

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

You're It

CLEO WHITE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

SEN O'SUN

**YASAK, BABANIN EN İYİ ARKADAŞI, LASER TAG
ROMANTİZMI**

CLEO WHITE

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, ABD telif hakkı yasasının izin verdiği dışında, yayıncının önceden yazılı izni fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez. İzin talepleri için [authorcleowhite@gmail.com] ile iletişime geçiniz.

Bu prodüksiyonda tasvir edilen hikaye, tüm isimler, karakterler ve olaylar hayal ürünüdür. Gerçek kişiler (yaşayan ya da ölmüş), yerler, binalar ve ürünlerle hiçbir özdeşleştirme amaçlanmamıştır ya da böyle bir anlam çıkarılmamalıdır.

Kapak Resmi Acacia, Ever After Kapak Tasarımı

Lauren, The Eclectic Editor tarafından düzenlenmiştir

 [Vellum ile oluşturuldu](#)

Fırsatını bulsalar elli dolara yedi ayak uzunluğunda bir yarışma programı tekerleği satın alacak olan nörospik kızlarım için.

İÇİNDEKİLER

1. [Savvy](#)
2. [Darwin](#)
3. [Savvy](#)
4. [Savvy](#)
5. [Darwin](#)
6. [Savvy](#)
7. [Darwin](#)
8. [Savvy](#)
9. [Savvy](#)
10. [Darwin](#)
11. [Savvy](#)
12. [Darwin](#)
13. [Savvy](#)
14. [Darwin](#)
15. [Savvy](#)
16. [Darwin](#)
17. [Savvy](#)
18. [Savvy](#)
19. [Darwin](#)
20. [Savvy](#)
21. [Darwin](#)

[Sonsöz](#)

[Sonsöz](#)

[Out of Sight Teaser](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Ayrıca yazan: Cleo](#)

[White](#)

To Do: ☆

Find a realtor for GG

→ Meeting with accountant

② Find an accountant

BÖLÜM 1

SAVVY

YİRMİ YEDİ YILDIR son derece şüpheli kararlar verdiğim için bu banyoya girmek şimdiye kadar yaptığım en aptalca şey .

Tüm işaretler oradaydı: kuru nefese layık koku, titreyen floresan ışıkları, eskiden mavi olduğunu bildiğim fayansların kahverengi olması... Tüm işaretler gerçekten korkunç bir çiş çıkarma deneyimine işaret ediyordu. Başka bir seçeneğim olsaydı, geri döner ve caddenin en yakın fast-food restoranına .

Ne yazık ki buraya gelirken içtiğim mocha latte altı yaşımdan beri , sekiz- ilk kez altımı ıslatmama neden olmaya hazır ve böyle bir lüksün zamanı geldi de . Sert önlemler alınması gerekiyor ve durumda bu, banyoların *Teksas Testere Katliamı*'na göğüs germek anlamına geliyor.

"İyi eğlenceler," diye sesleniyor Raven sadece hayat boyu en iyi arkadaş olan birinin düzeyde alaycı bir eğlence yayarak.

Banyoya da göz atmış ve üç yudum suyu bırakmak için bekleyebileceğine karar vermişti.

Şanslı sürtük.

"Ew, ew, ew." Kirli zemine yerleşmiş bir şey birikintisinden kaçınmaya özen göstererek içeri giriyorum.

Nasıl oldu da bu kadar kötüleşti? Babamı işte en son ziyaret ettiğimde, belki bir yıl önce, Galaktik Lonca her zaman olduğu gibiydi. Elbette, ön taraftaki neon tabela on yıldan uzun bir süredir yanmıyordu ve büfede bir ya da iki sağlık tehlikesi vardı, ama bu bile olağandışı değildi. Hala arenada çılgık çılgıca koşuşturan bir doğum günü partisi, arka odada masanın üzerine eğilmiş bir DnD kampanyası ve atari salonunda Dance Dance Revolution için fazla havalı olduklarını iddia etmeye çalışan bir avuç genç vardı.

Kurumuş bir sosisli sandviç gibi görünen şeyin üzerinden geçerken gözlerim yanıyor. Her şey *normaldi*, lanet . Babam her zamanki neşeli ama dalgın karşımdaydı, iş yoğun ama köhneydi ve ben ona mutlu olduğumu söyledim ama yalan söyledim. Bu, daha önce birlikte geçirdiğimiz son sıradan gün müydü, hayır. O konuya girmeyeceğim. Duygusal bataklığı gördüğümde anlarım ve şu anda bu tür bir kendini sabote etmeye ayıracak vaktim yok.

Ağzımdan nefes almaya dikkat ederek duruyorum ve çaresizce köşedeki tek kabine bakıyorum. Paslı metal kapı kapalı ama eğer içerisi de banyonun geri kalanı gibiyse, bu iş bittiğinde bir duşa ve muhtemelen hepatit aşısına ihtiyacım olacak. Yine de mesanem rahatlamak için yalvarıyor. Eğer şu anda hapsirirsem, oyun biter ve ne yapılması gerektiğini biliyorum.

Cesaretimi toplayarak botumla kapının altını dürtüyorum ve *anında pişmanlık* duyuyorum.

Her nasılsa, küçük alan banyonun geri kalanından daha da korkunç.

İlk nereye bakacağımı bilemiyorum. Birkaç santim bulanık sudan muzaffer bir edayla fırlayan devasa, kabuklu kakaya mı, kenardan sarkan tuvalet kağıdına mı, yoksa tavana yapışmış kirli pompaya mı? Sessiz inançsızlık ve dehşet içinde, tüm bu bok gösterisinin üzerindeki duvara grafitiyle yazılmış kelimelere bakmaya karar veriyorum.

Caleb's CaCa Lies Here (Caleb'in CaCa'sı Burada Yatıyor) siyah kalemle yazılmış ve dikkatimi yazarın şüpheli eserine yönlendiren bir okla desteklenmiş.

Başım yana düşüyor, hastalıklı merak kaçınılmaz kusmamı ve/veya pantolonuma işememi geciktiriyor. Düşünmeden bir adım uzaklaşıyorum ve spor ayakkabımın topuğu kabuklu bir şeyin üzerine düşüyor. Aman Tanrım. *Sosisli sandviç*. Midem yuvarlanıyor ve tamam. İşim bitti.

Futbol topu büyüklüğünde bir sıçanın, süper kötünün ya da zombinin bu Tanrı'nın unuttuğu çorak toprakların gölgelerinden çıkmasını beklemeden, rezervasyon yaptırdım.

Raven onu bıraktığım yerde, karşı duvara duruyor ve ben kapıdan geri döndüğümde kıkırdıyor. "O kadar kötü mü?" "Daha da kötüsü," diye sızlanıyorum, sanki kullanılabilir bir tuvalet birdenbire ortaya çıkacakmış gibi çılgınca etrafıma bakıyorum. "Ve Caleb gerçekten

profesyonel yardım alması gerekiyor. Beslenmesinde yeterli lif oranına yaklaşmasının imkânı yok."

"Caleb kim?"

"Hiçbir fikrim yok."

Raven banyoya doğru bakar, yüzünde şaşkınlık ifadesi vardır. "Sadece... üzerinde gezinemez misin?"

Alay ediyorum, çaresizce alt tarafımı gösteriyorum. "Hayır! Şunlara bak!" Bacaklarım oldukça iyi, ya da ben hep öyle düşünmüşümdür. Güçlüler, kıvrımlılar ve ağdalı tüyleri çok hızlı çıkmıyor. Ancak klozet kapağında çoğalan viral veba her neyse onun üzerinde gezinecek kadar uzun değiller. Raven, uzun boylu kız ayrıcalığıyla bunu hayal bile edemezdi.

Başka bir şey söylemeden lobiye doğru ilerledim ve kirli cam kapıyı iterek açtım. Galaktik Lonca, fazla yaya trafiği çekmek için kasabadan biraz uzakta bulunan, eskimiş bir alışveriş merkezinin dörtte üçünü kaplıyor. Görünürdeki diğer tek iş yeri, bir okul sonrası karate yeri, kapalı.

Geriye tek bir seçenek kalıyor.

Kalçalarınızı birbirine bastırarak koşmaya çalışmak yapmaktan daha kolay, ama binanın arkasından hızlı adımlarla dolaşmayı başarıyorum. Burada sadece orman var ve setten aşağı koşup pantolonumu yırtmadan önce yalnız olduğumu teyit etme zahmetine bile girmiyorum.

Sırtımı kesen ağaç kabukları, çişim orman zeminine çarptığında hissettiğim rahatlama için adil bir fedakarlık. Vay anasını. Bu korkunçtu.

Çam iğnelerinin çitirtisi kalbimin durmasına neden oluyor ama tepeye doğru döndüğümde elinde bir yığın peçeteyle gelenin sadece Raven olduğunu görüyorum. "Yeterince utandırıldın, bu yüzden benimle o şiir gecesine gitmeyi kabul edene kadar bunları rehin bile tutmayacağım. Ben böyle iyi bir dostum."

Teşekkür ederek inledim. "Bana karşı çok iyisin."

"Biliyorum. Bu saçmalıktan hoşlanmaya başladım." Uzun bir iç çekişle arkasını dönüyor ve bana seyirci olmadan pantolonumu yukarı çekme fırsatı veriyor. "Stone ölmemiş olsaydı, seni bu karmaşayla baş başa bıraktığı için ona çok kızardım."

"Bu karmaşa" bana miras kalan başarısız bir lazer tag arenası, bir yığın sağlık faturası ve söz konusu işi ayakta tutmak için stratosfere ipotek ettiği bir ev. Babamın savunmasına göre, kırk beş yaşında ölmeyi beklemiyordu. Eminim zamanı olduğunu, bu çukurdan çıkabileceğini ve Galaktik Lonca'yı on yıllar önce olduğu gibi başarılı hale getirebileceğini düşünmüştür. Ne yazık ki daha fazla zamana sahip olmak bir hak değil ve şimdi ben onun yanlış kararlarının yükü altında , o pislik öbür dünyada elini kolunu sallayarak dolaşıyor.

Kendi başıma o kadar çok şey yapıyorum ki başkuğraşmak istemiyorum, çok teşekkür ederim.

"Haydi." Kirli peçetelerin üzerindeki yaprakları tekmeliyorum. "Emlakçı birazdan burada olur."

Raven ve ben binanın etrafından dolandığımızda, parlak beyaz bir spor araba benim külüstür sedan arabamın yanına park etmişti. Sahibi, hayatında hiç kötü bir saç günü geçirmemiş gibi görünen orta yaşlı Siyah bir kadın, çatlak asfalta adım .

"Merhaba, Amy?" Sanki onun benim hakkımdaki izlenimi boktan mirasımın piyasa değerini değiştirecekmiş gibi parlak bir şekilde gülümseyerek yaklaşıyorum.

Amy kendinden emin bir şekilde elimi sıkıyor, gözleri şimdiden kaldırımdan çıkan yabancı otları ve ön kapının yanında duran kırık langırt makinesini takip ediyor. "Tanıştığımıza memnun oldum, Sally."

"Aslında Savvy," diye düzeltiyorum, yüzümü buruşturmamaya çalışarak.

Tarihte hiç kimseye benim kadar kötü bir isim verilmemiştir. Ebeveynlerimin bu ismi bana vermeleri oldukça iyimser bir davranıştı, zira ikisi de işlevsel yetişkinler değildi ve dünyaya başka bir insan getirmekle hiç işleri yoktu. Kaderin tahmin edilebilir ama acımasız bir cilvesi olarak, muhtemelen şimdiye kadar yaşamış en az bilgili Savvy benim.

Amy gibi değil; o iyi bir Savvy olurdu, bunu söyleyebilirim.

"Elbette. Özür dilerim, konuştuğumuzda servis çok kötüydü" diyor ve binayı incelemeye dönmeden önce Raven'a kibar bir gülümseme sunuyor. "Bu mülk size yeni mi miras kaldı?"

"Evet. Çok küçüklüğümden beri babama aitti ama birkaç hafta önce vefat etti."

"Bunu duyduğuma çok üzüldüm." Kaşlarını çatarak pahalı görünümlü çantasının askısını düzeltiyor. "Dinle, burada lafi dolandırmayacağım. Bahsettiğiniz liste fiyatı gerçekçi değil. Şehir sınırlarının yaklaşık beş mil ötesindesiniz ve burası perakende satış için uygun değil. Herhangi bir güncelleme oldu mu?"

"Güncellemeler?"

"Çatı, elektrik sistemi?" diye kaşlarını kaldırarak soruyor ve ben oracıkta büzüşüp ölmek istiyorum.

Raven -kusura bakmasın- beni cevap vermekten kurtardı. "Hayır. Güncelleme yok. Stone sermaye geliştirme konusunda pek iyi değildi. Her şeyin cehenneme dönmesine izin verip sonra da koli bandıyla yama yapmaya inanan ."

Amy'nin buna tepki vermemesi profesyonelliğinin bir kanıtıdır. "Anlıyorum."

"Dinle," diye yalvarıyorum, göğsümdeki sıkışmayı bastırıyorum, bu da tam bir çöküşün eli kulağında olduğunu gösteriyor. "Sadece dengeyi sağlamam gerekiyor. Cidden kâr etmek falan istemiyorum, sadece buradan kurtulmak ve borcumu istiyorum. Ne kadara satılır? Gerçekçi olarak."

Çok bilgili olduğu her halinden belli olan Amy bir kâğıt bana uzatıyor. En üstte daire içine aldığı el yazısıyla yazılmış rakam midemin çatlamış asfalta doğru düşmesine neden oluyor. "Ticari alan şu anda talep görmüyor ve az ideal mülkler bir süre piyasada kalacak," diye açıklıyor ve sempatik bir bakışla alışveriş merkezine dönüp bakıyor.

Aman Tanrım.

Spiralin neredeyse üzerimize geldiğini hisseden Raven kolunu benimkine doluyor ve kendinden emin bir şekilde soruyor: "Ne tavsiye edersin?"

Amy hiçbir şeyi kaçırmıyor. "İşi çalışır hale getirin." *Galaktik Lonca Arenası*'nı kalın, fütüristik bir yazıyla ifade eden yanmış neon harflere doğru başını . "Kârlı ve faaliyette olan bir işletmeyi satmak binayı satmaktan çok daha kolay olacaktır. Sonra, diğer sahibini de işin içine kattığınızda-"

Boğuluyorum. "? Diğer sahibi mi?"

"Aradığınızda şehrin veri tabanını kontrol ettim." Başka bir belge çıkarıyor. " tür kayıt hatası olmuş olabilir."

Yoktu.

Çok resmi, yasal görünümlü bir satış senedinin başındaki ilk satırı okur okumaz bunu anladım. Galaktik Lonca Arenası'nın para sorunları yeni değildi. Görünüşe göre, babam bildiğimden çok daha uzun bir süredir burayı kurtarmaya çalışıyormuş, hatta işin yarısını satacak kadar ileri gitmiş-

"Stone'un küllerini Arnold'un kum kabında kullanacağım," diye vahşice tıslıyor Raven, kolumu sıkıca kavlıyor.

Birisi garip, histerik bir gülme sesi çıkarıyor ama bu ses birlikte durduğum diğer kadınlardan gelmiyor. Kaynağını için etrafıma çılgınca baktıktan sonra ben olduğumu fark ediyorum.

Güzel, zihinsel spiral devreye girdi, tam .

Normalde bu kadar iyi durumda olduğu belli olan bir yabancının önünde kaybetmekten utanırdım ama şu anda bunu umursamayı çoktan geçtim. Başarısız bir iş ve değersiz bir mülkün miras kalmasından daha kötü ne olabilir? Sadece yarısına sahip olduğunuz ortaya çıktıve babanız diğer yarısını bir daha asla görmemeyi umduğunuz bir adama sattığında.

"Biz seni ararız!" Raven Amy'ye güvence veriyor ve beni Galaktik Lonca'nın kapısına doğru yönlendiriyor.

"Aman Tanrım, bunun olduğuna inanamıyorum." Karanlık lobiye girdiğimizde kahkahalar atarak soluk soluğa kalıyorum ve gözlerimi silmek için kolumu kullanıyorum.

Raven beni snack-bar sandalyelerinden birine nefesinin altından mırıldanıyor. "Bu gürültüyü kesmezsen seni tokatlayacağım," diye uyarıyor ama bunun boş bir tehdit olmadığını deneyimlerimden bilmeme rağmen çaresizim.

Babam öldüğünden beri hissettiğim içi boş, çelişkili keder şimdi daha keskin, daha acı, çünkü bunu nasıl yapabildi? Sahip olduğu her bir kuruşu ve başkalarınınkini, nesnel olarak başarısız olan bir şeye nasıl akıtabildi?

Stone Laurence kendini mahvetti, öldü ve şimdi pisliği temizlemek bana mı kaldı?

Üniversitede oda arkadaşımın meme uçlarını delmesine izin vermenin iyi bir fikir olduğunu düşünen *ben*, çünkü kuzeni bir dövme dükkanında çiraklık yapıyordu ve "*bana ne yapacağımı kesinlikle o söyledi*".

Nice n' Cheap Protection adlı bir şirketin araba sigortası için meşru bir kaynak olduğuna karar veren *ben*.

Ben ki başladığım her işte başarısız oldum ya da bıraktım.

On yıldan daha az bir süredir yasal bir yetişkinim ve şimdiden hayat beni çiğneyip geri . Kimse olduğundan şüpheliyim Bu büyüklükteki bir bok gösterisinden kurtulmak için daha *az* nitelikli.

Ne yazık ki, başka seçeneğim yok gibi görünüyor.

"Mirası reddedebilir misin?" Saçma kahkahalarım sönüp buranın doğal olmayan durgunluğu çökerken Raven güçsüzce öneriyor. "Böyle bir şey var, değil mi?"

Öyle bir şey var; araştırdım. Ancak, bilgisizliğimin bir başka kanıtı olarak, bunun için artık çok geç. "Bazı faturaları ödemek için onun hayat sigortasını kullandım," diye itiraf ediyorum, soluk mor halıya bakarken, içim geçmiş ve inançsızlıktan uyuşmuş bir halde. "İstesem de istemesem de benim."

Sadece benimki değil. Hayır. Tatsız sürprizlerle dolu bir sabahta, Galaktik Lonca'nın diğer yarısının kime ait olduğunu öğrenmenin Caleb'in kakasından bile daha kötü olması çok şey anlatıyor.

BÖLÜM 2

DARWIN

HAYALLERİN SORUNU, çok fazla yer kaplamalarıdır.

Hayatınızın yıllarını tek bir amaç uğruna çalışarak, çabalayarak ve kendinizi geliştirerek geçiriyorsunuz. Tek düşündüğünüz, tek *istediğiniz* ve önemli olan tek şey bu. Diğer her şey ikinci planda kalır.

Arkadaş edinmezsiniz, çünkü çok meşgulsünüzdür. Bir aile kurmazsınız, çünkü bu bencillik olur. Hobiler edinmezsiniz, çünkü bunlar *hayaliniz* için kullanmanız gereken zamanı işgal eder.

Ve bitiş çizgisine ulaşırsanız ne olacağını düşünmek için asla durmazsınız. Tüm bu fedakârlıkların ağırlığının bir anda omuzlarınıza çökebileceği ve zihninizde bir zamanlar onu yaratan hayallerin tüm odayı kaplayabileceği hiç aklınıza gelmiyor.

Bu ironi benim için kayıp değil.

Çalışırken her şey iyiydi. Takıntılarım yönetilebilir durumdaydı. Zihnimin kontrolünün bende olduğunu hissettiğim günler, hatta haftalar oluyordu. Ne içimi kemiren bir korku, ne utanç duygusu, ne de çok fazla yıkamaktan çiğ kalan ellerim vardı. Normaldim ya da en azından şimdiye kadar olduğum kadar normale yakındım. Beynimin daha sinir bozucu kendine has özellikleri için sağlıklı başa çıkma mekanizmalarına sahip olsam bile, hala kontrol sorunları olan antisosyal bir borderline-recluse'dum ve menajerimin de belirttiği gibi

Birden fazla kez kıcıma bir sopa saktular.

Stone's, kendi şirketim dışında gerçekten keyif aldığım tek şirketti.

Arkadaşım beni olduğum gibi kabul etmekten memnundu, asla verebileceğimden fazlasını istemez ve asla benim istediğimden daha fazlasını sunmazdı. Kendimi ne zaman yalnız dair altıncı hissi var gibiydi ve kapımda altı paket bira, yeni bir video oyunu ve on dört yaşındayken sahip tüm coşkuyla belirirdi.

Ölümünden bu yana neredeyse bir ay geçti ve bu süre içinde işler... kaymaya başladı.

Kaymaya başladım.

Sadece Stone'u kaybetmiş olsaydım belki de akıl sağlığımı koruyarak bunu atlatabilirdim. Ama hepsi bu . Kaderin şiirsel bir cilvesiyle, serinin son kitabı -mucizevi bir şekilde gerçekleşen ve tüm yetişkin hayatıma hükmeden rüya- arkadaşımın öldüğü haberini almandan sadece bir hafta önce yayınlandı.

Bu bir sürpriz değildi. Öleceğini biliyordum, bana teşhisini söylediği anda yakında Stone Laurence'sız bir dünyayla yüzleşmek zorunda kalacağımı biliyordum.

Yeterli uyarıyı almak, darbeyi daha az yıkıcı hale getirmedi.

Aptalca, iyi olacağımı düşündüm. Ne de olsa zamanımın çoğunu yalnız geçiriyordum ve olmasını tercih ediyordum. Hayatımı anlatmaya adanmış hikâyenin sonuna geldiğimi ve bunu kabullenmenin sandığımdan çok daha büyük bir yer kapladığını hesaba katmamıştım.

Taş gitmişti, hayalim gerçekleşmişti ve ruh sağlığımı üzerine inşa ettiğim sallantılı temel o zamandan beri yavaş yavaş .

Bir Salı öğleden sonrasında mutfağımın ortasında durmuş, elimde bir balyozla bodrum kapısına bakıyor olmam, belli ki son parçanın da nihayet uflanarak toz haline geldiğinin işareti

Pek çok istikrarlı, tam işlevli yetişkinin evlerindeki spor salonunun ter kokmasından rahatsız olup alçıpanı yıkmanın makul bir çözüm olduğuna karar verdiğinden şüpheliyim. Mantıklı *değil*. Mantıklı olmadığını biliyorum. Oda muhtemelen yıllardır aynı şekilde kokuyordu ve ben bunu hayatın orta derecede nahoş bir gerçeği olarak görmezden gelmekte zorlanmadım.

Ne yazık ki bir şeyi objektif bilmek, onun beni rahatsız etmesini engellemeye yetmiyor. Haftalardır, Koku benim kadar hissettiriyor. Derimin altında süründü, bilinçaltıma gömüldü ve tüm direnme girişimleri aynı şekilde erdi: o kapıya kendime kızmamla.

Bugünün farklı olacağına kararlıyım.

Son kitaplar tamamlanmış olsa ve yeni bir yazı beklentisi olmasa bile, hala yapacak işlerim vardı. Yıllar önce, büyük bir

televizyon şirketi diziyi uyarlama opsiyonunu satın aldı ve çekimler başlamak üzere. Bu değerli bir fırsat akıl sağlığımın şüpheli durumuna bakmaksızın gereken bir fırsat. Röportaj talepleri, yorum talepleri, başka kitapları incelemem için talepler var. Zamanımı meşgul edecek fazlasıyla şey var ve bunların hepsi üç gün içinde üçüncü kez bodrumumun her santimini fırçalamaktan daha verimli

Mutfağın köşesindeki o kapı benim kişisel Pandora'nın kutusu haline gelmişti ve ona bakmadığım sürece bana bir şey olmazdı.

Her şey umut verici bir şekilde başladı. Gözlerimi elimdeki işten ayırmamaya dikkat ederek kahvemi yaptım. Demlenmesini beklerken telefonumda koku halüsinasyonları hakkında bir makale okudum ve siparişimi organik olmayan humusla teslim eden markete kötü bir puan bıraktım. Koku oradaydı, daha sıradan düşüncelerimin arkasında kalan bir gölge gibi, ama onu kabul etmedim.

Kendimden memnundum.

Ama en sevdiğim kupamı almaya kritik bir hata yaptım. Mutfak dolabının üzerindeki camı hesaba katmamıştım.

Ne yazık ki *kapıyı* yansıtan cam.

Dişlerimi sıkarak ona baktım ve için kendimi zor tuttum.

Bodrumun ter kokmasının ne önemi vardı ki? Burası bir *spor salonu*, Tanrı aşkına ve Stone öldüğüne göre beni evde ziyaret eden tek kişiler menajerim, reklamcım ve asistanım. Hepsi de sadece gerekli olduğunda geliyor ve ofisin önünden bile geçmemeleri gerektiğini biliyorlar. Kokunun benden başka kimse tarafından fark edilmesi mümkün değil ve kendi vücut kokumdan bu kadar güçlü bir şekilde etkilenmek çok saçma.

Önemli değil.

Midemin çukurundaki hastalıklı, çarpık his, ne olması gerektiğini zaten bilen his, aksini söylüyordu. *Söyledi.* önemli. Koku kazanmıştı; ben kaybetmişim.

İşin , bundan önce topyekûn imha gündeme bile gelmemişti. Alınabilecek başka, daha makul önlemler de vardı. Boyamak ya da döşemeleri değiştirmek bir seçenektir. İkisini de denemedim ama üç şişe çamaşır suyu kullandım, perdeleri attım ve tüm egzersizlerim arka verandaya koydum.

Tıbbi sınıf dezenfektan aramak için garaja girdiğimde, bakışlarım onun yerine çelik tepeli alete takıldı. Orada, masum bir şekilde duvarda asılı duruyordu ve aklıma duvarları yıkmamanın daha uygun bir hareket tarzı olabileceği geldi.

Koku alçıpanlardan geliyor olmalı.

Dolayısıyla, alçıpanlardan kurtulursam, koku da yok olacak. Koku giderse, iyi olacağım.

mutfaka yeniden giriyordum ki, bu işi sonsuza dek bitirme ihtimalinin kısır bir tatminle doluyordum ki, kapı ziline sesi beni dondurdu. Önce balyoza, sonra girişe baktım, dikkatim dağılmıştı çünkü *burada kim olabilirdi ki?*

Merak beni geçici olarak yıkım yolumdan , aleti mutfak tezgâhına bırakıp evin ilerliyorum ki bir başka zil sesi sessizliği kesiyor.

Tanrı aşkına, ikinci kez basmanın bir fark yaratacağını mı düşündüler? Ya ya da .

İnanamayacağım kadar sinirlenerek kapıyı açtım ve çoktan yolundaki eski sedana doğru dönmüş olan pembe saçlı kadına ters ters baktım. "Yardımcı olabilir miyim?" Sabırsızlığımı gizleme zahmetine tersliyorum. Evime davetsiz gelmiş ve sözümü kesmişti. Neden kibar ki?

Kadının omuzları sertleşiyor ve bir an için yürümeye devam edeceğini düşünüyorum.

Zamanımı boşa harcadığı konusunda sert bir yorum yapmak için ağzımı açtım, ama sonra arkasını döndü ve içimde derinlerde bir şey gerildi.

"Bilgili."

Onu hemen tanımama rağmen, adının dilimde çıkardığı ses bana yanlış geliyor. Bu kadını en son gördüğümde on sekiz yaşındaydı ve bir çocuktan biraz daha fazlasıydı. O zaman bile doğanın bir gücüydü: güzel, zeki ve *vahşi*. Onun tarafından tedirgin edilmişim, takıntılı bir şekilde düzenli hayatımın sularını bozan hafif bir rüzgar. Şimdi...

İçgüdülerim bana Savvy Laurence'ın hafif bir rüzgâr değil, bir kasırga

olduğunu söylüyor. "Merhaba Dar." Dudaklarının kenarları sıkı bir

gülümsemeyle kalktı.

Dar.

Aile üyeleri dışında bana böyle seslenen tek kişi Savvy'dir ve onlarla olan soğuk nedeniyle yıllardır bunu duymadım. Bu evden en son çıktığından beri, *onu* bu evden *gönderdiğimden* beri.

Yutkunmak normalde olduğundan çok daha fazla çaba gerektiriyor gibi görünüyor *çünkü* - kahretsin - o değişti. Stone'un küçük kızı artık bir kız değil ve kapımın eşiğindeki kadının güzelliği imkansız. Yüzü yuvarlaklığını kaybetmiş, vücudu bazı yerlerde daha dolgun, yerlerde daha dar ve lanet olsun, gözleri her zaman bu kadar büyük müydü?

Yakın geçmişte ilk kez dilimin ucunda sert bir cevap yok. Bu noktada, konuşma yeteneğine ama o da gitti.

Şaşırtıcı biri.

Birbirimize bakıyoruz, son etkileşimimizin anıları aramızdaki havada asılı duruyor. Her daha güçlü bir pişmanlık içimde acı bir şekilde kıvrılıyor.

"Seni gördüğüme sevindim." Sıradan. Güzel. Evet. Olanlar uzun zaman önceydi, o gençti... Bunu düşünmemek için elimden geleni yaptım ve muhtemelen her şeyi utanç verici bir gençlik hatası olarak sildi.

Bunun beni neden birdenbire rahatsız ettiğini incelemeyi reddediyorum.

Kaşları birbirine yaklaşıyor, endişesi yüzüne . Bunu unutmuştum, her zaman ne kadar etkileyici olduğunu. Stone ona açık kitap derdi.

Arkadaşımı düşündüğümde, üzerime yeni bir suçluluk dalgası çöküyor, o kadar ağır ki boğucu. Savvy yetişkin bir kadın olabilir ama Stone'un kızı, onun tek çocuğu ve ben burada ona bakıyorum, sanki ona bakmaya iznim varmış gibi.

"Buraya bu şekilde geldiğim için özür dilerim." Sesi rahat, hatta arkadaşça, ama elinin çantasının askısını sıkıca fark etmiyorum. "Konuşmak için bir dakikan var mı?"

Savvy'nin nereye gideceğinin gösterilmesine ihtiyacı yok. Dokuz yıldır ev hiç değişmedi ve gözüme çarpmamaya dikkat ederek yanımdan geçip doğruca mutfığa .

Titrek bir nefes vererek, takip etmeden önce kendimi toparlamak için duraklıyorum.

Savvy adadaki taburelerden birine oturmuş, omuzları kaskatı kesilmiş ve gözleri sol kulağımın üzerindeki bir noktaya yapışmışken oda bir şekilde daha küçük. Bir zamanlar aynı yerde oturmuş, ayaklarını tezgâha dayamış ve kucağında bir kase patlamış mısırla bana devam eden çalışmalarım hakkında sorular soruyordu.

Onu nasıl güldüreceğimi biliyordum.

"?" Soruyorum, çünkü ölen arkadaşınızın kızına söylenecek en doğru şey bu gibi görünüyor. Elleri

tezgahın üzerinde düzgünce katlanıyor. "İyiyim. Ya sen?"

Birden kendiminkilerin farkına vararak onları ön ceplerime sokuyorum. "Güzel."

"Gösteriyi duydum. Tebrik ederim."

"Teşekkür ."

Acı verici derecede resmi davranıyoruz. Normalde insanların garip, yapmacık bir sessizlik içinde oyalanmasına izin vermekle ilgili bir sorunum yok ama Savvy'nin gözleri hâlâ bıraktığım yerde duran balyoza uçurumu doldurmak için can atıyorum.

İnsanları rahatlatmak pek tecrübeli bir konu değil ama ben daha bir girişimde Savvy cesaretini toplamış görünüyor. "Babamın sana borcu vardı."

Tereddüt ediyorum, karmakarışık düşüncelerimi toparlamaya çalışıyorum. "Evet. Verdi." Stone'a borç para vermekte hiç tereddüt etmemiştim, muhtemelen etmeliydim de. En eski dostum pek becerikli bir iş adamı değildi ama Stone ve Galaktik Lonca, yazar olarak hayatımı hâlâ uzak bir hayal olduğu zamanlarda yanımdaydı.

Ailesinin mirasıyla burayı satın aldıktan hemen sonra orada çalıştım.

O sırada Stone kız arkadaşıyla yeni evlenmişti ve kız arkadaşı Savvy'ye hamileydi. Bu arada ben de gerçeklikten uzaklaşıyor, kendi hayal gücümün içinde kayboluyor ve anlatmaya çalıştığım hikayeye giderek daha fazla takıntılı hale geliyordum. Takıntılı eğilimlerim artıyor, sadece düşüncelerimi değil davranışlarımı da etkilemeye başlıyordu.

İyi bir çalışan değildim. daha sonra teşhis, ilaç ve terapi almadan önce olduğu zayıflatıcı değildi ama yine de oradaydı. Kendine saçma sapan notlar yazmak için müşterileri görmezden gelen ya da çalışma alanını her otuz dakikada bir tam altı kez dezenfektanla spreyleyen on sekiz yaşında lise terk birini işe almak pek fazla insan yok.

Ailem beni defterden silmişti ama Stone silmedi. Arkadaşım bana inandı, *beni kabul etti* ve ben de atari salonunda bilet gişesinde ödül dağıtırken ilk çok satan kitabımı yazdım. Yardım edebilecek durumdayken ona nasıl sırtımı ki?

Bir de Savvy vardı, babasının işine bağlı olan yeğenime en yakın şey. Zeki, cesur ve tüm dünyayı

hak eden Savvy.

Stone'un hataları yüzünden acı çekmesine izin

veremeyeceğim Savvy. Savvy, şu an oturan bir yabancı.

Sanki ağlamamak için kendini tutmaya çalışıyormuş gibi gözlerini tavana kaldırıyor.

"Anlaşma benimle Stone arasındaydı. Senden onun borçlarını ödemeni beklemiyorum," diye onu temin ediyorum, onu buna zorlayacağımı düşünmesinden nefret ederek.

Bir yaş sonra, sıcak, karamel gözler benimkilerle buluşmak için alçaldı. "İşin yarısını satın

aldın." Gözlerimi diktim. "Satıyor musun?"

"Hayır. *Yapamam.*" Sesi çatlıyor, çaresizlik özenle oluşturulmuş, soğukkanlı cephesinden sızmaya başlıyor. "Piyasa kötü ve bina da cazip olamayacak kadar şehrin dışında. Yenilenmesi gerekiyor. Borç var." Başını sefilce sallıyor. "Tam bir karmaşa. Stone aptalın tekiydi. Temel olarak, seçeneklerimiz her şeyi düzeltmek ve Galaktik Lonca'yı kârlı hale getirmek ya da çok para kaybetmek."

"Anlıyorum."

Uzun bir nefes veriyor ve kendini toparlamaya çalıştığı belli oluyor. "Para isteyeceğim son kişi sensin. Yıllar boyunca babam için yeterince şey yaptın, ama ikimiz de onun yarattığı bu karmaşanın içindeyiz ve"-alt dudağı titriyor-"Tüm onarımları ve her şeyi tek karşı. Hiçbir yolu yok."

Çantasına uzanarak katlanmış bir kâğıt çıkardı ve tezgâhın üzerinden bana doğru uzattı.

Okumak istiyorum. Okumalıyım. Uzanıp elime engelleyen hiçbir şey yok. Kağıda dokunan çıplak parmaklarının ve onunla birlikte gelen korkunun pençeleyen ağırlığı dışında.

Hareketsiz bir şekilde kağıda bakıyor, *onu elime almak* için kendimi zorluyorum. Saniyeler geçiyor. Bu benim kendi kendime verdiğim günün ikinci ve şimdi biliyorum ki bu da ikinci başarısızlık olacak.

Kimseye yardım edecek durumda değilim.

Yapılacak en mantıklı şey, zararımı şimdi kesmek ve rahmetli dostumun adına bir kuruş daha harcamadan çekip gitmek olacaktır. Savvy'ye hiçbir şey borçlu değilim. Neredeyse on yıldır konuşmuyoruz ve Tanrı biliyor ki iyi şartlarda ayrılmadık.

Objektif olarak, onu çevirmeliyim.

Görünüşe objektiflik bu gecenin menüsünde yok, çünkü sessizlik uzarken Savvy'ye ne borçlu olup olmadığının umurunda olmadığını fark . yüzündeki endişeli, bitkin ifadeyi ve bir daha asla böyle hissetmemesi için hayatındaki her sorunu çözme dürtüsüyle boğuşmasını önemişiyorum. Bu bir saplantı. Tüm hayatımı domine ettikleri için bunlara aşınayım ama bu seferki farklı.

Onunla ilgilenmek karşı koymak istediğim bir şey değil.

Başka bir şey söylemeden arka cebime cüzdanımı çıkarıyorum. "Al." Nadiren kullandığım ve limiti çok yüksek olan kredi kartımı çıkarıp mermer tezgâhın üzerinden ona doğru kaydırıyorum. "Ne yapman yap."

Savvy bana göz kırpmıyor, olayların bu şekilde gelişmesinden dolayı kafası karışmış görünüyor. "*Bu mı?*"

"Seninle tartışmamı mı istiyorsun? Durum oldukça açık görünüyor."

Savvy alay ederek sandalyesinde arkasına yaslanır. "Hiç yöneticilik deneyimim yok. Babam için langırt makinelerindeki çeyreklikleri boşaltmak, nasıl yapılacağını öğrendiğim tek şeydi. Beni tüm bunları yapmaya yetkili kılan nedir?"

Başımı yana eğip onu inceliyorum. "Hayır mı demeliyim?" Ağzı dehşetle açılıyor. "Tabii ki hayır!"

Pembe saçlarından bir tutam yüzüne düşmüştü ve uzanıp onu arkasına sıkıştırmanın nasıl bir şey olacağını hayal ediyorum
Kul

ak. *Benim neyim var böyle?*

Tehlikeli düşünceyi bir kenara iterek sıkı bir gülümsemeye zorluyorum. "O zaman şanslısın. Sen zekisin, Savvy. Benim hiç her şeyi şüpheliyim."

Bakışları tezgahın kenarını tuttuğum yere düşüyor ve gözlerinin dehşetle açıldığını görüyorum. Bir an çok geç, neye baktığını anlıyorum.

Ellerim.

Son birkaç haftadır defalarca yıkadığım için çiğ kalmış ve çatlamış ellerim. Onları ceplerime sokuyorum ama önemli değil. O gördü.

Utanç bedenimde gezinirken aramıza gergin bir sessizlik giriyor. "Bu şekilde geldiğim için özür dilerim." Sesindeki acıyı ya da incinmişliği yanlış anlamak mümkün değil ve içimde yepyeni bir pişmanlık açılıyor.

"Geldiğine sevindim." Doğru söylüyorum ama Savvy'nin ifadesi değişmiyor. Bana inanmıyor. Neden inansın ki? Zamanın tüm yaraları iyileştirmesi gerekir ama bu yaranın asla izin verilmedi. Onu gönderdim ve tam istediğim gibi bir daha geri dönmedi.

Şimdiye kadar.

Hasardan saklandım, onu gömdüm ve şimdi her zamanki gibi taze, acı ve korkunç bir şekilde yeniden ortaya çıkıyor. Bunca zaman boyunca ilişkimizi düzeltmeye nasıl çalışmadım?

Bunları başta nasıl söyleyebildim?

"Gitmeliyim," diyor Savvy, çoktan ayağa kalkmış. Tek yapabildiğim, gözlerimi kaçırarak kredi kartını çantasına yerleştirmesini sessizce izlemek. "Sana haftalık güncellemeleri içeren bir e-posta göndereceğim."

Mutfak penceresinden güneş onun parlak saçlarına ortasındaki tehlikeli çekintiyi görmezden gelmeye çalışarak başımı sallıyorum. "Kulağa hoş geliyor."

Özür dileyip gerginliği biraz olsun azaltmaya mı çalışmalıyım yoksa her şeyi gibi bırakmalı mıyım? Onu görmek hiçbir şeyi değiştirmemeli ama değiştirdi.

Onun gitmesini istemiyorum.

Her zaman arzuladığım sessizlik ve sükûnet, dikkatle kontrol edilen ortamımın rahatlığı ve uygun gördüğüm dönmek için mahremiyet artık sadece on dakika önce sahip çekiciliğe sahip değil.

Ben bir yazarım. *İyi bir yazar*. Kariyerimi tam olarak doğru kelimeleri bulma becerim sayesinde yaptım, ancak ölen arkadaşımın kızı, hayatı boyunca yeğenim olarak sevdiğim kadın, beni her birinden mahrum etti. Bunu düzeltmek için ne yapacağımı ya da yapmam gerektiğini bile bilmiyorum.

Emin olduğum tek şey bunu istediğim.

Koridorda yanımdan geçip gitmeye hazırlanırken arkasından sesleniyorum, "Savvy?" Duraksadığında omuzları sertleşti,

bana şaşkınca bakıyor. Yutkunuyorum. "Senden biraz tuhaf bir iyilik isteyebilir miyim?" "Uh." Kaşları birbirine yaklaştı. "Sanırım?"

Başımın bodrum kapısını işaret ediyorum ve birden nabzım hızlanıyor. "Şunu açıp bana ne koktuğunu söyleyebilir misin?"

Savvy tereddüt ediyor, alt dudağını kemiriyor. Buradan gitmek ve muhtemelen bir dokuz yıl daha benden uzak durmak istediğini görebiliyorum ama kendime biraz iyi niyet kazandırmış olmalıyım. Yavaşça mutfığa geri dönüyor ve söz konusu kapıya doğru ilerliyor.

Kapıyı açıp ellerini kapının pervazına dayayarak öne doğru eğilip etrafı koklarken boğazıma bir şey düğümleniyor. Göz kapakları titriyor. "Güzelmiş."

Yumruklarım ceplerimde sıkışıyor, tahriş olmuş derim geriliyor. "Güzel mi?"

Başını sallıyor, kapıyı kapatıp yüzünü bana dönerken yanaklarını pembe bir kızarıklık kaplıyor, yüzünde temkinli bir ifade var. "Evet. Hoşuma gitti."

Oh.

İçimde karanlık ve yabancı bir his yükseliyor, daha önce hiç yaşamadığımdan emin olduğum ve hayatım buna bağlı olsa bile adlandıramayacağım bir his.

Başka bir şey söylemek , bunu birkaç dakika daha uzatmak istiyorum. Savvy çoktan kaçmaya başladı, belli ki onu burada tutmaya benim hevesli.

"Seni bilgilendirmeye devam edeceğim," diye söz veriyor bana bakmadan. Görüş alanımdan çıkarken ayak sesleri yüksek, beyaz duvarlarda yankılanıyor, girişe geldiğinde hızlanıyor, sanki benden yeterince hızlı uzaklaşamıyormuş gibi.

Kapı ağır bir gümbürtüyle kapanınca irkildim. O gitmişti.

Ve odadaki tüm sıcaklığı götürdü.

BÖLÜM 3

SAVVY

O ZAMAN.

Dar'ın evine vardığımda bardaktan boşanırcasına yağıyordu.

Arabamdan iner inmez sıırıslıkla olacağını düşününce makyajımla uğraşmanın bir anlamı yok ama ellerimi nemli saçlarımda birkaç kez gezdirip dikiz aynasındaki yansıma bakmaktan kendimi alamıyorum.

Onu görmeden önce hep böyle olur, yüzeyin kaynayan bir huzursuzluk ve gergin enerji akımı. Bu konuda olgun, soğukkanlı olmak istiyorum ama faydası yok. Kalbim yarı çırpınıyor, yarı sıkılıyor.

Son zamanlarda bu çok daha sık oluyor ama Darwin Wilder'a olan takıntım yeni değil. Kendimi bildim bileli bu adam beni dizlerimin üzerine çöktürüyor. Ne yazık ki, ailemin evleri arasında gidip gelmek ve Dar'ın evden mümkün olduğunca az tercih etmesi, bazen aylar boyunca içimde baş döndürücü bir beklenti heyecanı hissetmeme neden .

Artık her şey farklı.

Bir kere, burada olmak için gerçek bir sebebim var. Dar'ın asistanını kovması ("*büyük beceriksizlik*" ve "*sinir bozucu olmak*") sayesinde, gelmiş geçmiş en iyi yaz işini kaptım. Ayrıca babamın Dar'a akşam yemeği ya da oyun gecesi için uygun olup olmadığını sormasını umarak ve dua ederek beklemek zorunda değilim.

Bir diğeri, artık 18 yaşımdayım.

Bu düşünceyle midem takla atıyor ve saçlarımdan vazgeçerek dondurucu yağmura doğru adım atıyorum. Yazın ortasındayız, ama yukarı çıktığımda

Dar'ın ön kapısına giden taş basamakları çıkarken dişlerim takırıyor ve vücudumun her yerinde tüylerim diken diken oluyor. Zile basıyorum, kaskatı kesilmiş uzuvlarıma biraz sıcaklık diye kollarımı ovuşturuyorum.

Kapının yanındaki buzlu cam karanlık. Kaşlarımı düğmeyi tekrar deniyorum. Yağmurdan anlamak zor ama içeride karşılık gelen bir halka olmadığından oldukça eminim.

Kapıyı çaldığımda da cevap ama Dar' yazmayı sevdiği oda evin diğer ucunda ve duyması mümkün değil. Daha önce hiç öylece içeri girmemiştim ama öyle yapmam gerekecek gibi görünüyor. Haftada sadece iki öğleden sonra buradayım ve sağanak yağmur ve sel uyarısı gibi önemsiz bir şey yüzünden bunlardan birini kaçırmayı reddediyorum.

Kapı kolu elimin altında dönüyor ve kafamı içeri sokuyorum. "Dar?" Temiz beyaz antreden içeri girip sandaletlerimi çıkararak sesleniyorum. Pencerelerden gelen fırtınalı mavi ışık dışında ev karanlık ve klima çalışmadığı için hava sıcak ve yapış yapış.

Dışarıda gök gürlüyor.

"Dar?" Tekrar deniyorum, evin içine, ana yaşam alanına ve Darwin'in iç mabedine doğru ilerleyen koridora doğru ilerliyorum.

Bildiğim kadarıyla, kendisi dışında buraya dönmesine izin verdiği tek kişi babam ve benimOnun için özel olduğum ne kadar mutlu olsam da, Dar'ın günlerce sadece kendisiyle birlikte olduğunu hayal ettiğimde kalbim biraz acıyor. Bu şekilde olmayı sevdiğini, kendi arkadaşlığını tercih ettiğini söylüyor ama ben buna babam gibi emin değilim.

Benim gelmemi dört gözle bekliyor mu? Öyle olduğunu düşündüğüm günler oluyor, ama kendimi bir baş belası gibi hissettiğim günler de oluyor. Yine de Darwin Wilder başkalarının duygularını koruyan biri değil ve bana asla gitmemi söylemedi.

Mutfak kapısını iterek açıyorum ve kalbim anında mideme iniyor.

Hayatım boyunca uzun kollu bir ve kot pantolondan başka bir şey giydiğini görmediğim babamın en yakın arkadaşı mutfak tezgahının önünde şortla duruyor. Sadece şort giyiyor.

Gelişigüzel bir mum koleksiyonu, odanın ve tek sakininin üzerine titrek, sıcak bir ışık saçıyor. Beni fark etmedi,

bir şişe şarabın mantarını çıkarmaya çok niyetliyim. Bu da iyi bir şey, çünkü gömleksiz Darwin bugün için bingo kartımda yoktu ve ne yazık ki hazırlıksızım.

Geniş göğsü, göbek deliğinden pamuklu şortunun bandının altına kadar inen koyu renk saçlarla dağılmış. O bir model değil. Altılı karın kası ya da mükemmel şekilde sivriltilmiş bir beli veya boş zamanlarında araba kaldırıyormuş gibi görünen pazuları yok. Hiç fark etmez. Her santimi erkeksi mükemmel ve tam .

Kulaklarıma kan hücum ederken gözlerimi ondan ayıramayarak kıvranıyorum. Sadece birkaç saniye oldu ama şimdiden külotum vücudumun ona verdiği tepkinin kanıtlarıyla yapış yapış oldu. Bakireyim -sahip olamayacağım bir adama takılıp kalmanın sinir bozucu bir yan etkisi- ama şu anda hissettiklerim... *Tanrım*. Bana istediği şeyi yapmasına izin verirdim.

Kaba, sinirli Dar'ın ona hissettirdiklerim yüzünden çözüldüğünü hayal etmek, itiraf edemeyeceğim kadar uzun süredir en büyük fantezim.

O yazarken masasının altına girdiğimi ve sikini ağzıma alırken üstümden bıkkın bir iç çekiş duyduğumu hayal ettim. "Peki," derdi, sesi sabırsızlıkla sertleşirdi, nefes alış veriş düzensizleşirken ve elleri saçlarımda sıkılaşıırken bile.

Onun bana arkadan yaklaştığını, eğilmemi ve bana verdiğini almamı emrederken geniş, sert vücudunun benimkine baskı düşünerek klitorisimi ovuşturdu.

Onu o kadar düşündüm ki, kendimi bu adam için ıslanmak üzere eğittim.

Önümde, Dar tirbuşonu çekmeceye geri koymak için dönüyor ve gözleri kapı aralığında duran bana . Şaşkınlıkla irkildi ve küfretti. "Savvy! Kahretsin, beni korkuttun. Özür dilerim, bu havada gelmeni beklemiyordum, yoksa kapıya bir not bırakırdım. Gördüğünüz gibi elektrik yok." Karanlık evi işaret ederek alaycı bir şekilde gülümsüyor.

"Özür dilerim." Normal görünmek için elimden geleni yaparak odaya biraz daha yaklaşıyorum. Sanki bu adamı gömleksiz görüp de bilişsel fonksiyonlarını kaybetmeyen biri varmış gibi. "Ben giderim-"

Dar en yakındaki dolaptan bir şarap kadehi seçerken kararlı bir şekilde "Hayır," diyor. "Bu havada araba kullanmamalıydın. Burada takıl, fırtına sadece birkaç saat daha sürecek, sonra seni eve göndereceğim. Merak etme, bugün için sana yine de ödeme yapacağım."

Mutfak masasına geçip atılmış gri bir tişörtü kafasına geçirmesini çaresizce izliyorum. "Tamam," diyorum, iç çamaşırlarımın ne kadar olduğunu farkındayım ve bunun yağmurla bir ilgisi olmadığını biliyorum.

Tanrım, kendime gelmem lazım. Her zaman buradayım ve genellikle yıllardır buraya geliyormuşum gibi etrafta dolaşıyorum - ki öyleyim - ama kısmen çıplak bir Dar'ı görünce hareket edemeyecek kadar afalladım.

Farkında olmadan bana bakıyor ve kolayca gülümsüyor. "Bir oyun oynamak ister misin?"

To Do: ☆

~~Find a realtor for GG~~

→ Meeting with accountant

→ Find an accountant

Exact revenge on Caleb

Clean literally everything

Fix literally everything

Talk to HIM

BÖLÜM 4

SAVVY

ŞİMDİ.

"T HANKS! Uygulamaya bırakmayı unutmayın!" Arka koltuğumdan inen adamın ardından sesleniyorum. Onu şehir merkezindeki büyük bir ofis binasının önünden aldığımdan beri tek kelime etmedi, bunun yerine telefonunun ekranına bakmayı ve klimayı açmasını isteyip istemediğini sorduğumda homurdanmayı tercih .

Kapı çarparak kapandı ve omuzlarım çöktü.

Bugün bitmek bilmedi ve bitmeye de yakın değil. Sabahı nalburda Galaktik Lonca için yeni kilitler ve taze temizlik malzemeleri alarak geçirdim, ardından son birkaç aydır ana gelir kaynağım olan araç paylaşım uygulamasında altı saatlik vardiya aldım.

Sevmiyorum. Ne yazık ki İngilizce diplomam (tıp, tarih ve felsefe bölümleri yaramadığı için), karmakarışık iş geçmişim ve hayatım buna bağlı olsa bile zamanında gelemem bana pek karlı bir iş teklifi getirmedi.

Galaktik faaliyete geçtiğinde tam zamanlı olarak orada olacağım, ancak şimdilik araba kullanmak zorunda kalacağım. Üç gün önce Darwin'in evinden ayrıldığımdan beri kararlılıkla kaçındığım bir şey olan *düşünmek* için çok fazla zaman sağlasa bile.

Onu tekrar görmek... Bunun beni etkilemesine izin vermemeye kararlıyım ama etkiledi. *Gerçekten* etkiledi.

Sadece adam muhteşem olduğu için değil, koyu renk saçları - nem seviyesinden bağımsız olarak her zaman mükemmel bir şekilde kıvrılmış gibi görünüyor - geniş omuzları ve koyu renk sakalıyla sadece biraz yumuşatılmış keskin, köşeli yüz hatları. Tüm bunlara rağmen Darwin Wilder'dan etkilendiğim için kimse beni suçlayamaz ama gerçek bundan çok daha utanç verici.

Her ne kadar değişmiş gibi davranmayı sevsem de, bir zamanlar babamın en eski arkadaşına aşkıttım.

Bu bir aşk, karasevda ya da bir tür gençlik saplantısı değildi. Keşke öyle olsaydı, belki o zaman bu durumdan kurtulabilirdim ama hayır. Gerçekler gerçektir ve gerçek şu ki, on sekiz yaşıma geldiğimde, sahip olamayacağım bir adama sırlıslıkam aşık olmuştum.

O günden önce de çok batırdım, sonra da çok batırdım ama kalbimin kendisiyle hiç ilgilenmeyen bir adama teslim edilmesinin etkisinden tam olarak kurtulabildiğimden emin değilim. Darwin Wilder'ı son görüşümün en ince ayrıntıları hafızamda kalıcı olarak yer etmiş gibi görünüyor ve ne zaman kötü anımda olsam sadakatle ileriye doğru kayıyor. Şimdi olduğu gibi.

Arabamı Galaktik Lonca'ya doğru çevirirken parmaklarım direksiyonu sıkıca kavırıyor.

O eve, suç mahalline geri dönmek, yardım etmesi için yalvarmak özel bir dehşetti. Her şey hatırladığım , hayatımın en kötü günlerinden birinin zaman kapsülüydü ve anıların geri gelmesi için gereken kapıyı çalmaktı.

Sadece yüzünü görmek... Kaçmak istedim. O kadar uzağa kaçmak istedim ki, bir daha asla o soğuk, karanlık gözlere bakmak zorunda kalmayayım, orada bulunmamın dokuz yıl önce bana söylediği şeyi doğruladığını bileyim.

Sizi en çok inciten kişinin tamamen haklı olduğunu daha kötü şey var mı? Görünüşe göre var ve bu, onlara hala ilgi duyduğunuzu fark etmek.

Son zamanlarda yeterince şey yaşamadım mı? Duygusal kasık tekmesi gerekli mi?

Neyse ki arabamın arayan numarasında Raven'in adı belirince dikkatim dağılıyor ve daha ilk çalma bitmeden kabul tuşuna basıyorum.

"Hey, sen!" diye şarkı söylüyor ben daha bir söyleyemedim. "İşin bitti mi?"

Önümdeki karanlık yola bakarak yüzümü buruşturuyorum. "Ha. Keşke. Şimdi Galaktik Lonca'ya gidiyorum. *Banyoyu* yapıyorum

bu gece."

Geçen haftaki talihsiz girişimimden bu yana hala oraya cesaret edemedim. Hatırası bile midemi bulandırıyor ve bunu söyleyen de

bir keresinde çıtır eski erkek arkadaşıyla akşam yemeği (ve bir miktar salmonella) için çöplüğe dalmaya ikna olmuştu.

Odayı kapatıp müşterilerimi ormana işletme fikrini düşünsem de, bunun işleri olumsuz etkileyeceğini varsayıyorum.

Bir yığın kabuklu kaka benim çöküşüm olmayacak. Reddediyorum.

Raven kıkırdar. "Savvy Laurence, Caleb'in kakasına karşı, ikinci raunt." Sesini alçaltarak bir güreş spikerinin teatral tonunu .

"Kim galip gelecek ve banyo hâkimiyeti kemerini alacak? Bunu öğrenmenin tek bir yolu var, millet! *Kabinde* kafa kafaya buralarda *olun!*"

"Sen en kötüsüsün."

"Belli ki," diye neşeyle kabul ediyor. "Peki, *ondan* haber aldınız mı?"

Ağızma ekşi bir tat doluyor. "Onun adını söyleyebilirsin ve hayır. Söylemedim." Ona söz verdiğim haftalık güncellemelerin ötesine geçmeyi de beklemiyorum. "Bana büyük bir iyilik yapıyor. Minnettar olmalıyım ve bu işi burada bırakmalıyım."

Ben de kendime bunu söylüyordum zaten, Dar'ın yardım etmeyi kabul etmesinin iyi bir şey olduğunu. Gelecek yıl gösterime girecek olan devasa TV programı ve çok satan kitapları sayesinde para konusunda iyi olduğundan eminim. Galaktik Lonca'yı zararına satmak onu benim gibi sakat bırakmazdı ve daha fazla harcamanın yatırımını telafi edeceğinin garantisi yok. Yine de kabul etmişti.

Neden?

Babama olan sadakatinden mi yoksa sadece para için miydi? Kesinlikle *bana* olan düşkünlüğünden değildi. Bu düşünceyi bir kenara ittim.

Neden olduğu önemli değil. Pek bir önemi yok. Darwin Wilder'ın zihninin iç işleyişini çalışmak zaman kaybı olur. Bana bir can simidi attı ve ben bunu çevirecek kadar gururlu değilim.

Raven uzun ve ağır bir iç çeker. "Bu hafta sonu meşgulüz. Jonah'nın patronu bizi göl evine davet etti ve bir hafta sonra da düşün var. Yine de yakında gelip temizliğe yardım edeceğiz ve ailem de yardım etmeyi teklif etti. Evi kısa sürede toparlayıp çalışır hale getireceğiz."

Raven'ın gözlerimdeki yaşları görememesine sevindim. Anneleri Penny ve Julia gezegendeki en iyi insanlar ve erkek arkadaşı Jonah da hemen hemen üçüncü sırada. seviyorum, onlar benim ailem, ama yine de yardımlarını geri çevirme isteğimi bastırmak zorundayım.

Onlardan biri için hiç tereddüt eder miydim? *Tabii ki hayır*. O halde neden zayıflık gösterme ya da birine bel bağlama düşüncesi içimde sıcak bir utanç yumağının oluşmasına neden oluyor?

Ellerimin tersiyle gözlerimi siliyorum. "Çok nazıksınız çocuklar."

"Hey, hiç de değil," diyor Raven ve ben sulu bir kakhaha atıyorum. Bu karışan pislik ne zaman ağladığımı hep biliyor. "Çok uzun zamandır arkadaşız."

Kıs kıs gülüyor. "Evet, haklısın. Onu aramanın zamanı geldi. İş yerindeki bir kız benimle takılmaya çalışıyor. Belki ona bir şans veririm."

"Eğer bunu yaparsan, kankamdan vazgeçene kadar sileceklerinin altına tehdit notları bırakırım." "Süper sağlıklı."

"Biliyorum, değil mi?"

Alışveriş merkezinin dışındaki yeni favori yerime girdiğimde sessizliğe . Karate , içeride koşuşturan beyaz üniformalı ve renkli kuşaklı düzinelerce çocukla ıslıl ıslıl ama yan taraftaki Galaktik Lonca dikkat çekici bir şekilde karanlık ve hareketsiz.

Uzun sürmeyecek. Son birkaç geceyi lobiyi temizleyerek ve yeniden açılmadan önce yapılması gerekenlerin listesini geçirdim. Liste göz korkutucu ama yapılabilir.

"Seni bırakmalıyım. Daha yeni geldim," diyorum Raven'a. Çocukların yan odada gülüşüp eğlenmelerini izlerken, içimde acı veren bir hüznün ve pişmanlık var.

Hiç bu kadar kaygısız mıydım?

Eğer öyleysen bile hatırlamıyorum. En eski anılarımın çoğu, boktan notlarımı saklamaya çalışmak ya da fen dersinin ortasında garip bir şey söyleyip yanımdaki güzel sarışın kızların *bakışları* karşısında . Tuhaf ve biraz da aptaldım ve babam beni okula Gap yerine eski bilimkurgu tişörtleriyle gönderirdi ama çok fazla arkadaşım olmamasının nedeni bu değildi.

Keşke popüler olmayışımı dışsal ve kontrolüm dışındaki bir şeye bağlayabilseydim, ama insanlar beni *benim* yüzümden sevmiyordu. Çünkü yanlış zamanda yanlış şeyleri ağızımdan geçiriyor ve odayı asla tam olarak okuyamıyordum. Eğer Raven olmasaydı, tek bir arkadaşım bile olmazdı ve daha havalı arkadaşlar bulabileceğinden emin olduğum zamanlarda bile okul öncesinden beri yanımda olduğunu asla unutmayacağım.

Şimdi en yakın şehirde harika bir işi, şirin bir dairesi, Arnold adında bir kedisi ve hem seksi *hem* de saygılı bir erkek arkadaşı var. En iyi arkadaşım kendini durumda ama yine diş macunu tüplerimin ucunu kesip son kalıntıları kazımak zorunda için beni yargılamıyor.

Onu kesinlikle hak etmiyorum.

"Gelecek Cumartesi görüşürüz, tamam mı?" dedi, sesi kararlı bir şekilde neşeliydi, şüphesiz benim düşüşümü dengelemeye çalışıyordu

ruh hali.

Beni göremese de başımı sallıyorum. "Tamam. Teşekkürler, Rave. Seni seviyorum." "Ben de seni seviyorum."

İş yerimin karanlık pencerelerine bakarak aramayı sonlandırıyorum. Tanrım, böyle adlandırmak çok garip ama öyle. *Benim*, iyi ya da kötü.

Beynimin küçük, acı bir köşesi, Dar'ın bunun ödeme yapmayı kabul etmesinin nedeni olup olmadığını merak ediyor. Belki de ne kadar berbat biri olduğumun son bir onayını istiyordur. aptalca bir düşünce, acı dolu kığım bile bunu biliyor, ama içimde meydan okuyan bir kararlılık uyandırmaya yetiyor.

Sönmesini beklemeden arabanın kapısını iterek açıyorum ve ılık yaz havasına çıkıyorum.

Karateci ebeveynlerden birkaçı arabalarında bekliyor ve iki kucak dolusu temizlik malzemesini karanlık kapıya taşırken gözlerini üzerimde hissediyorum. Anahtarımınla uğraşırken omzumun üzerinden onlara bir gülümseme atıyorum, sanki bu beni bir cinayetten sonra temizlik yapıyormuşum gibi daha az gösterecekmiş gibi.

pazarlama podcast' göre, bu insanlar benim hedef müşterilerim. Çocuklarını ucuz pizza ve birkaç oyun alacak kadar parayla kapıdan sokmak istiyorlar, böylece hak ettikleri birkaç dakikalık sessizliği çalabiliyorlar.

Ben bir ebeveyn değilim ama çocuğumu pembe saçlı bir delinin yönettiği şüpheli ve olası bir suç mahalline göndereceğimi sanmıyorum.

İyi ki büyük ön camların üzerine kâğıt yapıştırmayı düşünmüşüm, çünkü buranın şu anki görüntüsüyle ilgili hiçbir şey bu izlenimi yok edemeyecek. Tüm atari oyunları sessizken ve uzaylıların yıldız gemilerinin hayalet şekilleri karanlığın içinden bana bakarken burada tek başıma olmaya hâlâ alışamadım.

Çok *hareketsiz*. Soluk mor halının üzerinde boğuklaşan ayak seslerim bile doğal olmayan bir şekilde gürültülü görünüyor ve dışarıda kapanan bir araba kapısının her *gümbürtüsü* kalbimin boğazıma fırlamasına neden oluyor.

Görünüşe göre, alarm şirketinin faturası bir yılı aşkın süredir ödenmemiş, bu yüzden sürgü para gelene kadar çalışsa iyi olur ve ben de

Servisi yeniden bağlayın. Darwin'in parasını gerekli olmayan herhangi bir şey için harcamayı , bu ensemdeki minik tüyler diken olarak dolaşmak anlamına gelse bile.

Temizlik malzemelerini tezgahına koyarken kendimi silkeliyorum, sonra da floresan ışıkları yakmak için geçiyorum. Bu eylem burayı biraz daha az ürkütücü hale getirebilir, ancak görünürlüğü artırmak bu yere herhangi bir iyilik yapmaz veya kaçınılmaz suç mahalli söylentilerini caydırmaz.

Üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil. Ya da en azından ne zaman paniğe kendime söylediğim yalan bu.

Tek başıma girmemeye kararlı olduğum tek oda gerçek laser tag arenası. Bir dizi çift kapının ve bir brifing odasının arkasında yer alıyor; oyuncular burada oyunun kurallarını öğreniyor, takımlara ayrılıyor ve silahlarını kuşanıyor.

çok büyük, saklanacak yerler, köprüler ve sahte radyoaktif atık varilleriyle dolu. Raven ve ben hızlıca bir göz attık ve tepe ışıkları açık olsa bile, yanıp sönen lazerler, sahte duman veya titreşen müzik yok, ürkütücü.

Tam kovasına temizleyici dökme noktasına gelmiştim ki, giriş üzerinden açılan kapının yumuşak fırçası kalbimin yerinden fırlamasına neden oldu. Çılgınca dönerek, şimdi her yere dökülmekte olan bir galon temizleyicinin yanına kığımın üzerine düşmekten kıl payı kurtuluyorum.

Gerçi daha büyük sorunlarım var çünkü kapıda uzun boylu, geniş omuzlu bir adam duruyor, ellerini ceplerine sokmuş, kaşlarını çatarak bana bakıyor.

"Darwin," diye tıslıyorum, bir elimi hızla atan kalbimin üzerine bastırarak. "*Lanet olsun.*"

"Özür dilerim." Şişeyi almamı izlerken dudaklarının kenarlarında derin bir kaş çatma hissi belirliyor.

Ayağa kalkarken nabzım hâlâ düzensiz atıyor. "Sen, um, burada mısın?" Anında yüzüme bir sıcaklık hücum etti. Bana böyle aptalca şeyler söyleten ve yaptırın bu adamda ne var?

Darwin fark etmemiş gibi görünüyor. Sağ tarafımdaki duvar resmini incelemekle meşgul, parlak neon renklerle tasvir edilmiş galaktik bir savaş. Bir süre sonra bakışlarını tekrar bana çeviriyor ve midemde bir şeyler küçük bir takla atıyor.

Görmezden .

"Umarım sakıncası yoktur," diyor ve doğal ortamının dışında sesi otoritesinin bir kısmını kaybetmiş durumda.

Babam bir keresinde bana Darwin'in "sorunları" olduğunu söylemişti. Kaba bir şekilde söylememişti ama ne demek istediği yeterince açıktı. Darwin'i tanıdığımız onca yıl onu evin dışında sadece birkaç kez gördüğümü hatırlıyorum ve de gözle görülür bir şekilde rahatsızdı. Bir de hiç ziyaret etmemizi istemediği ya da evin başımı döndürecek ve cildimi kaşındıracak kadar ağır dezenfektan koktuğu dönemler vardı.

Bu da şimdi burada olmasını daha da kafa karıştırıcı yapıyor.

Yolun sadece birkaç mil aşağısındayız, ancak burası onun keskin açılar ve parlak beyaz boyayla dolu takıntılı derecede temiz, çağdaş bir evren uzakta.

Buraya gelmesi için bir neden çalışarak gözlerimi kırıştırıyorum. "Makbuzları görmek ister misin?" "Makbuzlar mı?"

"Kartınızla yaptığım harcama için," diye açıklıyorum ve büfenin tezgahındaki derme çatma masama dönüyorum. Küçük kâğıtlar genellikle arabamın orta konsoluna tıklılır ve sakız atmak için kullanılır, ama ben her şeyi hesaba katmaya dikkat ettim.

Şimdiye kadar harcadığım tek kuruş.
Dosyayı bulup uzattığımda Dar kaşlarını çatıyor. "Bu yüzden burada değilim."
Ayrıntı vermiyor ve sessizlik uzadıkça içimi bir sıkıntı kaplıyor. Tren enkazını kendi gözleriyle görmeye mi gelmişti?
"Yapacak çok işim var," diyorum küstahça, ellerimi kalçalarımaya koyarak.
"Evet." Boğazı düğümlendi. "Biraz yardım isteyebileceğini düşündüm."
Bir an için tek yapabildiğim ona göz kırpmak ve bu özel kelime kombinasyonu için başka olası anlamlar düşünmeye çalışmak oldu.
"Yardım mı?" Gecikmeli olarak boğuluyorum, "Bununla mı?" Sesimdeki güvensizliği gizleme zahmetine girmeden tozlu lobiye işaret ediyorum.
Darwin, alındaki bir sinir bile sarsakça başını sallıyor, tiksinti vücudunun her gergin santiminde belli oluyor. Gerilmiş, kopmaya hazır bir yay gibi. "Doğru."
Kollarımı , neden bu işe karışmak istediğini anlamakta zorlanıyorum. "Mikropları sevmiyorsun. Ya da insanları. Ya da yüksek sesleri." *Ya da beni.*
Dar'ın başı sallanıyor. "Bu da doğru." "Peki, neden-"
Kaşlarını çatıyor. "Dediğin gibi, bu tür şeylerde tecrüben yok. Sanırım liderliği ben üstlenirsem daha iyi olur." Ağzım açık kaldı.
Şu anda şaka mı yapıyor? Tabii ki şaka yapmıyor. Darwin Wilder şaka yapmaz. dürüst ve yüzündeki soğuk ve ciddi ifade de bunu doğruluyor.
Belki bu malzemeler bir cinayeti temizleyecektir.
"Tamam. Tamam." Derin ve sakın bir nefes alarak devam ediyorum: "Burada olmaya hakkın var. Bu senin de işin." Şu anda onun aptal suratına bir şeyler fırlatma dürtüsüne direnmeme rağmen sesimin bu kadar sakın çıkması oldukça etkileyici.
Aptalca bir şekilde hâlâ yakışıklı bulduğum o aptal yüzü. Allah kahretsin. *Neden buradaki herkes bu kadar aptal?*
Tekrar deniyorum. "Ama... Darwin. Buranın *iğrenç* olduğunu bilmelisin. Babam hastalandığında işe aldığı müdürün bile değildi. Güven bana, bunu yapmak istemezsin. Bunu yapmak istemiyorum. Bana inanmıyorsan, tuvaleti temizlerken beni izle."
Dar'ın çenesi geriliyor ve yüzünde şimdi çelik gibi, meydan okuyan bir ifade var. "Banyoyu ben temizlerim. Sorun değil." Belli ki şu anda ya kendine ya da bana bir şey kanıtlamaya çalışıyor.
Gezegendeki her terapistin tavsiye edeceği gibi fobileriyle yüzleşmek kendini rahatlatmak yerine, doğrudan Şeytan'ın tuvalet deliğine gidiyor.
Öte yandan, belki bu işi kendim için yapabilirim. Bunu yapmaya kararlı. Ona bunun kötü bir fikir olduğunu söyleyerek ahlaki görevimi yerine getirdim ama o benim kararına güvenmiyor.
Eğer o dev hıyar bu konuda "liderlik" yapmak istiyorsa, yapsın.
Yüzüme geniş, sahte bir gülümseme yerleştiriyorum ve eldivenli ellerine bir şişe banyo temizleyicisi ve bir rulo kağıt havlu sıkıştırmak için durduğu yere doğru yürüyorum. "Ne var biliyor musun? İyi o zaman. Devam et."
Şaşkınlıkla göz kırpmıyor, belli ki daha fazla koymamı bekliyordu. "Şimdi mi?"
"Evet." Gereksiz yere arka koridoru işaret ediyorum. "İyi eğlenceler. Henüz bunun üstesinden gelebilecek kadar deneyimli olduğumu sanmıyorum ama sen , Bay Büyük Yazar. *Times*'ın profilinde sana dahi dememişler miydi? *Vay be!* Etkilendim. *Benim* gibi birinin sizi engellemesine izin vermeyin."
Darwin bana öylece bakıyor ve zihnindeki çarkların döndüğünü duyabiliyorum.
"Chop, chop!" Cıvıldıyorum ve takındığım gülümseme artık sahte değil.
Gösterdiğim yöne doğru yavaşça dönmeden önce bir süre bana bakıyor.
Ona verdiğim malzemeleri tutarak gözden kaybolurken sırtışı bir milim bile değişmiyor. Normalde insanların tuhafliklarına karşı çok saygılıyım - sempatik olmak için kendime ait yeterince tuhafliğim var - ama durum gerektirdiğinde acımasız bir pislik olabilirim ve Darwin Wilder bunu hak ediyor.
Cidden, neden bu kadar *kaba* olmak zorunda? Aramızda olan şey dokuz yıl önceydi, ve ondan önce-bang!
Koridorun sonunda banyo kapısının arkaya doğru açıldığını duyuyorum. Saniyeler sonra Darwin tökezleyerek geri dönüyor, yüzü bembeyaz dudakları halıya kusmamaya çalışıyormuş gibi birbirine yapışmış.
Oops.
"Evet." Açıkça sahte bir sempati gösterisiyle iç çektim. "Boktan bir gösteri. Kelime oyunu yapmıyorum."
Darwin kusacakmış gibi görünüyor ve isteksizce de olsa içimde bir pişmanlık hissediyorum. Ayrıca halı için de endişeleniyorum. Lanet olsun, gerçekten acımasız pislik tarafım üzerinde çalışmalıyım.
İnledim. "." İleriye doğru yürüyüp elimi dirseğinden geçiriyorum ve dev gibi adamı lobiden dışarıya, temiz havaya doğru çekiştiriyorum. "Otur." Omuzlarını aşağı doğru itiyorum, böylece uzun bacaklarını kaldırımda oturur pozisyona getirmek zorunda kalıyor.
Nefes alıp vermelerinin arasında küfürler . "vericiydi." "*Korkunçtu,*" diye ve yanına oturdum, asfalt

spor ayakkabılarının altında çıtırdıyor. "Her zaman yazar, Bay Wilder."

Mükemmel, ılık bir yaz gecesi, insana yumuşak servisli dondurma ve ateş böceklerini düşündüren türden. Çocuklar karate salonunda gülüşüyor ve ben bir daha asla görmemeyi umduğum bir adamla yan yana oturuyorum.

"Özür dilerim," diyor ve sesinde alçak bir gerginlik var, sanki her kelime ona pahalıya mal oluyormuş gibi. O kadar hızlı dönüyorum ki boynum sızlıyor. "Ne için?"

Darwin'in dudakları ciddi bir çizgi halinde düzleşiyor ama gözlerini ayaklarımızın altındaki asfalttan ayırmıyor. "Söylediğim şey için. Liderliği almak hakkında. Ben... Ben buraya bunu söylemeye gelmedim. Özür dilerim."

Huh.

Benden özür diliyor, peki neden birden kendimi savunmasız hissediyorum? Yutkunuyorum. "Peki sen neden geldin? Buraya geldim yani."

"Tam tersini söylemek gerekirse." Alaycı bir şekilde gülümsüyor ve bakışlarını park yerinden çıkan bir arabaya çeviriyor.

"Stone'un seçimlerinin yükünü tek başına omuzlaman adil görünmüyor. Özellikle de bu konuda senden çok ben ."

Bakışlarımı tekrar çeviriyorum. "Zaten ihtiyacın olandan daha fazla yardım ediyorsun."

"Hayır, değilim. I-" Doğru kelimeleri bulmakta zorlanıyormuş gibi sesi titriyor. Her zaman ne yapacağını bilen, soğukkanlı ve kontrollü Darwin de tüm bu olanlar karşısında kadar sarsılmış durumda. "Ortak olabileceğimizi düşünmüştüm."

sessizlik uzanıyor ve ben ayakkabımı bir çakıl taşının üzerinde sürüklüyorum, kalbim boğazımda. Küçük, acınası bir parçam teklif ettiği şeyden dolayı çok rahatlamış . Daha birkaç gün önce birinin beni bu karmaşadan kurtarmasını dilemiyor ?

Ama nasıl ki? Binada tüylerini diken diken etmeyecek tek bir iş bile yok. Ellerine , takıntılarını kontrol altında *değil*.

Yutkunuyorum. "Ne kadar kötü olduğunu gördün Dar. Rahatsız olmanı istemiyorum."

Onu az önce kıyamet banyosuna gönderen biri oldukça yüksek bir konuşma, ama ciddiğim. Darwin'in burada üstün, kontrolcü bir pislik olarak daha kötü tek şey, Darwin'in bana gerçekten yardım etmek için burada olması ve her saniyesinden nefret etmesi.

Ayrıca, benim etrafımda olmak istemesine imkan yok. Dokuz yıllık radyo sessizliği bunun oldukça ikna edici bir kanıtı gibi görünüyor.

Onun da paraya ihtiyacı yok, o zaman neden kendini bu duruma soksun ki?

Profiline bir kez daha bakıyorum, gecenin içine baktığını görmeyi bekliyorum ama onun yerine gözleriyle karşılaştığımda kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. İkimiz de arkamızı dönmüyoruz.

O kadar yakınız ki, koyu renk saçlarının şakaklarında birkaç tutam gri olduğunu ve gözlerinin köşelerinden küçük çizgiler çıktığını görebiliyorum. Hatırladığımdan daha yaşlı görünüyor, ama bu ona yakışıyor. Yakışıklı biri. *Fazla yakışıklı*.

Bana baktığında ne gördüğünü merak ediyorum. Muhtemelen bir karmaşa.

Darwin sessizce, "Uzun zamandır rahatım Savvy ve bu beni mutlu etmiyor," diye itiraf ediyor. "Sanırım başka bir şey denemenin zamanı geldi." Yavaşça, sanki kendini buna hazırlamaya çalışıyormuş gibi, küçük mesafede eldivenli elini uzatıyor.

"Ne dersiniz? Ortaklık mı?"

Bu bir tuzak gibi hissettiriyor. Tüm içgüdülerim çığlık atıyor: *Hayır! Geri dön! Tehlike!*

Ben dinlemem. Hiç .

Aramızdaki küçük boşluğa uzanıp elini tutuyorum.

Nabzımı hızlandırmasından ve damarlarıma sıcaklık yaymasından *nefret* ediyorum.

Bunun çok kötü sonuçlanabileceğini çok iyi bilmemden *nefret* ediyorum ama yine de yapıyorum.

Ağzımı açıp beni Darwin Wilder'a öngörülebilir bir gelecek için bağlayacak kelimeleri söylediğimde, dünyanın ekseninde dönüyor gibi görünmesinden ve içimdeki en küçük, en küçük umut kırıntısının canlanmasından *nefret ediyorum*.

"Tamam," diye kabul ediyorum. "Ortaklar."

BÖLÜM 5

DARWIN

"C YARDIM EDEBİLİR MİYİM?"

Kapıya yaklaştığımda Galaktik Loncanın anahtarları parmağımın ucunda tehlikeli bir şekilde sallanıyor, kollarımda geçen hafta Kokuya karşı savaşında silah olarak satın aldığım endüstriyel sınıf temizlik malzemeleri var.

Öğleden sonra erken saatler, okulların kapanmasına saatler var ve alışveriş merkezi hayalet bir kasaba. Savvy henüz gelmedi ve arabam otoparkta başına duruyor. Kimseye rastlamayacağıma güveniyordum ve kesinlikle bir grup tuhaf gençle karşılaşmayı beklemiyordum.

Ön kapının yanında kümelenmişler, huşu ile inançsızlık arasında değişen ifadelerle yaklaşmamı izliyorlar.

en cesuru, vahşi siyah saçlı ve her kulağında bir düzine piercing olan bir kız öne çıkıyor. "Kahretsin, Darwin Wilder'sın, değil mi?" diye soluk soluğa bağırıyor, gözleri neredeyse fırlayacak gibi.

Bir irkilmeyi bastırıyorum. Şöhret, en azından bazı çevrelerde, kitaplarımın popülerliğinin artmasının istenmeyen ve istenmeyen bir yan ürünüydü. Yüzümün satışlara yardımcı olacağına inanmış görünen yayıncım, mevcut her platformda vesikalık resmimi yayınlamakta ısrar etti. Neyse ki New York'un taşrasında yer alan küçük bir şehirde bilimkurgu hayranlarının nüfusu azdı ve ben de yıllarca radarın altında kalmayı başardım.

Evden mümkün olduğunca nadiren çıkma pratiğim de yardımcı oluyor.

Bu lüksün sona ermesini beklemeliydim. Elbette, bu kasabanın bilimkurgu hayranları *Galaktik Lonca* adlı bir laser tag arenasına yönelecektir. Sadece bu da değil, Stone'un oyun turnuvalarına, DnD kampanyalarına ve kitaplarımı okuyan insanları neredeyse kesinlikle çekecek her türlü etkinliğe ev sahipliği yaptığını biliyorum.

"Evet, öyleyim." Daha çok yüz buruşturmaya benzeyen kibar bir gülümsemeyle dezenfektan şişelerini yere bırakıp Savvy'nin (bariz bir isteksizlikle) dün gece bana emanet ettiği anahtarları elime alıyorum. Giydiğim siyah lateks eldivenler işimi zorlaştırıyor ama çocuklar bunu fark edemeyecek kadar şaşkın bakışlar atmakla meşguller.

"satın mı aldınız?" diye soruyor liderleri, sesi heyecandan yükseliyor. "Stone'u tanıyor muydun?"

"Yaptım ve evet. Eski bir arkadaşımdı." Anahtar kilidin içinde dönüyor ve kapıyı önce şişeleri almak için eğiliyorum. Bunun konuşmanın sonu olmasını bekliyordum ama olmadı. Beş genç de beni içeri kadar takip etti.

"Açık değiliz," diye belirtiyorum gereksiz yere. Her yerde malzeme ve alet kutuları var ve lobi sadece kirli Pepsi soğutucularının ışığıyla aydınlanıyor.

Işıkları açtığımda daha da kötüleşiyor.

Dün gece ben ayrıldıktan sonra Savvy büfenin etrafındaki lekeli halıyı sökmeye başladı. Görünüşe göre, yarı yolda sıkılmış ve floresan ampulleri değiştirmeye geçmiş, ki bu da bitmemiş.

Kendimi uzun, sabit bir nefes almaya , omurgamda gezinen sıcak panik yerine ciğerlerime dolan ve onları terk eden havanın hissine odaklanıyorum.

"Peki, *Kaul'un Hesaplaşması*'nda Harcrow gerçekten öldü mü?" diye hevesle soran bir başka kızla yüzleşmek için dönüyorum. Gruba gitmelerini söylemek her ne kadar cazip gelse de, dikkatlerini dağıtmak hiç de fena .

Derin bir nefes veriyorum ve başımı sallıyorum. "Dizi bitti. Yani evet." Bunu onaylayan bazı baş sallamalar ve mırıldanmalar oldu.

Bir başkası ekliyor, "Peki ya Delfi? O kadar uzun süre asi olarak çalıştıktan sonra imparatoriçe olmaktan mutlu olacak mı?" Göz kırpyorum. "Bence daha çok-" "Ama Nemo Kaul'u çektiğinde-"

"Aptal değil, Jorin Kaul'u itti!"

"Nemo'nun *soyadı* Jorin, salak! Kitapları hiç okudun mu?" Tartışma şiddetleniyor ve şakaklarımdaki zonklama da artıyor.

"Hepinizin burada ne işi var?" Sonunda sesimi tartışmanın üzerinde duyurabilmek için yükseltiyorum.

Beş çift göz bana bakıyor. "Stone zaman arka odada DnD oynamamıza izin verirdi," diyor kulağı piercingli kız ve alt dudağı titriyor. "Burası kapandığından beri yapamadık. Luke ve King'in aileleri tam bir sik kafalı.

Şeytana falan tapıyoruz ve annemin dairesi çok küçük ve-" "Anladım." Onu durdurmak için elimi kaldırdım.

Stone'un bu çocuklara oynamaları için güvenli bir yer vermesi beni hiç şaşırtmadı. Birkaç on yıl önce, ailelerimiz futbol oynamamızın daha iyi olacağını düşünürken, o ve ben umutsuzca bir kampanyayı bir arada tutmaya çalışıyorduk.

Keder ve suçluluk içimde acı bir şekilde bükülüyor, hala fiziksel bir acı.

Haftalardır, Stone'un ölümü ve dizimin tamamlanmasının ardından yeniden ortaya çıkan takıntılarımın evin içinde dolaşarak, terapi randevularımı birbiri ardına iptal ediyordum. Hayatımın çalışması ve sahip olduğum tek gerçek dostum gitmişti. Duvarlara saldırmaya hazır olmam şaşırtıcı mı?

Keşke Savvy'nin etkisini bu kadar kolay rasyonalize edebilseydim.

Bunun bir tesadüf olduğunu, izolasyonun getirdiği bir tepki olduğunu ve kapımda belirlediğinde nasıl bir ruhsal çöküntü yaşadığımı düşünmüştüm.

Dün gece buraya gelirken... Titizlikle düzenlediğim hayatımda ilk defa bir planım yoktu. Aslında yoktu. Çoğunlukla, gerçekten istersem evden çıkabileceğimi kendime kanıtlamak . Ayrıca Savvy'ye karşı hissettiklerimin cazibe *olmadığını* teyit etmek istiyordum. Çünkü olamazdı.

Günlerce kendimi buna ikna etmeye çalıştım ama Galaktik Lonca'nın kapısından girmem normallikle olan son bağlarımı da koparıp attı. Ona olan tepkim azalmamış, daha da artmıştı.

Öyle ki, birkaç dakika içinde ona hakaret ettim, neredeyse ayakkabılarına kusacaktım, iş ortağı olmayı teklif ettim ve depresyonda olduğumu itiraf ettim.

Başka biriyle hiç konuşmamıştım. *Asla*. Çocukken ailem Pentagon'dan daha fazla sırrım olduğu konusunda şaka yapardı. Stone bile beni ona daha fazla zorlamadı. Tanrı biliyor ya, romantik ilişkiler söz konusu değildi, bu yüzden kapalı kaldım ve bunu hiç sorgulamadım. İnsan nüfusunun çoğuna olan itirazım sadece rahatsızlığımdan kaynaklanmıyor, ama bunun da bir faydası olmadığı.

Peki, kırk beş yıl sonra, Savvy Laurence hakkında bana daha önce hiç düşünmediğim şeyleri söyleten ve yaptıran şey nedir?

Tanrım, en son ne zaman başka birine dokunduğumu hatırlamıyorum, eldiven takmış olsam bile. Yine de Savvy'nin elinin ağırlığı midemi ya da enseme ter birikmesine neden olmadı. Cildimi kızarana kadar ovalamak ya da dokunduğu yerlere antiseptik dökmek için yanıp tutuşan bir dürtü hissetmedim.

Çirkin ve kafa karıştırıcı gerçek şu ki, *hoşuma* gitti ve bununla ne yapmam gerektiği konusunda hiçbir fikrim yok. Kendimi zihinsel sarmallardan uzaklaştırma konusunda oldukça fazla deneyimim var, ancak Savvy ile ilgili düşüncelerden vazgeçmek bir türlü gerçekleşmiyor.

Boğazımı temizliyorum ve etrafta toplanan gençlere bakıyorum. "Dinleyin, iş ortağımla konuşacağım ama eminim yeniden açtığımızda bu bir sorun yaşamayacaktır."

"Ne zaman?" diye soruyor grubun en küçüğü, boynunun yüzde ellisi Adem elması gibi görünen bir çocuk. Yine de hepsi sırtlıyor ve birbirlerine anlamlı anlamlı bakıyorlar.

"Hiçbir fikrim yok." Yanlarından geçip kapıyı yeniden açıyorum. "Yakında. Umarım. Yapılması gereken çok şey var." Savvy'nin hazırladığı kontrol listesi en hafif tabirle göz korkutucu.

En küçük çocuk yana sıçradığında dışarı çıkmaya başlamışlardı bile. Bir saniye sonra Savvy, çenesinin altına kocaman bir kutu sıkıştırmış ve dağınık topuzundan bir kalem çıkarmış halde belirir.

Kapı aralığında duraklayarak, elindeki kutunun üzerinden bir grup gence kaşlarını çatarak bakıyor.

"İçinizden biri Caleb mi?" Birkaç şaşkın mırıldanma ve içlerinden biri "Hayır mı?" diye sorar.

Savvy memnun bir şekilde başını sallar. "Tamam. Güzel." Adım adım yanımdan geçip gitti ve ben de bir süre sonra kutuyu elimden almam gerektiğini fark ettim.

Onu.

Onun peşinden büfeye doğru giderken gözlerin beni takip ettiğini hissettiğime eminim, ama gözlerimi ondan ayırıp Kontrol edin, gençler gitmiş. Kapı kapandı ve aniden Savvy ve ben yalnız kaldık.

"Bütün bunlar da ?" diye soruyor omzunun üzerinden, zaten kartondan ambalaj bandı sökmekle meşgul. Göz göze gelmekten kaçınmaya mı çalışıyor?

Boğazımı temizliyorum, bunun beni rahatsız etmesinden nefret ediyorum. "Görünüşe göre baban, kimse kullanmazken doğum günü partisi odasında DnD oynamalarına izin vermiş. Sanırım devam etmesine izin verip vermeyeceğimizi kontrol ediyorlardı."

"Evet, bana onlardan bahsetti. Tabii ki oynayabilirler. Belki de bazı resmi masa üstü odaları eklemeyi düşünmeliyiz." Sesi kararlı bir şekilde rahat ve evet, bu yarayabilir. Rahatça yapabilir. Sorun değil.

Tişörtünün belinin kıvrımlarına nasıl yapıştığını ya da giydiği esnek şortun kıcının şeklini gizlemek için hiçbir şey yapmadığını fark edemiyorum. Bunların hiçbirisi önemli ya da hoş değil. Ergenlik çağındaki bir aşk, dokuz yıl sonra karşılıklı bir çekime , özellikle kendi arızalı beyniyle savaşmakla ve gerçek insanlarla nasıl bağlantı kuracağını öğrenmek için kurgusal karakterleri takıntı getirmekle meşgul olan onun iki katı yaşındaki bir adam için.

Onu inciten bir adam.

O gün yıllarca aklımdan çıkmadı ama birbirimizi görmeden geçirdiğimiz süre uzadıkça... Her şeyden utanacağını ama sonunda unutacağını düşündüm. Ona ulaşarak özür dilemenin vicdanımı rahatlatacağını düşündüm,

ama onun için hiçbir şey yapmazdı.

Onu bir daha görmeden önce dokuz yıl geçeceğini ya da öfke ve şok içinde sarf ettiğim o sözlerin onu kadar derinden yaralamış olabileceğini hiç düşünmemiştim ki hâlâ göz göze gelmekte zorlanıyor.

O şeylerin gerçekten onunla ilgili olmadığını biliyor mu? Onlara inanmıyor, değil mi? Ya da benim mı düşünüyor?

Topuklarımın üzerinde geri sallanıyorum, *acı verici* gerçek çekiciliğimin şoku hala çok taze iken en iyi hareket tarzını bir araya getirmeye çalışıyorum.

"Ne yapıyorsun?" İkimizi de rahatsız edici sessizlikten uzaklaştırmak için soruyorum. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Sanmıyorum." Savvy kullanım kılavuzu gibi görünen şeyi yerdeki ambalaj çöpu yığınının üzerine fırlatıyor. "Bu sadece yeni elektrikli süpürge. Şu anda burada olanı tamir etmeye çalıştım ama küçük bir yaratık içine yuva yapmış gibi görünüyor ve bundan geri dönüş olacağını sanmıyorum."

Alnımdaki bir sinir seğiriyor. Kısmen tamamlanmış en az yarım düzine projenin ortasında duruyoruz, ama önce birini bitirmemesini çileden çıkarıcı bulsam da çenemi kapalı tutuyorum. Savvy'nin kendine göre bir tarzı var, benim de kendime göre. Bu kadar erken bir zamanda emir verecek ya da onu kızdıracak bir konumda eminim.

Yine de rahatsızım. Böylesine büyük bir oda için durgunluk havayı bunaltıcı ve ağır hissettiriyor. Beş dakikadan daha az bir süredir buradayım ve şimdiden dışarı çıkmak ya da daha iyisi arabama binip pahalı hava filtreleme sistemine sahip güvenli, tanıdık evime için can atıyorum.

Dikkatimi dağıtmak için devasa atari salonunun ışıklarını yakıyorum ve ışıklar titreşerek etrafı siyah bir ışıkla aydınlatıyor. Bana en yakın yerde bir sıra pençe makinesi karanlık ve sessiz duruyor, hayalet gibi içerikleri zar zor seçilebiliyor.

Taş her yerde.

Tilt makinesindeki çeyreklikleri bir kovaya boşaltırken rahmetli arkadaşımın omzunun üzerinden bana sırtıttığını görüyorum.

Heyecanlı çocuk sesleri arasında gür kahkahası yankılanıyor, ödül tezgahının üzerinden uzanıp küçük bir kıza onun iki katı büyüklüğünde peluş bir yunus verirken başını sallıyor.

Şu anda kızının durduğu oturuyor, gri yüzlü ve bana karısının onu terk ettiğini söylüyor.

Burası Stone'un eviydi, onun gözünde sihirli bir yerdı ve bu yüzden arkadaşım dünyanın en boktan iş adamı olsa bile bu kadar uzun süre dayanabildi.

Son günlerinde Galaktik Lonca hakkında konuşmadık. şimdi geriye dönüp baktığımda, Savvy'yi içinde bıraktığı mali durumdan dolayı korkunç bir suçluluk hissettiğini biliyorum. Hastaneye gelmeyi, şehri hastanenin süper mikroplarını göze alıp onu ziyaret etmeyi teklif etmiştim ama bana Savvy'nin orada olduğunu söylemişti ve ben... onun babasıyla geçirdiği son günlerden dikkatini dağıtmak istememişim.

Bildiğim kadarıyla Stone dokuz yıl önce neler geçtiğini hiç bilmiyordu ve ölüm yatağının bu hikayenin ortaya çıkması iyi bir yer olduğunu düşünmedim. Pişman değilim. Özellikle de şimdi, neredeyse on yıllık bir sessizliğin gömülü acı ve pişmanlığa neler yapabileceğini ilk elden gördüğümde. Ve şu anda vekil yeğenimin bende uyandırdığı platonik olmayan duygular.

Stone'un anılarını göz kırparak uzaklaştırıp, hareketsiz odaya bakıyorum. Üzerlerine "arızalı" işaretleri yapıştırılmış en az altı oyun ve çatıdaki sızıntının altında duran kova kirli su var. Baktığım her yerde sorunlar var ve Savvy'ye düşüncesizce yardım teklif ettiğimden beri ilk kez bunu yapıp yapamayacağımı sorguluyorum.

Burası bunaltıcı bir yer ve ben kim oluyorum da bir şeyleri tamir etmeye çalışıyorum? Tanrı aşkına, daha birkaç gün önce Koku'dan kurtulmak için bodrum alçıpanıma balyoz indirmeye hazırdım. Galaktik Lonca'nın çok daha fazla ve kötü sorunları var.

Bir de bunları çözmekten sorumlu kadının, muhtemelen beni yok etmeye niyetli bir insan kasırgası olduğu gerçeği var.

Aptalca. İnanılmaz, inkar edilemez derecede aptalca. Ne düşünüyordum ki ben? Panik sıkıyor, nefes almamı engelliyor ve eve gidip vücudumun her santimini fırçalamak için duyduğum aciliyet de öyle. Buradan çıkmam *gerek*.

"mı?"

Etrafımda dönüyorum. Savvy hemen arkamda duruyor, kollarını kavuşturmuş ve dudaklarında alaycı bir gülümseme var. Güzelliği bile dikkatimi dağıtmaya yetmiyor.

"Profesyonelleri işe almalıyız Savvy," diyorum ona, başımı sallayarak. "Bu çok fazla. Ne kadara mal olduğu önemli değil -Umurumda değil ama yapamayız..." Etrafı işaret ediyorum. Nereyi işaret ettiğim önemli değil, düzeltilmesi gereken bir şeye doğru olacak. Savvy rahatlamış, hatta görünmek şöyle dursun, bana bakıyor. Hafif, anlayışlı bir gülümseme dudaklarını büktüğünde çoğunlukla kullanılmayan kalbim yerinden fırlıyor. Atari salonunun siyah ışıkları altında saçları parlıyormuş gibi görünüyor ve ben-Neydi o?

beni sarmala soğan şey neydi? Bir an önce çok önemli görünüyordu ama şimdi ucunu kaçırdım.

"Olay örgüsü için iyi, Dar," diyor basitçe ve ağzımdan çıkankahkahayı sanki başka birinin kahkahasıymış gibi duyuyorum.

Sersemledim. Söyleyebileceği onca şey varken... Kalbim daha hızlı atıyor.

Yıllar önce, on beş yaşındaki Savvy bir İngilizce projesi için benimle röportaj yaptığında, yazma sürecimi anlatmışım. İşler kaçınılmaz olarak ters gittiğinde, bunun olay örgüsü için iyi olduğunu, çünkü çözülmesi gereken bir sorun olduğunda en iyi halimde olduğumu söyleyerek şaka yapmışım.

Bunu hatırladığına inanamıyorum.

Kendi sözlerimin bana karşı kullanılması mesleki bir tehlikedir, ama bu şekilde değil. Asla .

" gel." Savvy başıyla işaret eder. "O şeyin milyonlarca parçası var. Korkunç bir şey. Yardımına ihtiyacım var." Dün geceki gibi elini koluma dolamasını umarken buluyorum kendimi, ama yapmıyor.

Sessizce onu takip ediyorum, kafam o anla meşgul.

Birkaç gün öncesine kadar zihnimin çalışma şekli konusunda rahattım. Tanıdıkta, aynı şeyler tarafından tetikleniyor ve diğerleri tarafından sakinleştiriliyordu ama şimdi her şey tersine döndü. Daha önce hiç düşünmediğim şeyleri takıntı haline getiriyorum, hissedemeyeceğimi düşündüğüm şeyleri hissediyorum.

Ve tüm bunların merkezinde Savvy var.

Değişim bana kolay gelmiyor ve yetişkin hayatım bundan mümkün olduğunca kaçındım. Bu kadın hayatıma gireli bir haftadan az oldu ve her şey çok farklı. O bir kasırğa. Bodrumuma kapanmam gerekirken, "*Beni al!*" diye bağırarak bodruma doğru sürüyorum.

Yerdeki atılmış ambalaj yığınının kullanım kılavuzunu kurtarmak için eğildim.

Savvy çoktan tüm parçaları ve eklentileri paketinden çıkarmış, ben de onun yanına geçip montaj talimatlarını gözden geçiriyorum. "O kadar da kötü değil," diyorum ona, ihtiyacım olan ilk parçaya uzanıyorum ve talimatlara göre takmak için diz çöküyorum.

Bir başkasını aramak için başımı kaldırdığımda, gözlerim kesik tişörtünün kolunun altındaki siyah mürekkebin küçük bir parıltısına takılıyor.

Dövmesi mi var? Neyin dövmesi?

Gözlerim tekrar boşluğa takıldığında Savvy, "Drake'in içi gibi görünüyor," diye homurdanıyor.

Sözlerinin dank etmesi biraz zaman alıyor, ama dank ettiğinde ellerim hareketsiz kalıyor. Başımı kaldırıp ona bakıyorum.

"Kitaplarımı mı okuyorsun?"

Kollarını kavuşturuyor, yanaklarını donuk bir kızarıklık boyuyor ve gözleri tezgahın üzerindeki bir panoya düşüyor. Sonunda cevap verdiğinde, sesi tamamen inandırıcı olamayacak kadar sıradan. "Evet, tabii ki yaptım. Bunu biliyordun. On beşinci doğum günümde bana dördüncü kitabın gelişmiş bir kopyasını vermen seni zorlamıştım, hatırladın mı?"

Evet, ama zamandan *beri* üç kitap yayınladım. Bahsettiği kitap yedi yıl önce çıktı ve kızarmasına bakılırsa küçük kasırgam bunu biliyor. Her şeyi nasıl bıraktığımıza dair sözlerimi okumak istemeyeceğini tahmin .

Ama okudu. *Onları okudu* ve sadece bu gerçek bile beni herhangi bir yüksek profilli eleştiriden veya çok satanlar listesine girmekten daha mutlu ediyor.

"Ne düşünüyorsun?" Şansımı zorluyorum ve aldığım yanıtta yaban arısı bakışına bakılırsa Savvy de aynı fikirde. "Sanırım gidip banyonun kapısını kıracağım ve ne olacağını görmek için içeriye bir kova çamaşır suyu dökeceğim." Süpürgeye döndüğümde gülümsüyorum. "İyi bir plana benziyor."

To Do: ☆

~~Find a realtor for GG~~

→ ~~Meeting with accountant~~

○ ~~Find an accountant~~

Exact revenge on Caleb

Clean literally everything

Fix literally everything

~~Talk to HMM~~

~~New Vacuum~~

Rip up stained carpet in lobby+snackbar

Replace those long lightbulbs in the ceiling

Find out which games in arcade don't work

Fix roof leak

Reconnect security system (at some point)

BÖLÜM 6

SAVVY

Darwin'in Galaktik Lonca'ya gelmesinin üzerinden bir hafta geçti.

Yardım edeceğini söylediğinde, bunun *ara sıra* gelip yardım etmek gibi bir şey olacağını düşünmüştüm. Evine gittiğimde berbat bir durumda olduğu çok açıktı ve onun için üzülmemeye kararlı olsam bile (ya da Darwin Wilder için hiçbir şey), onun zavallı ellerini her hatırladığımda içimde bir şeyler sıkışıyor.

Bildiğim kadarıyla, hayatında profesyonel olmayan tek bağlantısı . Ben hayatta olduğumdan daha uzun süredir arkadaşlıklar. Stres ve ruh sağlığını etkilemesi ve bu kadar izole olması... Belli ki kendini düzene sokmak için buradaydı, dış dünyaya biraz maruz kalma terapisi, bir sonraki harika fikir onu yazma deliğine geri göndermeden önce zamanını bekliyordu.

Bununla başa çıkabilirim.

Başla çıkamadığım şey, her gün saatlerce kendimi bir arada tutmak.

Bakın, ben tam bir deli değilim. Biraz öz farkındalığım ve kontrolüm var. Ama *birinin* etrafında yeterince uzun süre kalırsanız, onun hata yaptığını görürsünüz. Son derece aptalca, sakarca ya da unutkanca bir şey yaparlar. Böyle anların olması normaldir, örneğin, *Oops! Doktor randevumu unuttum!* ya da, *Kahretsin, şarap bardağımı devirdim.*

Ne yazık ki, benim durumumda, o zamanın geç değil er geç gelmesi kaçınılmaz. Ayrıca, kendimle yaşama konusundaki yirmi yedi yıllık deneyimim göz önüne alındığında, bu hataların o kadar da sevimli olmayacağını biliyorum. Çok daha yakın bir şeye , *Whoops! Kendimi ayağımdan bıçakladım!* ya da, *Allah kahretsin, temizlik malzemelerini karıştırdım ve kimyasal bir silah yarattım! Bunun olmasından nefret etmiyor musun?*

Normalde umurumda değil. Gerçekten. Aptal olmakla barıştım. Ne yazık ki, *gururlu* bir aptalım. Şu anda bu son derece talihsiz özelliğimi bilmesini istemediğim tek kişiyle baş başa saatler geçiren gururlu aptalım, çünkü Darwin *ortaya çıkmaya devam* ediyor.

Bu bir evre değil. Maruz kalma terapisi bile değil, çünkü eldivenlerini giymeyi günler önce bıraktı. Elleri daha iyi görünüyor, bile hala acı veriyor ama kızarıklık azaldı ve buraya gelmeye başladığından beri sadece birkaç kez yıkadığını gördüm. Atari salonundaki bozuk makineleri tamir etmeye odaklanmış durumda, ki bu benim için sorun değil, çünkü buna kesinlikle sabrım yok.

Gerçekten uzun sürmesini beklemiyordum ama gece yan yana, çoğunlukla sessizlik içinde çalışıyoruz. Bazen o ya da ben bir yorum ve bu tamamen medeni bir sohbete yol açıyor.

Ve bazen, bu son derece medeni sohbet gerçekten konuşmamıza dönüşür.

Darwin hakkında unuttuğum o kadar çok şey var ki, küçük alışkanlıkları ya da kuru, mizahsız yorumlarıyla beni güldürebilmesi gibi. Kimse Darwin Wilder'ı çekici olmakla suçlayamazken, genç halimi ona aşık olduğum için suçlayamam, her ne kadar aşık olmamak için milyonlarca nedenim olsa da. Hoşumuza gitsin ya da , anlıyoruz ve bir zamanlar sahip olduğumuz kolay, tanıdık arkadaşlığın ritmine geri için çaba sarf ediyorum.

Bunların hiçbirisi dokuz yıllık ayrılığımızın unutmama izin verebileceğim anlamına gelmiyor. Bu adamın beni bir yetişkin, bir akran olarak görmesini istiyorum, dokuz yıl önce o yağmurlu gecede evinden kaçmaya gönderdiği düşüncesiz kız olarak değil.

Ne yazık ki benim için *dürtüsellik* göbek adım olabilir. Değişmeye çalıştım, davranışlarımı dizginlemeye çalıştım. Aklıma *harika bir fikir* kadar her şey yolunda gidiyor, ancak bu fikrin o kadar da harika olmadığı ortaya çıkıyor ve hayatım bir kez mahvoluyor.

Bu yüzden bir ilişkiyi altı aydan fazla sürdüremiyorum.

Bu yüzden geçerli bir ehliyeti olan herkesi kabul eden bir uygulamadaki mevcut işime kaydoldum.

Bu yüzden şu anda Darwin Galaktik Lonca'ya ulaşmadan önce dev bir oyun programı çarkını saklamaya çalışıyorum. "Aman Tanrım." Benden en az bir metre daha uzun olan şeye bakıyorum; panikten boğazım düğümleniyor.

Ne düşünüyordum ki?

Tabii, Craigslist'te sadece elli dolardı ve iyi bir anlaşma gibi görünüyordu. Ama bu tam da kaçınmaya çalıştığım türden bir saçmalık. Burada yapılacak milyonlarca şey var ve sorumlu, mantıklı yetişkinler önce bunlara odaklanır.

Jerry adında birinden bir oyun programı tekerleği satın almak için kırk beş dakika araba kullanmazlar, onu sedanlarının tavanına bağlarlar, hız sınırının yirmi mil altında giderek geri dönerler ve onu içeri sokmalarına yardım etmeleri için bir grup karate öğrencisini görevlendirirler.

Bu görevi iptal etmek için o kadar çok fırsatım vardı ki. Arkama yaslanıp, ne yaptığımı bakıp *belki* de zamanımı en iyi şekilde kullanamadım.

Neyse ki, tekerlek üzerinde.

Etrafıma çılgınca bakarken, gözlerim arenanın büyük çift kapısına takılıyor ve kalbim yerinden fırlıyor. Darwin'in oraya girmeye cesaret ettiğini hiç sanmıyorum. Mükemmel.

Hey, belki onu bulduğumu söyleyip suçu Stone'a atabilirim. Bu korkunç değil, mi? Kötü kararlarının suçunu ölmüş babana atmak, böylece zamanlar kendini attığın ve onun seni acımasızca reddettiği en iyi arkadaşı, senin ne kadar berbat biri olduğun konusunda haklı olduğunu anlamayacak.

Şu anda bu planın ahlaki bütünlüğü zerre kadar umurumda değil. Tek yapmam gereken Darwin'in sabahımın büyük bir bölümünü bir metre boyunda bir yarışma programı tekerleği bulmak, satın almak ve taşımakla geçirdiğimi asla öğrenmemesini sağlamak.

Kenarından tutarak içine doğru eğiliyor ve itiyorum, bu şeyi çoğunlukla yırtılmış halinin üzerinden mümkün olan tek saklanma noktasına doğru itiyorum. Tekerlek sallanıyor ve onu sabitlemek için elimden geldiğince kollarımı etrafına sarıyorum.

Tekrar deniyorum, daha yavaş ilerliyorum, yolumdaki olası tehlikeleri öngörmek için boynumu yan tarafa . İşe de yarıyor. Bunu sallıyorum. On adım kaldı, sonra beş, sonra iki, ama kapı aralığından geçmek için ön tarafa doğru daldığımda ağzım dehşetle açık kalıyor, çünkü aptal tekerlek kapı çerçevesinden yaklaşık altı inç daha uzun.

Hayır. Hayır. Hayır.

Bu gerçekten şu anda olmuyor, değil mi? Altı inç, saygınlığının bir parçasını korumamla korumamam arasındaki farkı yaratacak mı? O kadar ki kendime penis şakası bile yapmayacağım. Gerçi penis şakası yapmayı düşünmek de en az yapmak kadar kötü, o yüzden *hayır*. Şimdi olmaz.

Dudağımı ısıyorum, kafamda düşünceler ping-pong yaparken direksiyona bakıyorum, elimdeki soruna çözüm . Belki de arabayı arka tekerleklerin yatırıp itebilirsem?

Tek seçenek bu. Yapmak zorundayım.

Kalbim boğazımda düğümleniyor, üstünü tutuyorum ve kendime doğru geri çekmeye başlıyorum. Ağır ama tutamayacağım da ağır değil. Bu iş bende. Her şey yolunda. Eğer sadece-oh, *kahretsin*.

Her nasılsa bu planı oluştururken çok önemli bir gerçeği göz önünde bulundurmamı ihmal ettim: tekerlekler döner.

Her şey o kadar hızlı oluyor ki yoldan çekilmek için zamanım olmuyor. Bir an eğik tekerleği kapılardan geçirmeye çalışıyorum, bir an sonra tekerlekler altından kayıyor ve düşüyorum. Sırtım yere o kadar sert çarpıyor ki ciğerlerimdeki hava boşalıyor. Ya da belki de düşmekten çok devasa, tahta tekerleğin .

Yönümü şaşırmış ve hırıltılı bir şekilde tavana göz kırpmıyor, olayların bu şekilde gelişmesine ayak uydurmaya çalışıyorum. O şeyin altından sadece başım ve omuzlarım çıkıyor ama ben daha kıpırdanmayı düşünmeden ön kapıdan keskin bir çılgılık geliyor.

"Savvy!"

Darwin'in ayakları ve baldırları görüldüğünde başım tekrar halının üzerine düşüyor ve içimi bir tür mahcubiyet kaplıyor. Sonra, uzun boylu, yapılı iş ortağım tekerleği hiç zorlanmadan dik konuma getirirken göğsümdeki ağırlık kayboluyor.

"İyi misin?" diye soruyor, yanımda dizlerinin çökerek. Darwin çıldırmış gibi görünüyor. Elleri önce kollarıma, sonra başıma gidiyor ve yara olup olmadığını kontrol ediyor.

Çıplak teninin benimkine değiştiğini fark etmiyor ya da umursamıyor gibi görünüyor.

Ayağa kalkmaya çalışarak geri çekiliyorum. "Tamamen iyiyim," diye ciyaklayarak geri . "Sadece sen içeri girmeden bir saniye önce oldu." Saatlerdir orada yattığımı, sırt üstü yatan bir kaplumbağa gibi kapana kısıldığımı düşünmesi yeterince aşağılayıcı.

Darwin ayağa kalktı, hâlâ ikna olmamış görünüyordu. "Bence emin olmak için seni acil servise götürmeliyiz."

Ağzım dehşet içinde açıldı. "Aman Tanrım, hayır! Dar, cidden, bak." Uzuvarımı teatral bir şekilde sallıyorum ve biraz aşağı yukarı . "Ben iyiyim. Hiçbir yerim acımıyor."

Kafamın arkası hariç, ama bunu ona söylemeyeceğim.

Endişeli, karanlık gözler vücudumu tarıyor, sıkıntı belirtileri arıyor ve - çünkü bende derin bir sorun var

-Bakışlarının ağırlığı altında tenim karıncalanıyor. Dar'ın boğazı düğümleniyor, sonunda ölmediğime dair kendini ikna etmeyi bitirdiğinde. "Emin misin?"

Ona güven verici bir gülümseme gösterdim.

"Kesinlikle." "Bana söyleyecek misin? Bir yerin acımaya başlarsa?" Asla olmaz.

"Elbette."

Aramıza sessizlik çöküyor ve sanki ilk kez fark ediyormuş gibi Darwin'in gözleri yanımdaki devasa tekerleğe . Gözlerini kırıştırarak ona . "Bu-"

"Bir oyun şovu çarkı mı?" Yüzüme kan hücum ederken öneriyorum. "Evet." Yine sessizlik.

"Ah." Darwin sakalını sıvazlıyor, muhtemelen bana diplomatik bir dille demenin bir yolunu bulmaya çalışıyor. "Bununla ne yapacağız?"

Havanın yüzüm domates kızarmış olmalı. "Kötü bir fikirdi. İnternette listeleyip bir alıcı bulabilecek miyim diye bakacağım."

Şaşkınlıkla kaşlarını çattı. " aldığında bir planın olmalı. Anlat bana." Bu bir emir değil, ama sesinde bir şey var... Gerçekten bilmek istiyor.

Yutkunuyorum ve dikkatim dağılmış bir şekilde tırnağımı tahtanın kenarına sürtmek için uzanıyorum. "Hızlı randevu diye bir şey duydun mu hiç?" Bu soru karşısındaki tamamen boş ifade, tahmin etmemekte haklı olduğumu doğruluyor. "Genelde bir restoran ya da bar gibi bir yerde düzenlenen bir etkinlik. Bekâr insanlar kaydolur ve sırayla herkesle birkaç dakika konuşursun. Eğer biriyle anlaşırsan harika, anlaşamazsan da öğrenmek için bir düzine kötü randevuya çıkmak gerekmiyor."

"İnsanlar etkinliklere gitmek için *para mı ödüyor?*" diye soruyor, inanmaz bir ifadeyle.

Şimdi bambaşka bir nedenden dolayı yüzüm kızarıyor. "Evet. İnsanlar sevmek, bir ilişki içinde olmak ister. Bunda yanlış bir şey yok."

Darwin bu ifadeyi kabul etmekte zorlanıyor gibi görünüyor. "Peki, hızlı randevudan dev nasıl geçtik?"

Kendime rağmen dudaklarımın arasından histerik bir kıkırdama kaçıyor. "Bunu burada yapabileceğimizi düşünmüştüm. Ayda birkaç gece etkinlik düzenleriz. Sadece yetişkinler tabii ki. Ama bir yabancıнын karşısında garip bir şekilde oturmayacaklar, bekâr olan ve gibi bir ilişki isteyen bir takım arkadaşının yardımıyla galaksiler arası hâkimiyet için destansı bir savaşa girecekler. Yine de herkesle oynamak bütün gece sürer. Bu yüzden, katılımcıların ilk yarısının isimlerini çarkın üzerine koymanın ve ikinci yarının kiminle oynadıklarını öğrenmek için dönmelerini sağlamanın eğlenceli olacağını düşündüm. Gösterişli olur. İnsanlar bunu sosyal medyada paylaşacak, böylece bizim için bedava reklam olacak."

Kıpırdamamak ya da gözümü ondan kaçırmamak için kendimi zorluyorum. Bu oldukça iyi bir fikir, belki biraz aceleyle ama yine de. Sebepsiz yere 1,5 metre boyunda bir tekerlek almış değilim. Dar bana öylece bakıyor ve o baktıkça ben daha da savunmacı oluyorum. Ağzından çıkacak bir sonraki şey onaylamayan ya da tepeden bakan bir şey olacak. Öyle olacağını biliyorum.

"Bu harika bir fikir, Savvy." Nabzım kulaklarımda güm güm atıyor. "Ne?"

"Bu harika." Darwin kollarını kavuşturuyor ve tekerleğin ön tarafını görebilmek için hareket ediyor. "Böyle bir şey için ne kadar ücret alırız?"

"Oh." Onayına hazırlıksız yakalandığım ve bunun beni mutlu ettiğini itiraf etmek istemediğim için sallanıyorum. "İki maç için kişi başı kırk dolar düşünüyorum, sonrasında da atıştırılmalık bir şeyler? İçki ruhsatı olmadan alkol servisi yapamayız ama insanlar kendi içkilerini getirebilir. Oyun salonunu açık tutarız, böylece sonrasında da oyun oynayabilirler. Doğaçlama mini bir randevu gibi." Omuz silkiyorum, Darwin'in çarkı izliyorum, gözleri dönen renklerin bulanıklığını takip ediyor.

Bana bakıyor, yakışıklı yüzü içten bir gülümsemeye dönüşüyor. "Bu harika, Savvy. Normalde fazla iş göremeyeceğimiz gecelerde insanları kapıdan içeri sokmak için mükemmel bir yol. Bunu bulduğuna, tekerleği ve her şeyi bulduğuna inanmıyorum. Onu buraya nasıl ?"

Gülümsemek istemiyorum, gerçekten , ama ağzım isteğim dışında bunu yapıyor gibi görünüyor. "Arabamın tavanında."

Darwin homurdanıyor, bu saçmalığı hayal edebiliyormuş ve hiç de rahatsız olmamış gibi başını sallıyor. "Bir dahaki sefere beni ara. Tamam mı? En azından yedek kas gücü olabilirim." Pazularının etrafına gerilmiş olan tişörtünün kolları bu ifadeyi destekliyor.

Gözlerimi ayırmak neredeyse acı veriyor.

"Tamam," diye kabul ettiğimi duyuyorum. "Bir dahaki sefere seni ararım."

Yollarımız ayrıldı. Darwin tamir ettiği atari oyunlarına yöneldi, ben de çalışan tek banyoya doğru ilerledim. Dün gece temizlemeyi bitirdim ama oda hâlâ *güçlü* bir kamyon durağı havası veriyor. Halkın kullanımına sunulmadan önce yeni bir kat boyaya ve belki de yeni döşemeye ihtiyacı olacak.

Kapı arkamdan kapandığı anda yeniden nefes alabildiğimi hissetmem çok şey anlatıyor. Ellerimi porselen lavaboya dayayarak aynadaki yansımama bakıyorum.

"Ondan ," diye tıslıyorum, sanki Darwin kulağını kapıya dayamış duracaktı gibi. "Onun sevimli olduğunu düşünmüyorsun, sana iltifat etmesinden hoşlanmıyorsun ya da bu binanın dışında onunla bir şeyler yapmak istemiyorsun."

Aynadaki Bilgili ikna olmuş gibi görünmüyor.

BÖLÜM 7

DARWIN

ONA DOKUNDUM.

Ellerimi Savvy'nin tenine, saçına, yüzüne koydum ama hiçbir şey olmadı.

Bir şey oldu ama bu, hastalığının beni ten tene temasla ilişkilendirmek üzere eğittiği grotesk bir tepki değildi.

Asıl dikkat çekici olan, gerçekleşene kadar ne yaptığının farkına varmamış olmamdı. Onun güvenliği için duyduğum panik, aklımdaki kompulsif, antisosyal ya da başka türlü tüm diğer düşünceleri gölgede bıraktı. Sonra, her şey bittiğinde ve yaralarını sadece orta derecede önemsiz gösterdiğinden emin olduğumda, beni vurdu.

Ona dokundum ve tek hissettiğim iyi olduğuydu.

Zihninizin size oyun oynadığını nesnel olarak bilmek bir şeydir, ancak bunun kanıtına sahip olmak bambaşka bir şeydir. Galaktik Lonca'da bütün hafta boyunca yaptığım şey buydu, kendime korktuğum şeylerin yalan olduğunu *göstermek*. Bu yavaş ve yorucu bir süreç ama ilerleme *var*. Bugün bunu kanıtladı, çünkü yıllardır başka birinin tenini tenimde hissetmedim - tam olarak *dokuz* - ve paramparça olmadım.

Ruh sağlığımın en iyi olduğu dönemlerde terapistim beni " çıkmaya" teşvik ederdi. Görünüşe göre, lisanslı bir psikolog için bile bir ilişkiye tamamen ilgisiz olmam mümkün değildi.

Bunu düşündüğüm zamanlar oldu ama biriyle çıkma düşüncesi bile bana imkânsız geliyordu. yaşımdaki çoğu insan evlenmiş çocuk sahibi olmuş, seyahat etmiş ve arkadaş edinmiş... Masanın karşısında oturan iyi ayarlanmış, normal bir kadına ne söyleyebilirdim ki? Yakınımdaki bir yabancıya ne kadar sınırlı olduğumu ya da ne kadar berbat bir eş nasıl açıklayabilirdim?

Utanç boğazımı düğümlüyor ve gözlerim Savvy'ye bu kadar kolay kayarken tamir ettiğim makinede kalabilmek için çaba sarf ediyorum.

Odanın diğer duruyor ve kasanın arkasındaki büyük panoya çizdiği yeni fiyatlara odaklanmış durumda. Yüzünün her yerinde küçük beyaz lekeler var ve saçları dağınık bir topuzla bağlanmış, ama bir şekilde aynı anda sevimli hem de seksi.

Seksi.

Hay sikeyim. Onu bu şekilde düşünmeye hakkım yok, ama parmaklarımın altındaki sıcak, yumuşak teninin hatırası bunu yapmamayı on kat daha zorlaştırıyor. Kendimi içinde bulduğum bu durum utanç verici ve gülünç. Ben, kırk beş yaşında bir adam, devrilmiş bir oyun şovu tekerleğinden kaynaklanan yaralanmaları kontrol ederken bir kadının kollarına, yüzüne ve saçlarına dokunduğum heyecanlanıyorum.

Herhangi bir kadın da değil.

Aradan çok zaman geçti, o çok farklı, ben de öyleyim ama bu Savvy'nin benim yeğenim olduğu gerçeğini değiştirmiyor. Stone'u çocukluğundan beri tanıyordum. O benim arkadaşımdı -*tek* arkadaşımdı- ve ben onun küçük kızının ardından nefes nefese kalıyorum.

Suçlu hissetmeli, kendimden iğrenmeliyim, ama onun dönüştüğü kişiye her kısa bakışında biraz daha az umursuyorum. Bu arada, Savvy bu bakışların mümkün olduğunca az ve uzak olmasını sağlamaya kararlı. Bana karşı çok temkinli, sürekli duygusal bir darbeye ve bunun nedeni bir sır değil.

Evime geldiği gün ya da buraya gelip ona yardım etmek istediğimi söylediğimde durumu açıklığa kavuşturmalıydım. Yapsaydım... Hâlâ kendimi suçlu hissederdim. Tanrı biliyor ya, hiçbir şeyin tek nedeni dokuz yıl önce olanlar değil.

Yine de aklımın bir köşesinde neden biliyorum.

Aramızda bir duvar olması gerekiyordu ama bu şaka gibi çünkü şu anda tek düşünebildiğim duvarı yıkmanın en iyi yolu.

Belki sadece fiziksel olsaydı bu çekimi aşmak daha kolay olurdu ama değil. Onun hayatımda yeniden ortaya çıkması kendimi dengesiz hissetmeme neden oldu. Bir zamanlar tamamen işlevsel olduğuna inandığım göğsümdeki organ, kendini giderek daha fazla belli ediyor gibi görünüyor.

Bir de horozumun artık uyanık olduğum saatlerin yaklaşık dörtte üçünde sert olduğu gerçeği var, bu da rahatsız edici olmanın ötesinde acı verici.

Bu oyunun yan panelindeki cıvataları yeniden sıkamak için kullandığım anahtar kayıyor ve takırdıyor. Ona için dönüyorum ve sanki mıknatıslanmışlar gibi gözlerim Savvy'ye kayıyor.

Şimdi tahtada daha yüksek bir yeri boyuyor, dudakları konsantrasyon içinde büzülmüş.

Geçen gün giydiği kolları kesik tişörtün aynısı, elini kaldırdığında teninden sıyrılıyor ve siyah mürekkebi bir kez daha görüyorum.

Dövme. Derisine kalıcı olarak kazınacak kadar önemli olduğunu düşündüğü şey beni ilgilendirmez. Peki neden bunu düşünmeyi bırakamıyorum?

Sinirle gözlerimi ait oldukları yere çeviriyorum. kaybediyorum. Bu durumun hiçbir mantıklı, düzenli ya da kontrollü değil ve bu konuda hiçbir deneyimim yok.

Başımızın üzerinde asılı duran bu şey dayanılmaz hale geldi.

Şimdi yanına gidip meşhur yara bandını yırtıp atsam ne olur? Etrafımda rahatlamaya başladığında işleri daha da rahatsız edici hale getirir mi? Belki de bu bir zaman meselesidir ve bu garip dönemi için mücadele etmem gerekiyordur... Ne? Burada ne olacağını düşünüyorum?

Bunu düşünmek bile tehlikeli görünüyor.

Cam ön kapının çalınmasıyla otomatik olarak tekrar Savvy'ye bakıyorum. Kaşlarını çatmış bana bakıyordu. "Bir teslimat falan mı bekliyorsun?"

Başımı salladım. "Orada kal, ben bakarım."

Tabii ki dinlemiyor ve ben kâğıt kaplı kapının kilidini açıp kapıyı çekerken yanımdan ayrılmıyor.

Galaktik Lonca'nın loş ışığında kadar uzun zaman sonra, parlak öğleden sonra güneşine adım atmak kafa karıştırıcı ve hemen dışarıda duran geçen günkü üç gence göz kırpyorum.

"Merhaba," diye cıvıldıyor siyah saçlı ve kulakları piercingli kız, bize gülümseyerek.

En az benim kadar şaşkın görünen Savvy'ye bakıyorum. "Merhaba. Henüz açmadık."

Hiç vermedi. "Oh, biliyoruz. Yardım etmek için buradayız."

"Üzgünüm, henüz işe alım yapmıyoruz. Başladığımızda internette bir şeyler yayınlayacağım ama en az birkaç hafta daha ," diye açıklıyor Savvy ve ben de geri çekilerek bu konuda liderliği onun almasına izin veriyorum.

"Bize ödeme yapmak zorunda değilsiniz!" diye araya giriyor bir çocuk, gözleri büyüyor. "Biz sadece biraz daha yardım alırsanız daha çabuk açabileceğinizi düşündük." Gruptaki diğer çocuk ona dirsek atıyor ve o da mahcup bir şekilde sırtıyor. "Tamam, belki biraz da bedava laser tag. Ama bu bir anlaşma bozucu değil!"

"Lazer oyunu hakkında konuşmayı kes Luke. Yardım etmek için buradayız," diye azarlıyor kız.

Gülümsememi geri alıyorum. Bu kadar kısa bir etkileşimden sonra bir fikir oluşturmam alışılmadık bir şey ama onlardan hoşlandığımı fark ediyorum. "İsimleriniz nedir?"

"Ben Marley," diyor kız. "Bu Luke, bu da King."

Sarışın, neredeyse benim kadar uzun boylu ve parlak mor bir anime tişörtü giymiş olan Luke gülümsüyor. "Kitaplarınıza bayılıyoruz Bay Wilder. Bizimle aynı kasabada yaşıyor çok güzel. Marley için bir sürü hayran kurgusu yazıyor ama pek aile dostu sayılmazlar" -sesini komplocu bir şekilde alçaltıyor- "ne demek istediğimi ."

"Aman Tanrım, Luke!" diye ciyaklıyor Marley, ellerini kıpkırmızı yüzüne kapatırken ve ben şu anda gülmek için kendimi zor tutuyorum.

King, şüphesiz arkadaşlarından fazla yardım alamayacağını hissederek, "Babam bir müteahhit, bu yüzden bir şeyleri nasıl tamir edeceğimi biliyorum" diye ekliyor.

Etkileyici bir satış konuşması ama Savvy hâlâ ikna olmamış görünüyor. "Dinleyin, teklifiniz gerçekten çok hoş ama bu konuyu konuşmamız gerek."

"Çok fakir bir aileden geldiğimi bilmelisiniz. Kıyafetlerimin bir kısmını ikinci el mağazasından falan alıyoruz," diye ekliyor Marley neşeyle. "Bunu, gençleri bedava işgücü için sömürmek yerine, imkanları kısıtlı gençlere akıl hocalığı yapmak olarak görmek diye."

Savvy homurdanıyor, ben de iç çekiyorum. "Bize beş dakika ver."

Kapı kapandığı anda Savvy'ye dönüyorum. "Tamam. Onları işe almalıyız. Sadece eğlence değeri için bile olsa." Elleri kalçalarına . "On altı yaşında bir grup ineğin etrafta koşuşturmasını mı istiyorsun Dar?"

Bana böyle demesine bayılıyorum.

Sırtarak kollarımı kavuşturuyorum. "Sanırım bir zamanlar on altı yaşında inek bir çocuk olduğunu *hatırlayacaksın*. Büyük şey yapmalarına gerek yok, ama temizlik için fazladan yardım alırsak, DnD takılma yerlerini daha çabuk geri alırlar. Zaten yakında yardıma ihtiyacımız olacak." Onu on altı yaşındayken tanıdığımı hatırlamamın bile bu konuşmayı bitirmek neden olmaması uğursuz görünüyor.

Savvy'nin gözleri parlıyor ve dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Ben senin kadar inek ." "Evet, öyleydin."

" bu değil."

Ne kadar yakın durduğumuzu fark ettiğimde karnımda bir şey geriliyor. Platonik bir ilişkiden daha mı yakın?

Ortaklar yapar mı? Yakın *hissettiriyor*. Uzanıp ona tekrar dokunabilirim, tıpkı daha önce yaptığım gibi.

Kalbim sıkışıyor.

Güçlkle yutkunuyorum. "Eğer bundan rahatsızlık duyuyorsanız, tabii ki onlara hayır diyeceğiz. Kararınıza güveniyorum."

Savvy'nin gözlerinin ardındaki bir şey titriyor ve aramızdaki sıcaklık o kadar çabuk kayboluyor ki, orada olup olmadığını sorgulamak zorunda kalıyorum.

Arkasını dönüp boyaya doğru ilerliyor. "Elbette. Sorun değil, Darwin. Onlara ne istersen söyle," diyor omzunun üzerinden.

Harika. Yine *Darwin* oldum. Daha önce hiç kendi adımın sesinden hoşlanmamıştım.

Onunla tartışmak istiyorum, bana ne düşündüğünü, ne istediğini söylemesini talep etmek istiyorum... Bunu yapardım, yapardım

Zamanda birkaç saniye geri gidebileceksem *ne olursa* olsun.

Çocuklar hâlâ dışarıda bekliyor ve üçü de umutla yukarı bakıyor. Bir kez daha Savvy'ye bakıyorum ama o dikkatini tahtadan ayırmıyor.

Boğazımı temizliyorum. "Neden Pazartesi günü gelmiyorsun, yapman gereken bazı şeyler var. Paranı alırsın. Gençleri bedava işçi olarak kullanmıyorum."

Memnunar, ama onlar teşekkür ve lanet olsun seslerini ancak yarım yamalak duyabiliyorum; aklım arkamdaki kadında.

Kapı kapandığında Savvy'yi yine arka tezgâhın üzerinde diz çökmüş buluyorum ve daha yüksek bir noktaya ulaşmak için dizlerini yukarı ittiğinde kuruyor.

Tanrı aşkına. Dar *olmayan* bir şortu var mı? Eğer ben onun kışına bakmadan duramıyorsam, diğer erkekler de duramıyor demektir. Sadece bu ihtimal bile tansiyonumun fırlamasına neden oluyorsa, bunun beni sinirlendirdiğini inkar etmenin pek bir anlamı yok gibi görünüyor.

Yapacak çok var, ama yine de resepsiyonda garip bir şekilde oyalanıyor, onunla tekrar konuşmak için bir neden . Saatimi kontrol ediyorum. "Acıktınız mı? Öğle yemeği için bir şeyler sipariş edecektim."

Dönmüyor. "Böyle iyiyim. Yine de teşekkürler."

"Emin misin? Bir Reuben alırım diye düşünmüştüm." Kulağa hazırlıksız bir yorum gibi geliyor, ama aslında daha çok çaresiz bir yalvarış.

Savvy Reubens'i *sever*, ya da en azından eskiden .

Onu en kadar yakından izlerken, küçük bir duraksama yakalıyorum. " değil."

Kahretsin, bu dayanılmaz. Diğer insanlar benimle iletişim kurmak zorunda kaldıklarında böyle mi ?

Yenilgiye uğramış bir şekilde atari salonuna doğru dönüyorum. Ancak görüş alanımın köşesindeki bir hareket dönmeme neden oluyor ve kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

"Lanet olsun!" Geriye doğru , bacaklarımın arkasını ön çarptım ve -haysiyet unutuldu- yüzeye tırmandım.

"Ne?" Savvy'nin telaşlı sesi geliyor. Sözümü sakınmadan banyolara giden koridoru işaret ediyorum. Bizden yirmi adım ötede, lanet olası bir *sıçan* odanın içinde dolaşıyor ve Savvy'nin yırtık halılarla doldurduğu müteahhit çöp torbalarını kokluyor.

Gördüğü anda anlıyorum, çünkü irkilmiş bir soluk geliyor.

Bu durum çok saçma. Yaklaşsam muhtemelen kaçacak olan bir hayvandan uzaklaşmak için mobilyanın üzerinde duruyorum ama elimde değil. Tüylerim diken diken oluyor ve sırtım terden sırlıslıkam. Daha önce hiç fare görmüş müydüm? Şahsen? Gördüysem bile hatırlamıyorum.

"Ne yapacağız?" diye soruyor Savvy, sesi panikle yükseliyor. En azından burada yalnız değilim. Masanın arkasındaki duvarı kaplayan dar tezgâh şeridinde ayakta duruyor, gözleri faltaşı gibi açılmış ve ellerini göğsünde kavırıyor.

İdeal olarak bu, günü kurtardığım ve haşarat istilası karşısındaki metanetimle onu etkilediğim an olurdu. Ne yazık ki felç olmuş durumdayım, fare kaynaklı patojenler hakkında okuduğum makaleleri hatırlamaya o kadar meşgulüm ki kimseyi etkileyemiyorum.

Ya o şey birkaç dakika önce oturduğum yerde dolaşıyorsa?

Fare bokuna mı dokundum? Midem bulanıyor.

Yanımdaki masanın üzerinde beyaz bir spor ayakkabı beliriyor ve neyse ki Savvy'ye dönüp elimi uzatacak kadar aklım kalmış, masa ile tezgah arasındaki bir metrelik boşluğu aşmasına yardım ediyorum. "anasını," mırıldanıyor, daha net görebilmek için kenara yaklaşırken sırtı göğsüme değişiyor. "Bu çok *büyük*."

Fare, ortaya çıkışının Galaktik Lonca'nın insan sakinleri arasında kargaşaya yol açtığının farkında olmadan ya da umursamadan içine doğru ilerliyor. İçgüdüsel olarak Savvy'nin omuzlarından tutup onu masanın kenarından geriye doğru sürüklüyorum.

"mı?" Kapiya doğru bakıyorum. Fare yaklaşıyor. Hızlılar mı?

Savvy başını sallar. "Bütün eşyalarım orada! Aman Tanrım, kusacağım." Evet, bu ikimiz için de geçerli.

kablosuz fareyi alıyorum. "Onu korkutmaya çalışacağım," diyorum ona hissettiğimden daha fazla güvenle, sonra farenin başının üstündeki duvara fırlatıyorum. Cihaz paramparça oluyor, etrafa plastik parçaları saçılıyor ama hayvan rahatsız olmuş gibi görünmüyor.

Savvy de dener ve yere saçılan bir fincan kalemi fırlatır.

"Ne tür bir fare bundan korkmaz ki?" diye ediyor ve bu girişimi de sonuç vermeyince dehşet içinde bana "Vücudunuz büyüklüğünde metal bir kabın fırlatılmasından rahatsız olmaz mıydınız?"

"Muhtemelen gürültüye alışmıştır." Ürperiyorum. "Ya da Stone'un stokladığı dondurulmuş pizzalarla beslendiği için beslenme yetersizliğinden çıldırmıştır."

"Yani süper bir sıçanımız mı var?" "Öyle görünüyor."

Sessizliğe gömülüyoruz, hâlâ masanın ortasında bir araya gelmiş, farenin Savvy'nin sırt çantasının yanında yerde durduğu yere doğru ilerleyişini izliyoruz. Fare açık fermuardan kafasını içeri soktuğunda, "Ah, şu küçük pislik," diye tıslıyor.

Bölgede yapılan hızlı bir tarama, yardımcı olabilecek çok az şey olduğunu doğruluyor. "Hayvan kontrolü kemirgenlerle ilgili çağrılara cevap veriyor mu?"

Savvy gözlerini kocaman açarak etrafına bakınır. "Kemirgenler mi? *Çoğul* olarak mı? Sence *daha fazlası* var mıdır?"

Muhtemel görünüyor, ama şimdi bunun üzerinde durmanın bize bir faydası olmayacak. "Bundan şüpheliyim," diye yalan söylemek yerine ona güven verici bir gülümseme sunuyorum. "Abone olduğum bir doğa dergisinde büyük erkek sıçanların kendi bölgelerine başkalarını sokmadığına dair bir şey vardı."

"Tam bir pisliksin, Darwin Wilder." Ama sesinde gerçek bir öfke yok. Birdenbire, kendimizi içinde bulduğumuz akıl almaz çıkmaz o kadar da kötü görünmüyor.

Bir , o kadar yakınız ki nefesinde çiğnemeyi sevdiği meyveli sakızın ve saçındaki temiz şampuan kokusunun kokusunu alabiliyorum.

Bir diğeri için, ona dokundum. Yine dokundum.

Düşündüm de, süper sıçan acele etmeyebilir.

Savvy belli ki farklı düşünüyor. Masanın diğer tarafına geçip aşağı bakıyor. Dizlerinin üzerine çöküp plastik bir çöp kutusunu almak için uzanışını izliyorum. "Üzerine çöp atsak da umurunda olmayacak," diye uyarıyorum, çoğunlukla boş olan plastik kaplamayı çıkarırken.

"Evet, ben de öyle düşünmüyorum." Omzunun üzerinden bana bakıyor. "İşler giderse intikamımı alacağına söz verir misin?" "Ben-ne?"

Ben daha bir şey söyleyemeden ya da onu durdurmak için bir hamle yapamadan Savvy kolunun altında tuttuğu çöp kutusuyla masadan atlıyor.

Fare hâlâ sırt çantasını kokluyor, uzun, solucana benzeyen kuyruğu fermuarın yanından dışarı çıkıyor.

"Savvy! Sakın yanına yaklaşma!" Hırladım. Durmayacağı belli olunca ben de masadan atlıyorum. Ancak odanın yarısına kadar gelebildim ki, Savvy çöp sepetini ters çevirip içi boş bir *gümbürtüyle* sırt çantası ve farenin üzerine çarparak ikisini de içine hapsetti.

İkimiz de uzun bir süre sessiz kalıp ona bakıyoruz. Sonunda Savvy gözlerini kocaman açarak bana baktı.

"Şimdi ne olacak?" Başımı sallayarak cebimden telefonumu çıkarıyorum. "Lanet olası bir yok edici çağırıyoruz."

To Do: A

~~Meeting with accountant~~

~~Find an accountant~~

Exact revenge on Caleb

Temiz kelimenin tam anlamıyla akşam

jant kelimenin tam anlamıyla her şey

~~Talk to HIM~~

~~New Vacuum~~

Lobi suacL'ar'da *kazanılan* , tavandaki

ampulleri değiştirir,

"Atari salonundaki Janeler çalışmıyor.

Çatı kurşununu onarın

güvenlik paler'ı yeniden bağlayın (atsome porno†)

r:-d a terapî:st

Tarafından hesaplayın arabanız şamandira klanini uyandırıyor (cy gürültüsü

BÖLÜM 8

SAVVY

BABANIN külleri kahvaltımın yanında duruyor.

Her nasılsa, yakma hizmetini bulmama, bir sürü evrak imzalamama ve onun tek çocuğu olmama rağmen, onlarla bir şeyler yapmaktan sorumlu olanın ben olacağım hiç aklıma gelmedi.

Büyükannem ve büyükbabam ben doğmadan önce ölmüşler ve annem üçüncü kocasıyla olan evliliğini kurtarmaya çalışmakla o kadar meşgul ki ilk kocasından geriye kalanlarla ilgilenemiyor. Bu konuyu sorabileceğim tek kişi Darwin ve herhangi bir duygusal bağ kurmak kötü bir fikir gibi görünüyor.

Hayattayken dalgın olsa da iyi bir baba olan ve öldüğünde hayatınızı mahvedebilecek bir adamın külleriyle ne yaparsınız?

Google bir cevap ve Reddit gönderim işaretlendi, bu yüzden tek başımayım. Cenazesini cenaze evinden alalı bir aydan fazla oldu ve hala hiçbir fikrim yok. Orada öylece oturuyor. Bir yığın açılmamış faturanın ve doğum kontrol reçetemin hemen yanında.

Çocukluğumun geçtiği evde, yanımda sadece babamın külleriyle tek başıma yaşamak, sanki bir solucan deliğinden paralel bir boyuta düşmüşüm gibi hissettiriyor. Her şey tanıdık ama de gerçekmiş gibi hissettirmiyor.

Belki de her şey çok hızlı geliştiği içindir. İlk teşhis konulduğunda ve tedaviye başladığında, bana ihtiyacı olduğunda eski sevgilimle yaşadığım şehirden hastaneye gidip gelebiliyordum. Ancak sağlığı hızla kötüleşti ve ben farkına bile varmadan eve dönmüş, babamı randevularına götürüp getirmeye başlamıştım.

Bekleme salonlarında ve daha sonra hastaneye yatırıldığında birlikte çok zaman geçirdik. Çok şey hakkında da konuştuk ama işinin durumundan bahsetmek aklıma gelmemişti. Galaktik Lonca konusunu ne zaman , "harika bir yöneticisi" ve bu konuda endişelenmeme gerek olmadığı konusunda ısrar etti.

Stresliydim, yorgundum ve altı aylık erkek arkadaşım tarafından terk edildiğim için üzgündüm, çünkü o "uzun mesafe pek sevmiyordu". Babamın bana söylediklerini kabul etmek -zihnimin arkasında birkaç kırmızı bayrak sallansa bile

-Tabağıma bir başka büyük sorumluluk eklemekten daha kolaydı.

Olayların tahmin edilebileceği gibi, kafamı kuma gömmek iyi sonuç vermedi. Babamın "büyük müdürü" Ted (soyadı bilinmiyor) adında bir adamdı ve harika olduğu tek şey mümkün olduğunca az iş yapmaktı. Keşke durumu daha önce araştırsaydım diyor muyum? Tabii ki ederdim. Finansal durumda pek bir fark yaratmazdı ama belki de tüm hafta sonumu çalışarak geçirmiyor . *Dar'la*.

Darwin ile Galaktik Lonca'yı düzeltmeye çalışıyorum. Darwin, Galaktik Lonca'yı düzeltmeme yardım ediyor.

Kirle karşılaştığında öğürme eğiliminde olan çok satan yazar Darwin Wilder tarafından sağlanan onarım ve temizlik yardımı.

Evet, ne kadar sık söylediğimin bir önemi yok. Hâlâ tuhaf.

İç kahvaltı tabağımyı topluyorum ve mutfak lavabosuna doğru ilerliyorum. Bulaşıklarımı dünden kalan üç öğünlük tabak ve çatal-bıçağın üzerine yığmak, ama yine de bulaşık makinesini çalıştırmaya yetecek kadar bulaşık olmaması biraz acımasızca. Öte yandan, bu odayla ilgili her şey oldukça iç karartıcı.

İnsan kalıntıları ve babamın tüm dünyevi eşyalarıyla birlikte bir mezarda yaşıyorum.

Tezgâha yaslanıp odayı . ve her hafta sonunu burada geçirirkenki neredeyse tamamen aynı. Koyu ahşap dolaplardan buzdolabındaki solmuş kadar her şey. Elle çizilmiş bir Babalar Günü kartı, yıllardır bağlanmayan eski bir sabit hattın yanında duvara yapıştırılmış.

O artık benim.

İşe yaramaz tuğla telefonum. Yontulmuş fayansım. Çok yüksek mortgage ödemem.

Büyüdüğüm aynı eskimiş, iki katlı banliyö yaşamak istiyor muyum? Hayır, ama bir süre daha burada olacağım.

ve burayı biraz temizlemekten zarar gelmez. Belki de babamıneski video oyunu koleksiyonundan ve kanepenin üzerindeki raflarda duran, hala kutularında muhafaza edilen sıra sıra koleksiyon figürlerinden kurtulursam her gece eve gelirken daha az korku hissederim.

Tezgâhı itip gitmek için eşyalarımı toplamaya başladığımda kalbim ağırlaşıyor. Telefonumu (ki bu günde en az üç kez oluyor) normalden daha uzun sürüyor, bu yüzden arabama ulaştığımda zaten geç kalmış oluyorum.

Planım Galaktik Lonca'dan önce hırdavatçıya uğramaktı ama kontağı çevirdiğimde tüm planlar buharlaştı ve... *hiçbir şey olmadı.*

Tekrar deniyorum, çünkü belki de bugün hayatımda ilk kez şansım yaver gidecek ve arabam her ne rahatsızlığı varsa sihirli bir şekilde iyileşecek.

Öyle değil.

Ellerim titriyor ve gözlerim yanıyor, kapıyı iterek açıyorum ve tökezleyerek araba yoluna çıkıyorum.

"Sen. Sen. Lanet olası. Şaka mı yapıyorsun? Benimle mi?" Her kelimeyi lastiğe bir tekme atarak noktalıyorum.

Geçmiş yaşamımda düşman diktatör falan mıydım? Çünkü üzerime yağan *saçmalıkların* miktarı gerçekten kişisel hissettirmeye başladı. Böylesine aşırı dozda bir karmik adaleti hak edecek hiçbir şey yapmadığımı biliyorum.

Nefes nefese, çöp yığınına yaslanıyorum ve gökyüzüne bakıp seçeneklerimi değerlendiriyorum. Bir araç paylaşımı ya da taksi çağırabilirdim. Ya da bir şeye karar vermek yerine çatalımı gözüme saplayabilir ve hastanede kilolarca çikolatalı puding yiyebilirim.

Hepsi uygulanabilir seçenekler, ancak banka hesabım bu tür lüksleri karşılayabilecek durumda değil, özellikle de beklenmedik bir araba tamir faturası gelirken.

Başka bir seçenek daha var ama onu aramak kişisel hissettiriyor. Arkadaşlarınızı ya da ailenizi . Darwin babamın en iyi arkadaşı, kalbimi kıran adam ve son zamanlarda isteksiz iş ortağım (aynı zamanda gerçekleşmemiş gibi davrandığım bazı çok grafik rüyaların yıldızı).

Geçen gün beni direksiyondan kurtardıktan sonra yaptığımız konuşmaya rağmen, aslında onu hiçbir şey için aramak niyetinde değildim. Biz arkadaş değiliz. Ondan yardım ve onu Galaktik Lonca dışındaki hayatıma davet etmek, çizdiğimiz konuşulmamış sınırı aşacakmış gibi geliyor. *Ben çizdim.*

Burada sınırlar önemli. Onun yanında olmak o kadar kolay ki kendimi günde yaklaşık bir düzine kez kendimi toparlamaya çalışırken buluyorum. Benim için Darwin Wilder'ı sevmek, bisiklete binmek ya da en sevdiğiniz şarkıda dans etmek gibi bir kas hafızası. Öylece *oluveriyor* ve benim de *öyle olmadığından* emin olmam gerekiyor.

Ellerimi yüzüme bastırıyor, zihnimi bulandıran kendine acıma ve panik duygularını düşünmeye . Saçmalıyor ? Muhtemelen. Evim Darwin'in yolunun bile değilken neden taksiye yirmi dolar ödeyeyim ki? Aynı yere . Büyük bir mesele olmak zorunda değil.

Telefonumu çıkarıyorum ve dokuz yıldır kullanmadığım ama hiç silmediğim kişiyi buluyorum.

Dar'ın pahalı elektrikli arabasının garaj yoluna bu kadar çabuk girmesi beni biraz şaşırttı. Aradan on beş dakika bile geçmemişti ve onu aradığımda evde olduğunu söyledi. Yani telefonu kapattığımız anda arabaya atlamış olmalı.

Darwin ben daha ön kapıdan dışarı adımını atıyor, kaşları çatılmış.

Adam bugün siyah bir tişört giyiyor - *dar* siyah bir tişört - ve kendimi bir sabah içinde ikinci kez evrene küfredmekten alıkoymak için yapabildiğim tek şey bu. *Gerçekten lanet* . Yan yetmiş yaşındaki Bayan Paul bile yürüyüş yolundaki çam iğnelerini süpürmeyi bırakıp adama .

O bir bilim-kurgu yazarı. Sıksa ve garip kokulu olmaları gerekmiyor mu? Çenesinde garip bir beni olamaz mı ya da gülerken osuramaz mı?

"Merhaba." Yüzümü (umarım) minnettar bir gülümsemeye benzeyen bir şekle sokuyorum. "Bunun için teşekkürler." "Sorun akü mü?" diye soruyor Darwin, sorun çözme modunda arabamın kaputunun etrafında dönmeye başlamış bile.

"Belki." Bileğimdaki lastiği çekip çıkarıyorum ve saçımı dağınık bir topuz haline getiriyorum. Saç diplerim görünmeye başlıyor ama kuaföre gitmek şu an için kesinlikle söz konusu değil. "Bununla daha sonra ilgileneceğim. Nasıl olsa Galaktik Lonca'ya gidiyorsun ve burası da yol üstünde sayılır diye düşündüm-"

Darwin'in keskin bakışı saçmalamama bir son verdi. "Yardım etmekten mutluluk duyarım. Şimdi mi atlamayı denemek istersin yoksa bu gece seni bıraktıktan sonra mı?"

Biz.

Midem bulanıyor ama daha dik durup ona ters ters bakıyorum. "Ben çaresiz , Darwin. Bu sadece... Olur böyle şeyler! Buna sebep olacak hiçbir şey yapmadım. Arabalar ! Ben bir yetişkinim. Üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil." Sesim delirmiş gibi , aceleyle söylediğim sözcüklerde .

Tanrım, ne kadar aptalım. Son birkaç haftadır, Galaktik Lonca'da sadece ikimiz baş başa kaldığımızda, iyi hissediyordum. *Kolaydı.* O kadar kolay , yapmamaya kararlı rağmen, onun yanında rahatlamama izin verdim. Sonra, şu dev tekerlek olayı ve

Süper fareden dar bir kaçış... Dar'ın beni devasa, beceriksiz bir aptal olarak görmediğine inanmak için kendime izin .

Hayatım boyunca yaptığım hatalara rağmen, kendimden hiç bu kadar utandığımı hatırlamıyorum. Bu adam benim, hayat yolunda beceriksizce ilerleyen küçük, çaresiz bir aptal olduğumu düşünüyor. Bütün bunlar bunun içindi. Rahatsızlığının üstesinden geliyor çünkü arkasına yaslanıp Galaktik Lonca'yı yerle bir edişimi izlemektense sefil ve rahatsız olmayı tercih ediyor.

Darwin bana şaşkın şaşkın bakıyor. "Başa söylemedim, Savvy."

Hah.

Cevap verme zahmetine girmeden dönüp arabasının etrafından dolaşarak yolcu tarafına geçiyorum. Üzerimdeki gözlerin ağırlığını hissediyorum ama kapıyı çekip açarken arkama bakmaktan kaçınıyorum ve kapıyı arkamdan biraz fazla sert bir şekilde çarparak serin deri koltuğa oturuyorum.

Harika. Şimdi ben de öfke nöbeti geçiriyor gibi görünüyorum.

Bu şeyin içi dışarıdan görüldüğünden bile daha süslü. Spor ayakkabılarım aşınmış ve kirlenmiş; tertemiz paspasında toz bıraktığımı fark ettiğinde yüzünün alacağı şekli düşünerek irkiliyorum. Ucuz şortlu kıçımın altındaki koltuk kadar tertemiz ki, sanki daha önce hiç kimse oturmamış gibi.

Belki de kimse bilmiyordu.

Birkaç saniye uzaklaşmanın kendimi toparlamama yardımcı olacağını ummuştum ama onun gibi kokan küçük, kapalı bir alanda olacağımı hesaba katmamıştım.

Sürücü kapısı açılıp Darwin uzun bacaklarını benim başardığımdan daha büyük bir zarafetle dar alana sığdırarak arabaya binerken midem bulanıyor. O bir düğmeye basarken ikimiz de konuşmuyoruz -çünkü Darwin gibi evrimleşmiş biri neden araba anahtarı gibi yaya bir şeye ihtiyaç duysun- ve yolundan geri geri çıkıyor.

Çıkmaz sokağın ortasındaki bakımsız ağacın etrafından dolanırken Bayan Paul ona son bir kez bakmak için hâlâ boynunu büküyor. Yolun sonunda bana bakıyor. "Savvy-"

"mıyız?" Gözlerimi ileriye dikeyorum. Bu arabadaki herhangi birinin benim yetkin bir yetişkin olduğumu düşündüğü iddiasını sürdürmek için daha fazla gönülsüz çabaya ihtiyacım yok; . Darwin'in bunu düşünmesinden daha kötü olan tek şey, benim iyiliğim için düşünmüyormuş gibi .

Küçük, sinirli bir ses çıkarıyor. "Yardım etmeye çalışıyordum."

"Bana yardım *ediyorsun*." Süslü arabasını belli belirsiz işaret ediyorum. "Beni bırakmanı istedim ve sen de beni bırakıyorsun. Teşekkürler, ortak. Bu arada, babamın her yıl yaptığı laser tag turnuvasını hatırlıyor musun? Yeniden başlatmalıyız düşünüyorum. Ayrıca, zavallı Pluto'ya ne yaptıklarını duydun mu? *Çok* saygısızca."

Darwin'in dikkati dağılmadı. "Saçmalıyorsun. Arabanın aküsünü takviye etmeme izin vermeyecek kadar gururlu musun?"

Sert, inanmayan bir kahkaha attım. "Evet. Çok gururlandım. Bu kesinlikle doğru, Darwin. Tümdengelsel muhakemen hala birinci sınıf. Bunun üzerinde çalışacağımdan emin olabilirsiniz."

Kırmızı ışıkta duruyoruz ve Darwin bana doğru dönüyor. Arabanın sınırları içinde neredeyse burun buruna geliyoruz ve o karanlık gözler delip geçerken içimde bir şeyler kasılıyor.

"Arabamı alması için birini arayacağım."

Aman Tanrım.

Kalbim, Raven'ın beni onunla koşturmak zorladığı zamankinden daha sert atıyor. "Eğer bunu benzin deposuna işerim, seni küçümseyen göt deliği."

"Bu elektrikli. bir benzin deposu yok. Ayrıca... tamam, bunu nasıl yapacaksın ki?"

Kollarımı kavuşturuyorum. "Benim de yöntemlerim var Wilder. Beni test etme. Arabamı da rahat bırak."

Uzun bir tıslama sesi çıkarıyor, sanki bu tartışma sırasında biriken hayal kırıklığını dışarı atmaya çalışıyor"Neden bunu senin için halletmeme izin vermiyorsun anlamıyorum. Bu küçük bir şey."

"Aman Tanrım, kes ! Bu seni !"

Beş saniye boyunca sessiz kalıyor. "Lütfen sadece-"

Ancak ben ağzımı açıp şarkı söylemeye başlayınca Darwin'in sonraki sözleri boğuldu.

BÖLÜM 9

SAVVY

O ZAMAN.

"A -SIX."
Dar tıslıyor, tahtasının üstünden bana bakıyor. "Vur."
"Ne zamandır oyuncusun? Nasıl hâlâ eziksin?" Kıkırdıyorum, bacaklarımı altına sokuyorum ve Avucumu uzatıyorum. Dar içine küçük bir gemi .

"Ben ezik değilim, sadece hile yaptığına ikna oldum ve nasıl olduğunu çözemiyorum." "Bu senin kötü adam orijin hikayen mi?"

"Hayır, ama senin olduğundan şüpheleniyorum."

Kahkahalara boğuluyorum, şakalaşmamızla karnımda patlayan kelebekleri görmezden gelmeye çalışıyorum. Ben izlerken, Dar asık kapatıp ayağa kalkıyor, kilere geçip omzunun üzerinden sesleniyor: "Sana bir zafer portakalı soda getireyim mi?"
"Elbette!"

Bu tür şeyler ona karşı hissettiklerim konusunda objektif olmayı çok zorlaştırıyor. Beni herhangi bir öğrenci gibi gören bir öğretmene umutsuzca aşık değilim. Dar ve ben çok iyi anlaşıyoruz -her zaman anlaştık- ve artık onun en iyi arkadaşının kızı olmaktan daha fazlasını yapabilecek yaştayım.

Yalnızlık çekiyor mu?

Ben burada değilken beni düşünüyor mu? Hiç daha erken dönmemi diledi mi?

Cevaplanamaz gibi görünen pek çok soru var ve üniversiteye gitmek yaklaşan tarih, düşmeyi bekleyen bir kılıç gibi. Her nasılsa, gitmeden önce kesin olarak öğrenmem çok önemli hale geldi.

Dar saatler ötedeki bu evde başına oturup benim hissettiklerimin en ufak bir parçasını bile hissederken, gelecekteki benliğimin bir kardeşlik partisinde hissedilme olasılığını hazmedemiyorum.

On sekiz yaşındayım ve daha önce hiç öpülmedim bile. Bunu daha ne kadar sürdürebilirim? Hangisi daha iyi: Yılda birkaç kez birkaç saat birlikte olmayı umarak uzaktan özlem devam etmek mi, yoksa öyle ya da böyle emin olmak mı?

Boğazımdaki yumruyu yutarak ayağa kalkıyorum ve Dar elinde benim için bir soda ve kendisi için bir şişe su ile kilerden çıkarken terli avuçlarımı şortuma siliyorum.

Dışarıda gök gürültüsü beni zıplatacak kadar yüksek sesle patlıyor ve adamla meşguliyetimi yarıda kesiyor.

İçkiyi bana uzatıyor ve kaşlarını çatarak odanın yağmurdan ıslanmış pencerelerine bakıyor. "Eğer bu yakında durmazsa, geceyi burada geçirmek zorunda . Fırtına sırasında araba kullanmanı istemiyorum."

Sabah ilk iş olarak onu göreceğimi düşününce kalbim küt küt atıyor.

Yatak başı oluyor mu? Eminim yapıyordur ve muhtemelen çok . "Başka bir oyun mu?" Soruyorum ve sesim normalden daha yüksek çıkıyor.

Dar fark etmez. "Buna cesaret edemem." Kıkırdıyor, mutfak tezgahına yaslanıp suyundan uzun bir yudum alıyor. Bir adım daha yaklaşıyorum, korku ve heyecan omurgamda dolaşıyor. Bir adım atarsam, bir adım daha atabilirdim, o yüzden .

Artık aramızda sadece bir metre var.

"Üniversiteye gittiğimde beni özleyecek misin?" Dar şişesini indirip kasvetli ışıktaki bana bakarken kalbim göğüs kafesime çarpıyor.

"Yapacağımı biliyorsun." Sormama bile sinirlenmiş gibiydi.

Aslında bilmiyordum. Emin değilim. Adam her şeyi çok gizli tutuyor; ondan iltifat almaya en yakın olduğum an, dört yıl önce yeni saç kesimimin bana yakıştığını söylemesiydi. Hatırlıyorum, çünkü Darwin Wilder'ın beni ilk kez heyecanlandığı andı.

Yutkunarak bir kolumu kendime doluyorum, elim kaburgalarımaya işlenmiş taze dövmenin üzerine bastırıyor.

Bir adım daha atıyorum ve Dar aklımda bir şey olduğunu fark ediyor olmalı. Artık birbirimize çok yakınız. Çok yakınız. Yüz ifadesi donuklaşıyor ve kıpırdamadan bana bakıyor. "Savvy?"

Buraya kadar geldim.

Uzandığımda ellerim omuzlarını buluyor, sıcak ve sağlam. O başka bir şey söyleyemeden, ben gömleğinin üzerinde sadece bir tiftik lekesi varmış gibi davranamadan, ayak parmaklarımın üzerinde durup dudaklarımı Dar'inkilere bastırıyorum.

Hareket etmiyor.

Etrafımızdaki tüm oda sessizliğe gömülmüş gibi. Yağmuru, gök gürültüsünü ya da kulaklarımda çınlayan kendi kanım dışında hiçbir şeyi duyamıyorum. Sadece bir santim uzaklaştığımda keskin nefes alışım doğal olmayan bir şekilde yüksek geliyor.

İkimiz de hareketsiz duruyoruz, zamanda asılı kalıyoruz ve sanki tüm hayatım bu tek bir ana bağlıymış gibi hissediyorum.

Öp beni. Lütfen beni geri öp. Öpmüyor. Sonra,

her şey bir eski haline dönüyor.

Dar kendini benden o kadar hızlı uzaklaştırıyor ki tökezleyerek ilerliyorum ve kendimi tezgahın üzerinde yakalıyorum. Hızlı adımlarla mutfak adasındaki gidiyor ve suyu açıyor. Elini suyun altına sokup yüzüne götürerek öpücüğümü silerken göğsümden sessiz bir korku çığlığı kopuyor.

Hayır.

Bu gerçekten olmuyor, değil mi? Ama kendime bu soruyu sorarken bile, olduğunu biliyorum. Bunu ben yaptım. Şimdi tek yapabildiğim, yıkadıkça yıkarken, hareketleri gittikçe daha titrek hale gelirken, olduğum yerde donmuş bir şekilde izlemek. Sakalının sertliği yüzümden hâlâ taze.

Görüşüm bulanıklaşana kadar ağladığımı fark etmedim.

"Dar," diye fısıldıyorum, çünkü artık dayanamıyorum. Bunu izleyemem.

Beni görmezden geliyor. Başka ne yapacağımı bilmeden bir adım ileri atıyorum ve bu hareket onu soktuğum durumu kırmalı. "Yapma."

Tek bir kelime ve içimdeki bir şey paramparça oluyor.

Dar musluğa vuruyor ve ellerini tezgâha dayayarak . Nefes alış veriş düzenisiz. " ne geçiyordu?"

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akıyor. "Özür dilerim," diye fısıldıyorum, zavallı ve kırgın, sanki birkaç kelime bunu düzeltmeye gibi. "Düşünmemiştim."

"Hayır, düşünmedin Savvy," diye hırlıyor Dar. Dehşete kapılıyorum, sert bir öğürme sesi çıkarıyor. Sırtım arkamdaki masaya çarparken kusmuğum lavaboya çarptı. Uzaklaştığımı fark etmemiştim bile.

Ona yardım edemem, yaptıklarımın yol açtığı hasarı geri alamam. Burada öylece durabilirim, işe yaramaz ve dehşete düşmüş bir halde, suçluluk duygusu boğazımı tıkarken.

Sonunda Dar . Yüzü bembeyaz ve bana bakmak için bile aşırı çaba sarf ediyor gibi görünüyor. "Fiziksel dokunuş istediğim ya da ihtiyaç duyduğum bir şey değil."

Sözleri omurgamdan aşağı buz gibi kayıyor ve o kadar kaçmak istiyorum ki. Yaptığım şeyle yüzleşmek istemiyorum ama yüzleşmek zorundayım çünkü paramparça olmuş kalbim beni içten dışa doğru felç oluyorum.

Tükürürken çenesi gergin, "Bunu neden yaptın? Bunu hoş karşılayacağımı mı sandın? Sen bir çocuksun. Sorumsuz, bencil bir çocuk ve bu gece bunu kanıtlıyor."

Dudaklarımdan çaresiz bir ses çıkıyor ama cevap vermiyorum. Nasıl cevap ki?

Dar başını sallıyor, tiksinti vücudunun her belli oluyor. "Çizgiyi aştın, Savvy. Siktir!" Yumruğu, fiziksel bir darbe gibi hissettiğim bir gürültüyle tezgâhın kenarına iniyor. "Siktir git buradan. *Hemen*. Bir daha da gelme. Ciddiyim."

Komut, içimde donmuş olan her neyse onun kilidini açıyor ve çantamı masadan alıp kapıya doğru koşuyorum. Kapıyı açarak yağmurun içine daldım, parmak arası terliklerim garaj yolundan akan birkaç santimlik suda kaydı ve düştüm. Derisi yüzülen dizimin acısı fark edilmiyor bile. İleri atılarak arabanın kapısına doğru hamle yaptım.

"Savvy!" Dar gürüyor, sesinin güçlü tonu yağmurun gürültüsünü ve benim hıçkırıklarımı bastırıyor. "Lanet olsun, içeri gel. Bu halde araba kullanma!"

Onu görmezden geliyorum. Bakmıyorum. Durmuyorum. Arabam hızla geri dönüyor, camlara su püskürtüyor. Caddeye dönmeden önce durup arkama bakıyorum. Yağmurun altında onu zar zor görebiliyorum, sadece tepedeki büyük, yalnız beyaz evin verandasında duran bulanık siluet.

Bunun her parçası benim hatam. Söylediği her kelime doğrudu. Berbat ettim. Çok kötü batırdım ve en azından onun isteklerini yerine getirebilirim.

Bu Darwin Wilder'ı son görüşüm olacak.

BÖLÜM 10

DARWIN

ŞİMDİ.

S AVVY, Galaktik Lonca'ya giden on beş dakikalık yol boyunca "Bohemian Rhapsody"nin ÇOK ANAHTARSIZ bir yorumunu avazı kadar söylüyor.

girdiğimizde, durduğuna dair bir işaret yok. İçeri girdiğimizde işkencenin devam endişelenmeye başlıyorum. Neyse ki komşu karate salonunda derse giden aileler var. Diğer insanların ne düşündüğünü önemsiyor olmalı, çünkü Galileo'lar arabamın kapısını açtığı anda duruyor.

Daha binaya girmeden onu kızdırmayı başardım. Güne umut verici bir başlangıç değil.

Dün gece yatağımda uzanırken, uzun zamandır ilk kez kendimi sakin hissettim. Düşüncelerim, nabzım düzdü ve günlerdir takıntılı bir nöbet geçirmediğimi fark ettim. Normalde uykusuzluğumun üstesinden gelmek için iki reçeteli ilaç, tamamen karanlık, beyaz gürültü makinesi ve Papadan bir kutsama gerekir.

Bu sabah uyandığımda e-okuyucum duruyordu, yatak odasının ışıkları hâlâ açıktı ve pencereden içeri güneş ışığı giriyordu. Tam on saat uyumuştum ve bir kez bile uyanmamıştım.

Bundan daha rahatsız edici olan tek şey karnımda zonklayan ereksiyondur. Ben sağlıklı bir yetişkin erkeğim; sabah odunu olur. Normalde bunu görmezden gelirim ya da sadece ağrıyı dindirmek için mastürbasyon yaparım. Aklım kahvaltı için ne yapacağımı, o gün ne yazacağımı ya da korktuğum günlük görevde.

Bu kendime zevk vermekle ilgili değil.

Kesinlikle hiçbir zaman kadar iyi biçimlendirilmiş ve canlı fanteziler kurmuyorum, sanki bilincimin yüzeyinin hemen altında gelişiyorlarmış ve ortaya çıkmak için fırsat bekliyorlarmış gibi.

Ama bu sefer olan buydu.

Durup düşünmeden elim aşağıya kaymış, eşofmanımın pamuğundan kendimi kavramıştı. İnledim, gözlerim kapandı. Elim bel bandının altından geçip çıplak sikimi kavradıktan kısa bir süre sonra sessiz, tatlı bir kadın sesi kulağıma fısıldadı.

"Sana dokunabilir miyim, Dar?" Savvy daha da yaklaştı, göğüsleri yan tarafıma bastırıyordu.

Fanteziyi yok saymaya, zihnimi boşaltmaya çalıştım. Yine de her vuruşta daha netleşti ve duramayacak kadar iyi hissettirdi. Haftalardır onu o şortun içinde görmek, Galaktik Lonca'nın etrafındaki havada onun tanıdık kokusunu yakalamak, ona dokunmak beni kenarına getirmişti. Birdenbire hayatımda hiç olmadığım kadar tahrik olmuşum ve bunun bitmesini istemiyordum.

Uykuda dalgalanan pembe saçları omuzlarına dökülürken, üzerinde sadece ince beyaz bir atlet ve üzerinde küçük kirazlar olan bir külot varken kalçamın üzerine oturdu. Bana bakarken dudakları aralandı, ellerini çıplak karnımın üzerinde gezdirdi ve aletimin eşofmanımın içine girdiği yere kadar indi.

"Lütfen, Dar?" diye yalvardı ve iki kat kumaşın arasından bile amının sıcaklığını hissedebiliyordum. "Buna çok ihtiyacım var."

Aletimi serbest bırakmak için uzandığımda Savvy inledi ve benimkinden daha küçük ve yumuşak bir el uzunluğumu bulurken göğsümü öpmek için öne eğildi.

Oynamasına izin verdim, beni nazikçe, alaycı bir şekilde okşamasına izin verdim, düzensiz nefeslerimizin sesi odanın sessizliğini değiştirdi. "nasıl?" diye mırıldandı, ağır göz kapaklarının altından bana göz kırptı. Ne istediğini biliyordum, ne yapacağını biliyordum.

Ellerim kıcını buldu, sıkıyordu. "Senin ateşli küçük amcığını daha çok severim." Üzerimde sürünürken yatak hışırdadı ve ben

Onun içinde olmayı ne kadar çok istediğimden zar zor nefes alabiliyordum. "Acele et." Sesim sert ve çaresizdi ve Savvy inleyerek külotunu yana çekti ve-

. kadar sertti ki tüm vücudum yoğunluğundan sarsıldı. Yastıklarına gömülüp nefes nefese kaldıktan sonra bile az önce olanları idrak etmekte zorlandım.

Savvy'yi düşünerek mastürbasyon yapmıştım. Bu gerçeküstü bir şeydi ve dakikalar döllerim tenimde soğumaya başladığında bile hâlâ kafamı tam olarak toparlayamıyordum.

Seks benim için her zaman masanın dışındaydı. Her zaman. Takıntılarım ergenlik döneminde gerçek bir sorun olmaya başladı ve Stone onunla ilgilenebilecek her kızın peşinden nefes nefese koşarken, ben de artan müdahaleci düşüncelerimi örtbas etmek için mücadele ediyordum. Sonra, yaşımla ilerledikçe, akıl sağlığımın en iyi olduğu ve tek bir olay olmadan haftalar geçirdiğim zamanlarda bile, hala ilgilenmiyordum.

Başka biri tarafından dokunulmaya bile zar zor tahammül ediyordum... bunu boş verin. Derim ürpermeden ve korkum göğsümde acı verici bir şekilde genişlemeden birinin ellerini koymasını hayal bile edemezdim. Diğer kırmızı kanlı, heteroseksüel erkekler gibi bir kadının güzelliğini takdir edebilsem de, bu her zaman orada durdu.

Ya da ölmüş en iyi arkadaşımın kızının fantezilerine mastürbasyon yapana kadar orada durdu.

En kötüsü de, orada yatarken, kendi salgımla kaplanmışken, şaşırmamış olmamdı. Savvy hiç kimsenin yapmadığı bir şekilde etkisi altına almıştı ve gezegendeki en uygunsuz kadın için cinsel uyanışımı birkaç on yıl geç yaşıyor olmam son derece ironik görünüyor.

Ağzımı açtığımda daha da uzağa ittiğim bir kadın, çünkü gerçek sorunun etrafında dolanıp duruyoruz, kendimizi utançtan kurtarmak için olmamış gibi davranıyoruz.

Bitmesi gerekiyor.

Bu sabah, bir yıldan uzun bir süredir ilk kez gerçekten verimli bir yazı seansı geçiriyordum. Ancak telefonumda Savvy'nin adı belirlediği anda, cevap vermek için kendimi masanın üzerine attım ve her yere kahve döktüm.

Bu iş çıkmamış gibi davranmak anlamsız.

İlgilenmesine imkan yok. Artık ilgilenmiyor. Savvy... o inanılmaz biri. Stone'un seçimlerinin ağırlığı omuzlarındayken bile kadar cesur, bu kadar güçlü biriyle hiç tanışmamıştım. *Üstelik* hayatımda gördüğüm en zahmetsiz, akıl almaz güzellikte kadın. Sahip olduğum kısıtlamalarla benim gibi bir adam onun için ne kadar çekici olabilir? Burada bir şansım olmayabilir ama bu duyguları benim sorunum. Belki de yaptığım onca şeyden sonra kalbimin kırılmasını hak ediyorum ama artık onu inciten bir şeyi kendimi korumak için kalkan olarak kullanamam. Bu adil değil ve onun benim yüzümden kendini daha az iyi hissederek etrafta dolaşması düşüncesine katlanamıyorum.

Bu iş şimdi bitiyor.

Galaktik Lonca'nın kapısı arkamdan sessizce kapandığında "Savvy," diyorum. Ortağım beni duymamış gibi davranarak lobiden büfeye doğru başlamıştı bile.

Takip ediyorum, suçluluk ve utanç içimde acı bir şekilde kıvrılıyor. Her zaman söylenecek doğru şeyleri biliyor, ne zaman gergin olduğumu ve nasıl dağıtacağını seziyor. Bu arada ben yanlış adım üstüne yanlış adım atıyor, bu ilişkide züccaciye dükkanına girmiş bir boğa gibi yolumu şaşıırıyorum.

Profesyonel ilişki. Diğer türlü değil.

Umutsuzca *diğer türden* olmasını isteyen o çok da küçük olmayan parçamı susturmak daha zor hale geliyor.

"Sadece bu işi bitirip eve gitmek istiyorum Darwin," diyor omzunun üzerinden ve sesinde daha önce hiç duymadığım bir yorgunluk var.

"Sadece dokuz yıl önce olanlar hakkında konuşmak istiyorum."

Savvy durgunlaşıyor, az önce eline aldığı kalem elinde gevşiyor. Yavaşça bana dönüyor, kollarını göğsünde kavuşturuyor ve gözlerimin önünde kendi içine doğru büzülüyor. Onu suçlayacağımı mı düşünüyor?

Midem bulanıyor ve kendimi derin bir nefes almaya zorlayarak hızla atan nabzımı sakinleştirmeye çalışıyorum. "O gün sana söylediklerim kendi sorunlarımla bir yansımasıydı. Bunun için bir mazeret yok. Senden özür dilemek için dokuz yıl beklememin de bir mazereti yok. Bunun vicdanımı rahatlatacağına ama senin için hiçbir şey yapmayacağına inanmıştım. Şimdi bunun yanlış olduğunu görüyorum." Boğazımdaki düğümlenmeye karşı yutkunarak devam ediyorum, başka tarafa bakmama izin vermiyorum. "Özür dilerim. Gerçekten üzgünüm. Her için."

Gözlerini yere indiriyor. "Bunu... söylemen çok hoş Dar, ama bence haklı olduğun çok açık."

Sözleri göğsüme çarpıyor ve ciğerlerimdeki havayı . "Hayır, *hayır* Savvy," diye itiraz ediyorum, korku ve suçluluk duygusu içimi acımasızca pençeliyor. "Hayır, haklı değildim. O zaman da böyle düşünmüyordum, şimdi de böyle düşünmüyorum. Tam tersi. Sana hayranlık duyuyorum ve her zaman da duydum. İncinse bile hayata bu kadar korkusuzca atılabilen birini önce hiç tanımamıştım. Keşke ben de böyle olsaydım, keşke ben de böyle yapabilseydim."

Gözleri şimdi yaşlarla parlıyor. O kadar küçük, o kadar savunmasız görünüyor ki, beş metreyi geçip onu kollarıma almaktan daha çok istediğim bir şey yok. Hayatımda hiç birine sarılmak doğal *gelmemiştir*, ama şimdi, onunlayken, *sarılmamak* doğal gelmiyor.

"Çok aptaldım," diye fısıldıyor ve ilk gözyaşı döküldüğünde kendimden hiç bu nefret etmemiştim. "Yıllardır sana aşıkтым. Sadece o şeylerden biriydi, anlıyor musun? Sonra birlikte vakit geçirmeye başladık ve ben bunu kafamda kurdum

olduğundan daha fazla."

Evet. Biliyorum. Evren skoru belirliyor.

"Cesurdun," diyorum ona, sesim sert çıkıyor. "Eğer ben... Eğer ben normal olsaydım, bununla daha iyi başa çıkabilirdim." Savvy'nin hâlâ yaşlarla ıslanmış gözleri parlıyor. "Kendin hakkında böyle konuşma."

Göğsüm gibi hissediyorum. "Kendine aptal dediğini duyduğumda ne hissediyorum sanıyorsun? Ya da berbat?" İkimiz de sessizliğe gömülüp .

"O gün bana senin gibi dokunabilecek kadar yakın birine asla izin ." Gülümsemem acı ve bunu ona itiraf etmenin getirdiği utançtan neredeyse zevk alıyorum. O gün Savvy'ye hissettirdiğim kadar kötü hissetmeyi hak ediyorum. " gurur duymuyorum. Yakın zamana kadar rahatsızlığım kontrol altında değildi, uzun zaman aldı... Önemli değil. Sizi sıkmak istemiyorum. Demek istediğim, o durumda kim olsa ona saldırırdım."

Savvy burnunu çeker. "Çok üzgünüm, Dar." "Ben de öyle."

Tıpkı geçen gün masanın üzerinde birlikte durduğumuzda ya da ondan önce onu tekerlekten kurtardığımda olduğu gibi, ona dokunmak bilinçli bir karar değil.

Öne doğru hamle yapıyorum ve Savvy'nin şaşkınlıkla ciyaklamaya vakti kalmadan kollarımla sarıyorum, o kadar yakın tutuyorum ki vücudunun sıcaklığı benimkine geçiyor ve kokusu başımı bulandırıyor.

Bana ne kadar mükemmel oturduğunu ya da kaslarındaki gerginlik yavaşça azaldığında ve kolları belime dolandığında, onu tuttuğum kadar sıkı bir şekilde beni tuttuğunda bana hissettirdiklerini görmezden gelemezsiniz.

Bu... bu lanet bir *kucaklaşma*.

Savvy'ye sarılıyorum ve içimde patlayan duygular için yeterince yer yok.

Bana yapıyor ve bedeni sessiz hıçkırıklarla sarsılmaya başladığında ben de kendimi parçalamamak için dişlerimi sıkıyorum. Yüzü göğsüme gömüldü ve gözyaşlarının ıslak sıcaklığının gömleğimi ıslattığını hissedebiliyorum ama umurumda değil.

Kendimi bildim bileli zihnimin bir köşesinde var olan o iç kemirici korku bir kez ortalıkta yok. Acı ve pişmanlığa rağmen ona *sarılıyorum*. Birbirimize sarılıyoruz ve bu doğru olmaktan başka bir şey hissettirmiyor.

Korkak olabilirim ama o bende cesur olma isteği uyandırıyor.

Hiç düşünmeden dudaklarımı şakağına bastırıyorum ve kulağına sessizce konuşuyorum. "Bunların hiçbirisi ideal değil ve Stone'a her bıraktığı durum için kızgınlım, ama sen teslim olmuyorsun ve sana dağıtılan boktan kartı etmiyorsun. Her gün buradasın, savaşıyorsun ve burayı daha iyi bir yer haline getirmeye çalışıyorsun. Sana tamamen güveniyorum. Bunu yapacağını biliyorum ve yolun her seni desteklemek için burada olacağım. Bana ihtiyacın olduğu sürece."

Daha önce hiç dua etmemiştim ya da evrenden iyilik istememiştim, ama şimdi istiyorum. Eğer hayatımda teraziyi lehime çeviriyi bir şey yaptıysam, *lütfen bana ihtiyacı olsun*.

Savvy yanıt vermiyor ama daha da yaklaşıyor, ellerini sırtıma bastırıyor.

Bunun bitmesini hiç istemiyorum - saatlerce ona sarılarak burada mutlu bir şekilde durabilirim - ama çok geçmeden Savvy'nin kolları gevşiyor. İsteksizce yüzünü görmek için eğiliyorum ve orada gördüğüm savunmasız, ham umut ifadesi yakıyor.

Gözlerini siliyor. "Bunu yapmakla çok aptallık . İlgilenmediğini fark etmemek aptallıktı. İstemediğini fark etmemek aptallıktı... bilirsin işte."

Sözlerini zihnimde evirip çevirirken başımı yana eğiyorum. *İlgilenmiyordum* değil, *ilgilenmiyordum*. Bu ince bir ayrım, ama boğulan bir adam gibi onu yakaladım. Son zamanlarda bunu düşünüyordu ve farkında olsun ya da olmasın, benim küçük kasırgam ona elini gösterdi.

Beni istiyor.

Bunu gerçekten yapabileceğimi nereden ? Onun için çok yaşlıyım ve takıntılarımla düzelmiş olması bu şekilde kalacağı anlamına gelmiyor. O hayatıma geri dönmeden önceki bölüm, her şeyin ne kadar çabuk cehenneme dönebileceğinin kanıtı. Hissettiklerimin ya da ondan istediklerimin kafamın içinde olup olmadığından emin olmamın hiçbir yolu yok.

Ya onu öpmeye çalışırsam ve öğürürsem? Ya elimi kalçalarının arasına sokar ve benim için yarattığı ıslaklığı hissedersen, sonra da cildimi çiğ çiğ ovalamak elimi çekersem? Onu tekrar incitirsem, ona umut verip geri alırsam kendimle yaşayamam.

Bize karşı olan çok şey var. Denememek için çok neden var.

"O zaman olduğum yerde değilim. Terapi yardımcı oldu. İlaç tedavisi görüyorum. Dizim bittikten sonra işler kötüye gitti ve Stone..." Eski arkadaşımın adını duyduğumda içimi kaplayan suçluluk duygusunu bir kenara itiyorum. "Burada olmak ve Galaktik Lonca'da sana yardım etmek *normale* en yakın hissettiğim an. Zihnim kendiminmiş gibi hissediyorum."

Savvy bana bakıyor ve merak ettiğini görebiliyorum, gözlerinin ardındaki o küçük umut titreşimini görebiliyorum. "Uzun zamandır benden nefret ettiğini sanıyordum." Sulu, sefil bir kahkaha attı. "Çok çılgınca davranıyordum."

"Seni suçlayamam."

"Yine de." Yüzünü buruşturuyor. "Bazen dokunduğum her şeyi berbat ediyormuşum gibi geliyor."

Şu anda *her şey* karmakarışık gibi geliyor. İkimiz de acı ve pişmanlık, geçmiş ve şimdiki zaman, varsayımlar ve yanlış anlamalardan oluşan karmakarışık bir ağın içindeyiz. Artık bunların bir önemi var mı? Gerçekten mi?

Birden boğazıma düğümlenen kalbimin etrafında yutkunuyorum. "Ya yeni bir başlangıç yaparsak? Hemen şimdi."

Savvy'nin kaşları birbirine çarpıyor ve atıştırmalık barına yaslanıyor. "Ne yani... her şeyi oluruna mı bırakalım?"

"Evet. Bugünden , sadece sen ve ben, çözeceğiz. Ortağız."

Kelimeler havada asılı kalırken dünya yavaşlıyor sanki. Hayır diyebilir. Kendimi buna hazırlamaya çalışıyorum. Belki çok fazla geçmişimiz olduğunu düşünecek. Belki de onu çok kötü incittim. Belki-

"Tamam." Savvy elini uzatıyor, yumuşak buradaki ilk gecemizde aynı şeyi nasıl teklif ettiğimi hatırladığını belli ediyor. "Ortaklar."

Elimi uzattığımda ikimiz de duraksıyoruz ve onunkinden birkaç santim ötedeki eldivensiz elime bakıyoruz. Cildim evime geldiği günkü gibi kızgın ve kırmızı değil, ama sadece birkaç hafta önce ne kadar ileri gittiğimin kanıtı olan pürüzlü noktaları ve iyileşen çatlakları gözden kaçırmak imkansız.

O zamandan beri ona defalarca dokundum ve gömleğimde kuruyan gözyaşları bunun kanıtı. Yine de, bu farklı hissettiriyor.

Kasttl. "İstemiyorsan zorunda değilsin," diyor Savvy, sesi neredeyse dayanılmaz derecede anlayışlı. "Sözlü bir teklifi kabul edeceğim.

anlaşma." Nazikçe gülümseyerek bunu kastettiğini gösteriyor.

Yine de bu önemli hissettiriyor, *düşündüklerimin-hissettiklerimin* ilk gerçek testi. Eğer ona dokunabilirsem, ten tene, sadece içgüdüsel bir tepki olarak değil... Bundan daha fazlasını düşünmeme izin vermiyorum.

Bir kalp atışı daha, sonra iki, ve elini alıyorum.

Orada durup birbirimize tutunurken hissettiğim pek çok şey var ama hiçbirisi kötü değil. "Ortaklar," diye kabul ediyorum.

Ellerimiz tekrar yanlarımıza düştüğünde Savvy dudağını ısıırıyor, belli ki endişeli. "Senden bir şey isteyebilir miyim? Bu tür iyilik."

Cevabım hemen geliyor. "Herhangi bir şey."

. Spor araba mı istiyor? Sırt masajı? Ay mı? Durum ne olursa olsun, bunu gerçekleştireceğim. Bu kadın beni parmağında oynatıyor ve en ufak bir fikri olduğundan bile şüpheliyim.

"Babamın külleri."

Beklediğim gibi değildi ama olsun. "Peki ya onlar?"

Yüzünü buruşturuyor. "Onlarla ne yapacağımı bilmiyorum. Bir ayı aşkın süredir mutfak masasının üzerinde duruyor. Pek de iyi bir ebedi istirahat yeri sayılmaz. Ona kızgınlım, beni yanlış anlamayın ama o hala benim babamdı."

"Aslında bir fikrim var. Onun hoşuna gidecek bir şey için." Boynumun arkasını ovuyorum. "Sana sormadan önce mümkün olup olmadığına bir bakayım."

Savvy başını sallar. "Bana sormana gerek yok. I..." Bakışları benimkine yöneliyor. "Sana güveniyorum."

~~Meeting with accountant~~
~~Find an accountant~~

Caleb'den intikam almak

Temiz kelimenin tam anlamıyla akşam

~~Fix literally everything~~

~~Talk to HMM~~

~~New Vacuum~~

~~Rip up stained carpet in lobby + snack~~

~~Replace those long lightbulbs in the ceiling~~

~~Find out which games in arcade don't work~~

~~Fix roof leak~~

~~Reconnect security system (at some point)~~

Bir Therapist bulun

~~Figure out why my car is making that clanky noise~~

/"-Jew bathroorri lix† fikstür

~~Research competitor pricing~~

~~Complete the Google Ads course~~

Arka koridordaki tuhaf kokunun kaynağı L.oca'ye

Faruponsiilllll satın alın!

"KAY, BANA TEKRAR GÖSTER."

yemeyelim, Dar sinirlenmiş görünmüyor. Öyle olsaydı onu suçlamazdım. Bir saat içinde üçüncü kez yeni güvenlik sisteminin nasıl çalışacağını anlattı ve bir saat içinde üçüncü kez bir kapıyı açarak onu çalıştırdım.

"Benden daha gençsin." Sırıtarak babamın eski masasının arkasına geçiyor, ben de bilgisayar ekranına gözümü kısarak bakıyorum. "arasında teknolojik açıdan daha olanın sen olman gerekmez mi?"

Gürültülü bir şekilde iç çekiyorum, sandalyemin üzerine eğilip beni kollarının arasına hapsedmesinden zevk almamaya çalışıyorum.

Kendimi savunmam gerekirse, kollarım çok iyi. Kaslı olmasalar da kaslılar ve doğru miktarda siyah kılla tozlanmışlar.

Sadece bir hafta öncesine göre çok daha iyi görünen elleri bile çok *erkeksi*.

Şimdi düşünüyorum da, kollar bu yazılımı hala olmamın büyük bir nedeni olabilir.

"Burayı görüyor musun?" Dar sabırla ana ekranı açarak açıklıyor. "Üç ayar var, biri açık olduğumuz ve insanların burada zamanlar için, sadece yangın çıktığında ya da biri acil durum kapılarını kullandığında devreye girecek. İkincisi kapalı olduğumuz ama sizin ya da diğer çalışanların burada olduğu zamanlar için, kapıları ve pencereleri devreye sokuyor. ise bina boşken yangın veya herhangi bir hareket algıladığında devreye girer. Görünüşe göre iki yerine üç ayarlıyorsunuz."

Başımı sallıyorum, Dar'ın adımları tıkladığı ekrana odaklanmaya çalışıyorum. Göğsü omzuma değişiyor ve ben de biraz geriye kendimi en küçük, en masum şekilde ona doğru bastırıyorum.

İkimiz de fark etmemiş gibi yapıyoruz.

Aramızdaki buzları eritip yeni bir başlangıç yapmaya karar vermemizin üzerinden bir hafta geçti ve bir el sıkışma ve sarılma için bu kadar sinirlenmek saçma görünse de bunu düşünmeden edemiyorum. Her nasılsa, modern, seks pozitif bir kadından Viktorya döneminin bekleyen hanımefendisine ve Dar'ın elinin elimi okşaması beni heyecanlandırıyor.

En azından modern aksesuarlar bende kaldı. Bunu bir vibratör olmadan atlatmamın imkanı yok. Ya da iki tane.

Tamam, dava et beni, dört tane var.

"Kodun ne?" Sesinin alçak gürültüsünü sırtımda hissetmek çok dikkat dağıtıcı.

"Um." Göz kapaklarım titriyor ve yüzümü göremediği için minnettarım... Ya da külotumun mümkün olan en iffetli, en az fiziksel temastan ıslandığını söyleyemediği için. "Kodumu kimseye söylemememi söylemiştin."

Dar ofluyor, sıcak nefesi kulağımın üzerinde geziniyor. "Bana güvenmiyor musun?"

"Oh, sana kesinlikle güveniyorum. Bu yüzden kodumu kimseye söylemememe konusundaki çok mantıklı tavsiyeni dinliyorum."

Kıkırdıyorum, onun şakacı yüz ifadesini görebilmek için .

"Kendimi soymayacağım, Savvy." Sesi sinirli geliyor ama sinirli olmadığını biliyorum. Onunla dalga geçmemden hoşlanıyor. Hatta belki benim ona sataşmayı sevdiğim kadar.

Düşünceli bir şekilde mırıldanıyorum. "Eğer snack-bar pizzaları için ananas stoklamama izin verirseniz bu bilgiyi paylaşmaya razı olabilirim." "Kimse bunu sipariş etmez."

"Kesinlikle yapacaklar, yapmasalar da yine de çok seviyorum. En iyi atıştırmalık seçeneklerine erişimim olduğunda en iyi şekilde çalıştığımı biliyorsun." Gülümsemem genişliyor, şakalaşmamız arttıkça göbek deliğimin altındaki kasların tanıdık kıvrımının tadını çıkarıyorum. Dar huysuz ve bıkkın rolünü oynuyor, ben şakacı ve nazlı davranıyorum ve o da *her seferinde* taleplerime boyun eğiyor. Bağımlılık yapıyor.

neler olduğunu biliyor muyum? Hayır. Yine de hoşuma gidiyor mu? Evet.

Kafamın arkasında pervasız olduğum konusunda susmak bilmeyen küçük bir ses olsa bile.

Dar inliyor, bu yenilgiyi kabul ettiğinin kesin bir işareti. "Deneyeceğiz. Sadece *dene*, Savvy. Belki bölgede başka dinsizler de vardır."

Bilgisayara kalbim kafese hapsolmuş kuş gibi çırpınıyor. İyi ki buna dikkat çünkü alarmin çalması onun buraya gelip her şeyi yeniden yapma ihtimaline değer. "Bu durumda. 4-3-2-1."

Sessizlik.

"Şaka yapıyor

olmalısın." "Ne?"

"Bu korkunç bir kod."

"Sadece korkunç mu? Korkunç değil mi? Ya da iğrenç? Belki de iğrenç? Tanrım, dostum, senin bir yazar olduğunu sanıyordum!" Dar derin bir iç çeker, değiştirmek için başka bir pencere açmıştır bile. "Yukarıdakilerin hepsi bir seçenek mi?"

"Düşündüğünüzde o kadar da kötü değil. *Gerçekten* korkunç bir kod 1-2-3-4 olurdu. Herkes ilk önce bunu dener.

Bunu ve işe , uygun bir kod bulacak kadar bilgili olduğumu düşüneceklerdir."

Başını salladığını hissediyorum, ama cevap verdiğinde sesinde bir gülümseme var. "Oldukça *anlayışlısın*, Savvy. Gerçi o mantık zincirini aşmak için gereken beyin gücünün yarısını kullansaydın, gerçek bir güvenli kod hatırlayabilirdin."

Mırıldanarak ona yaslanıyorum ve etrafta dolanmasını izliyorum. "Tamam. Yeni kod?" Dar sonunda parmaklarını klavyenin üzerinde gezdirerek soruyor.

Ona bu kadar yakınken bir şeye odaklanmak zor ama . "1-1- 0-7."

Yine de yazmak için hareket etmiyor ve midem her zaman utanç verici bir anı takip eden o yavaş düşüşe başlıyor. Sonunda, tam gevşeyip kollarının arasından ıslak bir makarna gibi yere düşmek üzereyken konuşuyor. "Bu benim doğum günüm."

"Öyle mi?"

Bunu söylediğimde, bunun... Bilmiyorum. Cilveli, belki? Şirin mi? Şimdi, çok fazla gibi geliyor. Ne de olsa kim dokuz yıllık bir ayrılıktan sonra bir aile dostunun doğum gününü hatırlar ki? Onu asla bir ezik, işte o.

Dar sayıları girerken ve pencereyi kapatırken sessizdir.

Ekranın köşesindeki saate bakıyorum. "Sanırım geceyi burada geçireceğim." Saat daha yedi ve son birkaç akşamdır dokuza kadar buradayız. Arabam tamirden döndü (hâlâ uğursuz bir gıcırta sesi çıkarıyor, tamir ettirmeye gücüm yetmediği için görmezden), o yüzden beni götürmek zorunda kalmadı ve ben de temiz bir kaçış yapabildiğim için minnettarım.

Uzay. İhtiyacım olan şey bu. Dar ve ben haftalardır buraya kapandık ve cinsel açıdan hayal kırıklığına uğramış -en azından benim açımdan- küçük baloncuğumuzda çalışıyoruz. Kuşkusuz konuşmamızdan bu yana bazı şeyler değişti ama kendimi şeyler için umutlanmaya başlayamam.

Daha iyi olduğunu söyledi ve ben de bunun kanıtlarını kendi gözlerimle gördüm ama bu beni istediği anlamına gelmiyor. Belki de benim şakacı, flörtöz şakalar olarak gördüğüm şeyi Dar arkadaşça ya da daha kötüsü *babacan* olarak görüyor. Bu hatayı daha önce de yaptım ve felaketti.

Evet, kafamı için birkaç saat yalnız kalmaya ihtiyacım var. Skandal bir şeyler giyerek dışarı , eve birlikte gitmeyeceğim bir adam bana asılacak ve kendime Darwin Wilder'ın tek seçeneğim olmadığını hatırlatacağım.

Yine de onu dokuz yılda unutamadım, bu yüzden bir gecenin işe pek mümkün değil. Artık benim hayatım bu. Buna boyun eğip umutsuz bir özlemle delik deşik olmuş bir varoluşu kabullenebilirim. Ayrıca, yarın uzun bir gün olacak. Raven, annesi ve erkek arkadaşı Jonah, arenayı temizlememize yardım geliyorlar.

devasa, Galactic Guild'igeri kalanının toplamından daha fazla yer kaplıyor ve babamın düzenli güncellemeler ve iyileştirmeler yaptığı tek bölüm burası. İçeri girdiğinizde, özellikle de yanıp sönen ışıklar, sahte duman ve kulaklarınızda müziğin tüm bunların fantezisine kapılmamak imkansız.

Ne yazık ki, babamın şüpheli yöneticisi sayesinde odanın her santimi toz, kir veya çöp içinde. Dar, işlerin teknoloji veya onarım tarafına odaklanmayı tercih ederek pek fazla temizlik yapmıyor ve Raven'ın ailesinden ve çalıştıklarından daha çok konuşan üç yeni çalışanımızdan yardım almasaydım, arenayı temizlemek haftalarımı alırdı.

Dar doğrulurken dünyanın sıcak kolları iki kayboluyor. "Büyük planlar mı?" diye soruyor ve ben eşyalarımı toplarken gözlerinin ağırlığını üzerimde hissedebiliyorum. Hayal mi görüyorum emin değilim ama sesi biraz *fazla* mı rahat geliyor?

Bu gece çok tedirginim, hatta huzursuzum. Arada bir dokunmak ve biraz zararsız şakalaşmak dışında, son birkaç haftadır Bayan Sorumluluktaydım - kıcımlı yırtarak çalıştım ve bir şeyleri kırmak yerine tamir ettim, tüm kalbimi bu adamın kasıtsız cazibesinden korurken oldu.

Neyim var benim? Darwin Wilder'la iki dakika geçirmiş hiç kimse onu çekici bulmaz ama ben *seviyorum*, hayır. Sert hayır. "Darwin Wilder" ve "aşk" geçen bir cümleyi düşünmeyeceğim bile. Şimdiden ona çok yaklaştım ve eğer dikkatli olmazsam, beni istemeyen bir adamı öptüğümde olduğum yere geri dönebilirim. Parça parça olmuş kalbim ikinci bir düşüşe dayanamaz.

Soruya hâlâ cevap vermediğimi fark edince kendimi toparlayıp dönüyorum. Eğer burada gerçekten bir şey yoksa, planlarım onu rahatsız etmeyecektir. "Aslında dışarı çıkmayı düşünüyordum. Bir şeyler içerim."

Bu kez, Dar'ın yüz ifadesinde bir şeyler karardığında hayal görmediğimi anlıyorum. "Bunu sık sık yapar mısın?"

Omuz silkiyorum. "Hayır. Beni bilirsin, ben daha çok evde iyi bir kitapla kıvrılıp yatan bir kızım."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor - uygunsuz derecede sıcak kollarını uygunsuz derecede sıcak göğsünün üzerinde kavuşturuyor - dudaklarını

kaşlarını çattı. "Bu anı değişiklik neden?"

Çenem kalkıyor ve dönmek için kendimi zor tutuyorum. "Belki biriyle tanışmak istiyorum. Seksten hoşlanıyorum. Bir süredir yapmadım."

Hay aksi, bu konuyu biraz fazla uzattım. Seks kesinlikle, umutsuzca aşık olmamaya çalıştığınız (tekrar) ölmüş babanızın en iyi arkadaşıyla tartışacağınız bir şey değildir. Yine de kendimi pişman olmaya ikna edemiyorum çünkü bu hatırlatmaya *ihtiyacım var*. Belki ikimizin de vardır.

Dar sadece rahatsız görünmüyor... Öfkeli görünüyor. "Seni tatmin edecek bir yabancı bulmaktan daha iyi çözümler var. Yolun hemen bu konuda yardımcı olacak ekipmanlar satan bir dükkan olduğunu biliyorum."

Kullandığı iğneleyici ve alaycı üslubun bile bu ofisteki sıcaklığı yaklaşık yirmi derece yükseltebilmesi çok şey anlatıyor.

Beni tatmin etmek mi?

Yutkunuyorum. "Ben hacı değilim Bir vibratörüm var."

Dar bir adım öne çıkıyor, aramızdaki mesafeyi sadece birkaç metreye indiriyor, karanlık gözleri benimkileri delip geçiyor. "Kullan o zaman." Sesi alçak ve otoriter, konuyla ilgili hiçbir tartışma davet etmiyor.

Bu konuşma çok hızlı bir şekilde kontrolden çıkıyor. Bunu bırakmalı, her şeyi bir şaka olarak görüp gülmeli ve başka bir gün savaşmak için yaşamalıyım.

Kalbim olması gerekenden iki kat daha hızlı atıyor ve havada gerilim çatırdıyor. *Onu bırakamam*. Vajinamla ne yapmam ya da yapmamam gerektiği konusunda emirler vermeye çalışırken neden bırakayım ki?

Bir ilişkimiz yok. Kendimi nasıl tatmin edeceğim onu .

"Bir tanışma uygulamasına katılmak daha mı iyi olur?" Sesimi tatlı ve parlak tutmaya çalışarak soruyorum, sanki neler olup bittiğinden habersizmişim ve bu, bir zamanlar beni yeğeni olarak gören bir adamla yapmak için tamamen normal bir tartışmaymış gibi.

Dar belli ki beni kandırılmayacak iyi tanıyor ya da ısırmayacak kadar sinirli. "Hayır, ısırılmaz," diye hırlıyor ve nasıl oluyorsa artık arsadece bir adım var. Göz temasını korumak için başımı geriye eğmek zorunda kalıyorum. Yaklaştım mı? O mu yaklaştı? "Sence neye ihtiyacın olduğunu biliyorlar mı?"

Ağzım açık kaldı. "*Öyle* mi?"

Sessizlik.

Tek duyabildiğim, bir ofiste duran iki kişi için fazla düzensiz olan nefes alış verişlerimiz. Ona bir fırsat, bir meydan okuma sundum ve o bunu kabul etmiyor. Cevap vermediği süre uzadıkça kalbim daha da daralıyor ve daha da emin oluyorum.

O beni istiyor.

Başka birinin bana sahip olması fikrine katlanamıyor.

Ve bunun bir önemi yok. Eğer Dar benim dokuz yıl önce ona karşı hissettiklerimi hissetmiyorsa, *bunu riske* atacak kadar kötü hissediyorsa, hiçbir şey hissetde.

çok mu fazla? *İstenmek?* Yıllarca, kullanılmış bir mendil gibi ailem arasında gidip geldim. Onların kendi hayatları, yeni ilişkileri, yeni öncelikleri vardı ve ben sadece onların aptalca gençlik hatalarının bir sonucuydum. Sonra Dar geldi ve ondan sonra, zaman diğer kişiden daha fazla önemsiyor gibi görüldüğüm bir dizi ilişki.

Şimdi burada durup bana görüldüğümü, saygı duyulduğumu ve desteklendiğimi hissettiren bu adama bakarken her şey çok net görünüyor. Göğsüme inen bir tekmeye benzer bir hisle farkına vardığım bu adam bana eve gelmişim gibi hissettiriyor.

Hisler yeterli değildir. Bir noktada, harekete

geçmelisiniz. İstenmek istiyorum.

Uğruna savaşılmak istiyorum.

Ve şimdi, *buradan defolup gitmek istiyorum*.

Vedalaşma zahmetine çantamı masanın üstünden çekip alıyorum ve gitmemi acı dolu bir ifadeyle izleyen yüksek, sessiz heykelin yanından geçip gidiyorum.

Koridordan lobiye doğru adımlarken nefeslerim ciğerlerimi acıyla yırtıyor, sadece çalışanların girebildiği kapıyı öyle sert açıyorum ki Luke, King ve Marley -büfe masalarının kireçlenmiş sakızları yontuyorlar- bakakalıyorlar.

"Bugün iyi iş çıkardınız çocuklar!" Duraklıyorum, onların iyiliği için parlak bir gülümseme zorluyorum. "Çok şey yaptık. Ben gidiyorum ama Darwin sizi eve bırakacak, böylece otobüs beklemenize gerek ."

Tam ön kapıya ki arkamdan bir ses "Savvy!" diye seslendi.

Kahretsin.

Onu görmezden gelerek kapıyı açıyorum ve otoparktan arabama doğru ilerliyorum.

"Savvy!"

Elimi çantama sokup anahtarlarımı ararken Dar arkamdan *seslenmiyormuş* gibi yapıyorum. Onları Marley'e saatler önce bagajımdan bir şeyler alması için gönderdiğimde vermiştim.

Boğazım düğümlenerek Dar bana doğru koşarken yüzümü ona dönüyorum. "Şu anda konuşmak istemiyorum," diye hırlıyorum, bir metre durduğunda, tüm hafta boyunca mevsim normallerinin üzerinde seyreden sıcak havaya rağmen üşüyorum.

Ciddi bir yüz ifadesiyle anahtarlarımı çıkarmak için elini cebine attı.

Aman Tanrım. Sanki bu an daha fazla aşağılayıcı olamazmış gibi. Buraya benimle konuşmaya bile gelmiyordu.

"Teşekkürler." Elinden kaptım. "Merak etme, bu gece vibratörle *kendimi tatmin* edeceğim." "Özür dilerim. Bu... Ne düşündüğümü bilmiyorum," diye mırıldanıyor ve ben sert bir kahkaha atıyorum.

"Evet, eminim. Bunun için endişelenme."

"Bu konuda endişelenmek *istiyorum*." Bana doğru bir adım atıyor, sonra sanki bedeni beyninden izin almadan hareket ediyormuş gibi donup kalıyor. Eskiden kalbimin olduğu yerde büyük, içi boş bir delik var ve sonunda başımı sallıyorum. "birden yapamazsın, Dar."

Bakıyor. Sokağın karşısındaki uzun çimenlerde cırcır böcekleri cıvıldıyor, çocuklar karate dersinden çıkarken gülüyor, Dünya kendi ekseni etrafında dönüyor ve Darwin Wilder hala bana bakıyor.

Arabama doğru dönerken "Yarın görüşürüz," diye söz veriyorum ve sesimdeki acı azalıyor. Ne de olsa burada benden başka suçlanacak kimse yok.

BÖLÜM 12

DARWIN

Geçen hafta arabamı Stone'un garaj yoluna, arkadaşımın burada yaşadığı süre boyunca çektiğimden daha fazla çektim. Bana gelmekten, bedava bira lüksünün tadını çıkarmaktan ve (beni satın almaya ikna ettiği) devasa bir televizyonda güncel video oyunu takıntımızı oynamaktan çok mutluydu. Ancak buraya gelmiş olsaydım bile böyle hissetmeyeceğime eminim.

Beklentinin verdiği heyecanla her otuz saniyede bir saatime bakıp çok erken yola çıkmaya hazır olacağımdan şüpheliyim. Kalbim boğazıma düğümlemiş bir şekilde araba kullanmamın, bu gergin enerjinin bir kısmını dağıtmak için klima veya radyo ile oynamamın imkanı yok.

Bu huzursuzluğun hiçbirisi toplum içinde olmaktan ya da viral vebalı yabancılarla karşılaşacağımı bilmekten kaynaklanmıyor. Hepsi Savvy'den.

Dün gece geç saatlerde bana mesaj atarak arabasında daha fazla sorun olduğunu bildirdi ve Galaktik Lonca'da temizlik kampanyası başlamadan önce hırdavatçıya götürmemi istedi. Tarih raporu için yardım isteyen on üç yaşındaki bir oğlan coşkusuyla cevap verdim. Utanç vericiydi.

Yine de, telefonuma bakarak "tamam" yanıtını sonraki beş dakika kadar utanç verici değildi.

Kendimi kaybediyorum.

Saat sabahın sekizi bile değil, ama benim küçük kasırgam hala merdivenlerde oturuyor, giyinmiş ve planlandığı gibi gitmeye hazır. Ayağa kalktığı an, uzun bir gün geçireceğimi anlıyorum.

Yaz tüm hızıyla devam ediyor. Dışarısı çok sıcak ve onun örtünmesini beklemiyordum ama bu, yüksek belli şortu ve crop top'uyla arabaya doğru yürürkenki görüntüsünü daha az *etkileyici* kılmıyor. Giysilerin kremsi bir ten şeridi görünüyor, göğüs kafesindeki koyu mürekkep lekesini görebileceğim kadar geniş

Şu lanet dövme.

"Kahretsin." Savvy kapıyı açıp yolcu koltuğuna sikimin inmesini isteyerek koltuğumda kayıyorum. Kolları çantasıyla, panosuyla ve emniyet kemerini bulmak için tehlikeli bir şekilde tepesine yaklaşan bir fincan buzlu kahveyle doluydu. "Günaydın."

"Günaydın," diye mırıldanıyor dikkati dağılmış bir şekilde, çantasını karıştırırken. "Kahretsin, sanırım telefonumu unuttum." Sözümü sakınmadan uzanıp yan cebinden çıkarıyorum ve Savvy telefonu benden alırken yanakları pembeleşiyor. "Teşekkürler."

"Sorun değil." gerginlikten nefret ederek sokağa geri döndüm.

Birlikte geçirdiğimiz son bir hafta rüya gibiydi. Hayatımda Stone da dahil olmak üzere başka biriyle birlikte olmak hiç bu kadar *kolay olmamıştı*. Bir zamanlar birlikte geçirdiğimiz her anın altını oyan gerginlik gitti ve geride kalanlar... Şey, hala gerginlik var, ama çok farklı bir türden. Her geçen gün geri dönüşü olmayan noktaya yaklaştığımı hissediyorum ve her masum dokunuşla umudum ve güvenim artıyor.

Belki bunu yapabilirim. Belki ona sahip olabilirim.

Dokuz yıl önce bu kadın kalbinin sesini dinledi, bu onu benim elimde mahvolmaya götürse bile. O zamanlar onun için hazır değildim ve o da benimle mutsuz olurdu. O çok gençti, ben de çok kırılmıştım. Doğru değildi, ama bu onu denediği için daha az dikkate değer yapmaz.

Eğer onu istiyorsam, ki artık istemiyormuşum gibi davranmam imkânsız, cesur olma sırası bende.

Dün gece söylediği, her ikisine de sahip olamayacağım ile ilgili şey doğru. Bir *seçim* yapmanın zamanı geldi - bir seçim - ve bu korkutucu.

Son zamanlarda her şey iyiydi ama hastalığının tamamen geçtiğine inanmamam gerektiğini çok iyi biliyorum. Daha önce gardımı düşürmüştüm ve Savvy hayatıma geri dönmeseydi işler çok daha kötüye gidebilirdi. Yine de akıl sağlığımı ona yüklemem adil. Eğer evlenirsek.

durduruyorum.

Evli misin?

Söz konusu kadın evinin önünden ayrıldığımızdan beri tek kelime etmedi ama ben onun beyaz bir elbise içinde, saçlarında çiçeklerle bana doğru yürüdüğünü hayal ediyorum.

Bir ışıktaki durduğumuzda parmaklarımı vurarak ona bakıyorum. Savvy camdan dışarı bakıyor ama gözleri donuk, sanki hiçbir görmüyor. Kahretsin, buna dayanamıyorum. "Savvy?"

Gözlerini kırptırıp bana bakıyor ve sıkı bir gülümseme sunuyor. "Özür dilerim."

Işık yeşile dönüyor ve bakışlarımı tekrar yola çeviriyorum. Bu kadın beni düğüm düğüm etti. İnsanlar bu kadar çok *duyguya* sahipken nasıl oluyor da bir şeyler yapabiliyorlar? Her etkileşimimizi analiz ederek o kadar tükendim ki, diğer endişeler tamamen radardan düştü.

Saatin erken olmasına rağmen kalabalık olan nalburun otoparkına girdiğimizde hâlâ aramızdaki gerilimi azaltacak bir şeyler söylemeye çalışıyorum.

Otoparkın arka tarafına park ettiğimde Savvy, "Arabada kalabilirsin," diye teklif ediyor, çantasının askısını omuzlarına atmış bile. "Sadece birkaç şey."

"Hayır. Geleceğim."

Duraksıyor, orta konsolun üzerinden bana bakıyor ve dudağını ısırtıyor. "Orası her zaman tımarhane gibidir, Dar."

"Ben iyiyim." Muhtemelen. Umarım. Çirkin gerçek şu ki, yıllardır böyle büyük bir mağazaya adımımı atmadım ve bu ihtimal hiç de davetkâr değil. Yine de bu önemli hissettiriyor, başka bir test, zorlanması gereken başka bir sınır ve ben bunu aşmaya kararlıyım.

Bu yeni keşfedilen kararlılık muhtemelen Savvy o lanet kıyafeti giymişken onu gözümün önünden ayırmak istemememle ilgili.

Otoparkta yan yana yürüyüp otomatik kapılardan geçerken ikimiz de tek kelime etmiyoruz. Burası hafta sonu projelerini tamamlamak için ihtiyaç şeyleri satın alan aileler ve çiftlerle dolu ve sadece ana koridordan aşağı inmek bile bir mücadele. Elektrikli aletlerden temizlik malzemelerine kadar her şeyin sergilendiği vitrinler bizi içeri çekiyor ve önümüzdekiler durduğunda biz de durmak zorunda kalıyoruz.

Boğucu bir hava var ve mağazanın içine doğru ilerledikçe göğsüm daha da sıkışıyor ve tüylerim diken diken oluyor. "Bir listemiz var mı?" soruyorum ve sesimdeki gerginliği gizleyemiyorum.

Savvy bana bakıyor, karamel rengi gözleri endişeyle dolu. "Arabada bekleyebilirsiniz. Eğer istersen," diyor sakince. Görünüşe göre, dün gece hasar her neyse, iyi olduğumdan emin olmak için onu bir kenara bırakmaya istekli olmayacak kadar ciddi değil.

Göğsümdeki hırpalanmış organ, pembe saçlı kasırgama karşı şefkatle sızlıyor.

"Hayır," diye ısrar ediyorum, onun yanından geçip kağıt havlu piramidine tırmanmaya çalışan iki çocuğu izliyorum. "Ben iyiyim. Neye ihtiyacımız var?"

Neyse ki bana soru sormuyor, onun yerine listeyi kontrol etmek için gözlerini telefonuna indiriyor. "Görünüşe göre temizlik malzemeleri. Herkese yetecek kadar toz bezi ve benzeri şeyler olduğundan emin olmak istiyorum. Ayrıca hazır buradayken erkekler tualeti için yeni bir aydınlatma armatürü almalıyız. Hani şu lavabonun birinin penis çizdiği var ya? Dört kere fırçaladım ama hâlâ kıllı taşaklar görünüyor."

Omuzlarımdaki gerginliğin biraz hafiflediğini hissederek . "Emin misin? Sik ışığı çok karakter katıyor."

Dudakları seğiriyor. "aile dostu havaya uyacağından emin değilim."

Yüzlerce ışıklı avize ve aplikle kaplı bir koridordan aşağı dönüyoruz. Arabanın sapını can simidi gibi tutarak Savvy'nin peşinden gidiyorum. Bu bölüm neyse ki daha sessiz ve tepedeki sert aydınlatma, alışveriş yapanların armatürleri görebilmesi için kısılmış.

Kapitalizmin bu aşırı kalabalık vasiyetinde iyi bir şey bulmak zor, ama Savvy önümde ilerlerken göğsümün derinliklerinde bir şey canlanıyor. Yüz hatları üzerinde sıcak bir parıltı oluşturan ışıkları incelemek için yüzünü geriye doğru eğmiş.

Ve birden bire aklıma geldi.

Müzelerle uğraşmadım, seyahat etmedim ya da hayal gücümün sınırlarını aşan pek çok enfes şeyle karşılaşmadım. Mantıksız ama yine de Savvy Laurence'ın banyo apliklerinden oluşan bir sergiye bakarken kıpırdamadan izlerken, onun dünyanın en güzel kadını olduğunu *biliyorum*.

Hayatım boyunca, fiziksel ya da duygusal olarak birine yakınlaşmak bana itici geldi. İnsanlar birden fazla şekilde dağınıktır ve Savvy... Savvy en dağınık olanıdır. Hiç mantıklı değil. Başka *biri* hakkında böyle hissetmek daha iyi ama yapamıyorum.

Ve şimdi, bunu istemediğimi biliyorum.

Fark etmemiştim ama kapımı açıp onu orada bulduğum anda bir zamanlayıcı başlamıştı. Onunla geçirdiğim her gün, her dakika kendimi bunu yapamayacağıma, yalnız kalmak istediğime ikna etmemi zorlaştırıyor. Denemekten bıktım.

Savvy hayatıma gireli bir aydan kısa bir süre oldu ama beni kendime koyduğum tüm sınırlamalara meydan okumaya zorladı.

Aşık olma konusunda pek tecrübem olmayabilir ama artık bunun böyle bir şey olduğunu biliyorum. Bunun için yapmayacağım şey yok.

Onu tut. Bundan kaçış yok, benim için yok. Bu kadın ölene kadar bana sahip ve ben de başka türlüünü istemezdim.

Artık rol yapmak yok. O daha iyisini hak ediyor. Siktir et. Zamanı geldi.

"Dar?" Savvy dönüp beni . Arabanın arkasından çıkıyorum ve hâlâ farkına vardığım şeyin gücüyle sarsılmış bir trans halinde onun yanına gidiyorum. "Ne düşünüyorsun?" Başının üstünü işaret ediyor, ama gözümü ondan ayıramıyorum.

Ben ne düşünüyorum?

Elimi uzatıp kaşlarının arasındaki küçük kırıksıklığı başparmağımla düzeltmeyi düşünüyorum.

Onu çekmeyi ve yüzümü boynuna gömebilmek için pembe saçlarını bir kenara fırçalamayı düşünüyorum.

Önümüzdeki kutu duvarına sırtımı dayayıp onu anlamsızca öpmeyi düşünüyorum. "İyi görünüyor," diye idare ediyorum.

Savvy başını sallar, doğru kutuyu başlamıştır bile. "Kahretsin," diye mırıldanıyor, kutuyu en üst rafta görüyor ve ulaşmak için ayak parmaklarının üzerinde duruyor.

Öne doğru çekiliyorum, kalbim göğüs kafesine çarpıyor. "Bırak beni."

Elim beline yerleşiyor, sıcak, çıplak tenine dokunuyor ve ben başımızın üzerinden uzanıp onun istediğini aşağı çekiyorum.

Göğsüm sırtını okşuyor. kadar yakınız ki giysilerimizin arasından vücudunun sıcaklığını hissedebiliyorum. Nefesinin kesildiğini duyabiliyorum.

Bir santim bile geri çekilse, etkisini gizlemek mümkün olmazdı. "Bu mu?" Kutuyu onun bekleyen ellerine bırakarak soruyorum.

Savvy başını sallıyor, o kadar hafif titriyor ki bunu hayal edebilirdim ama . İkimiz de kıpırdamadık. "Bu iyi mi?" Sesim o kadar sert, o kadar gergin ki zar zor tanyabiliyorum.

Halka açık bir yerdeyiz. Koridorun iki ucunda da insanlar var ama onlardan binlerce mil da olabiliriz. Bundan başka hiçbir şeyin önemi yok ve Savvy titrek bir nefes vererek başını salladığında zaferle kükreyebilirim.

Bu oluyor.

Ellerim belinde sıkılaşıyor, öne doğru eğilip dudaklarımı nabız noktasının üzerinde gezdirirken onu daha güvenli bir şekilde kendime çekiyorum. Sikim taş gibi sertleşmiş ve kıcının kıvrımına mükemmel bir şekilde yerleşmişti. Savvy nefes nefese kalıyor, o kadar sessiz ki tam arkamızda biri dursa bile duyamaz.

Bunu yapıyorum. Savvy'ye dokunuyorum. Ellerim belini kavırıyor, aletim bastırıyor ve dudaklarım boynunda. Bu tesadüfi, içgüdüsel ya da lanet bir el sıkışma değil. Bu benim, bir erkeğin, ellerimi onun üzerine koyması, her şeyimle istediğim bir kadın.

Onun taze, tatlı kokusunu içime çekerken başım dönüyor. Karşı koyamayarak dudaklarımı aşağıya indiriyorum ve boynuyla omzunun birleştiği yumuşak tene bir öpücük konduruyorum. sessiz inilti, şüphesiz, şimdiye kadar duyduğum en seksi şey.

Arkamızdan gürültüyle bir araba geçiyor ve bahse girerim iten kişiye buradaki diğer çiftlerden herhangi biri gibi görünüyoruz: sevecen, mutlu, aşık. Alışveriş yaparken sessiz bir samimiyet anının tadını çıkarıyoruz.

Göğsümde patlamanın meydana geldiğini ya da parlak boyalı alışveriş arabası ile enerji tasarruflu ampullerin yer aldığı karton ekran arasında tüm hayatımın yön değiştirdiğini anlamalarına imkan yok.

Yutkunuyorum, korkunun son gölgesini de uzaklaştırıyorum.

"Haftalardır düşünebildiğim tek şey sensin," diyorum ona. Bu açıdan, o lanet üstünün altında çakıllı meme uçlarının belli belirsiz hatlarını görebiliyorum.

Belki de halka açık bir yerde olmamız ve onun vücuduna sınırsız erişimim olmaması iyi bir şeydir. Eğer ... *siktir*. Onunla yalnız olsaydım ne yapardım bile istemiyorum.

Savvy titrer ve tuttuğu kutu birkaç santim düşer.

"Hiç kimseyi böyle istememiştim. Sadece seni. Dün gece, senin başka biriyle birlikte olduğunu düşünmek" tutuşum sıkılaşıyor- "beni mahvetti bebeğim. Eğer aynı şekilde hissetmiyorsan, seni yalnız bırakmamı söyle. Bana şimdi söyle, çünkü sana yapmak şeyler değil ve bir kez başladığımızda..." Bir kere başladık *mi, bir daha duramam*.

O kadar uzun süre sessiz kalıyor ki endişeleniyorum, bana gerçekten hayır diyeceği korkusunun keskin kenarını hissetmeye başlıyorum. Buna saygı duyardım, elbette duyardım ama bu durumdan, *ondan* kurtulabileceğimden emin değilim.

Ama sonra, "Ne tür şeyler?"

Dizlerimin bir mucize.

Arkamızda başka bir at arabası tıkırdayarak geçiyor, şoförü herkesin önünde sergilediğimiz sevgi gösterisine onaylamayan bir *tıslama* çıkarıyor. Boğazımı temizliyorum. "Sonra görüşürüz."

Savvy sarsakça başını sallıyor ve ışık kutusunu o kadar sıkı kavırıyor ki karton parmaklarının altında çukurlaşıyor. "Sonra," diye onaylıyor.

To Do: A

~~Find a realtor for GG~~

~~Meeting with accountant~~

~~Find an accountant~~

Exact revenge on Caleb

Clean literally everything

Fix literally everything

~~Talk to HMM~~

~~New Vacuum~~

~~Rip up stained carpet in lab. by + snackbar~~

~~Replace those long lightbulbs in the ceiling~~

~~Find out which games in arcade don't work~~

~~Fix roof leak~~

~~city system (at some point)~~

Find a therapist

~~Figure out why my car is making that clanky noise~~

Yeni baEroorr l:i@t fikstür

~~Research competitor pricing~~

Complete the Google Ads course

Locate source of weird smell in back hallway

Buy tampons!!!!!!!

Finish new website

Create social media graphics for Laser Speed Dating

Start ads on b-day parties

BÖLÜM 13

SAVVY

Neredeyse arabaya geri döndüğümüz anda AR menajerinden bir telefon alıyor.

D Çenesini sıkarak arayanın kimliğine bakıyor ve sonunda özür dilercesine yüzünü buruşturarak kabul düğmesine . Bir kadın sesi arabayı dolduruyor, bir sözleşme müzakeresinden bahsediyor ve bir sürü yasal terim ortaya atıyor. Sesi Deli.

Kendimden . daha iyi şeyler var, Dar'ın yerel hırdavat dükkanının aydınlatma reyonunda kıcıma bastırıldığı sert sikiğin anısı ya da kulağıma mırıldandığı, kalbimi hızlandıran ve külotumu ıslatan sözler gibi.

Daha düne kadar hayatım endişeli bir Viktorya dönemi ve şimdi bir şekilde *kutsal bokun* elli tonuna rastladım. etkisi kafa karıştırıcı ve sınırdan dehşet verici. Bakire sayılmam. İlgi duyduğumu *düşündüğüm* insanlarla seks yaptım, hem de bolca.

Ancak, hiçbiri beni sadece birkaç kelimeyle çaresiz, muhtaç bir karmaşaya indirgeme gücüne sahip değildi. Kulağa çok önemli gelen bir telefon görüşmesini sonlandırmaya ve babamın en iyi arkadaşına sikine binmeme izin vermesi için yalvarmak üzere orta konsolun üzerinde sürünmeye yaklaşık beş saniye uzaklıkta olan çaresiz, muhtaç bir karmaşa.

Bu düşünceyle külotumu ıslaklık kaplıyor ve bacak bacak üstüne atarak acıyı biraz olsun dindirmeye çalışıyorum. Ama işe yaramıyor.

İşler nasıl bu kadar hızlı değişebildi? Daha dün aramıza biraz mesafe koymaya ve kendimi kaçınılmaz kalp acısından kurtarmaya kararlıyım. Şimdi... Tanrım, ne düşüneceğimi bilmiyorum.

Galaktik Lonca sapağından önceki son ışıktaki duruyoruz ve büyük, sıcak bir el uzanıp çıplak kalçamın üzerinde kıvrıldığında keskin bir nefes alıyorum. Başım dönüyor. Dar hâlâ menajeriyle alçak sesle, otoriter bir telaşla konuşuyor ama bana bakıyor.

Kaslarımın geri kalanı koltuğun içinde erirken bile karnımda bir sıcaklık hissediyorum.

Onunla yalnız kalmalıyım. Şimdi. Konuşmamız gerek, ve... şey, önce konuşalım. Konuşmak iyidir. Mantıklı. Burada olan biten çok şey var, en yakın düz yüzeye eğilip Darwin Wilder'ın beni her santimiyle -ki bana öyle geldi- sikmesine izin vermeden önce konuşulması gereken şeyler.

O da öyle. Sessiz, yoğun ve sert Dar'ın içinde bir şalter atmış gibi ve bana ... *Kahretsin*, eğer kendimi tutamazsam kendi külotumu becermeye başlayacağım.

Hırdavatçıda söyledikleri... Dar'istediği tek kadın olma düşüncesi bile kucağına tırmanıp yalvarmaya başlama isteğini tazeliyor.

Başka biri olsaydı soru sormak için durmazdım ama gidemem. bir geçmişi var ve hepsi de iyi değil. Üstüne üstlük bir rahatsızlığı ve bu adamı en son öptüğümde olanlar var.

Onun iğrenmiş, dehşete düşmüş yüzünü hatırlamak bile içinde yüzdüğüm şehvet balonunu delmeye , korkuya izin veriyor. içinde.

Ne yazık ki, *sevişme-konuşma*- beklemek zorunda. Galaktik Lonca'nın otoparkında sadece bir araba var.

insanlar dışarı çıkıyor: Raven, anneleri Penny ve Julia ve erkek arkadaşı Jonah. Kapının yanında King, Luke ve Marley bekliyor ve merakla bize bakıyorlar.

Tanrım.

"Buna yarın devam edeceğiz. Zaten hafta sonu hiçbir şey olmayacak," diyor Dar menajerine, kalçamdaki tutuşu bir saniyelğine sıkışıyor ve sonra bırakıp görüşmeyi sonlandırıyor.

Yutkunuyorum, en sevdiğim insanlara el sallarken tüm dünyam ekseninden kaymamış gibi görünmeye çalışıyorum.

"Gittiklerinde konuşmalıyız," diyor bana sessizce, arabayı kapatmakla meşgulken.

"Sonra," diye kabul ediyorum, kapıyı açmak için hareketlenmişim ki iri bir el bileğimi yakalıyor. Dar'ın alev alev yanan bakışlarıyla karşılaşmak için geri dönüyorum. "Sadece açık olmak için." Başparmağı bileğimin narin, yarı saydam derisini okşuyor ve tüm vücudumda tüylerim diken diken oluyor. "I

Sana karşı hislerim var, senden etkileniyorum ve başka türlü davranmayacağım. Artık değil."

Ağzım bir anda açılıyor ama Dar beni bırakıp kapısını açmak için dönmeden önce tek bir şok çılgılığı atmak oluyor.

Kalbim göğsümde gümbürdeyerek onun dışarı çıkıp binaya doğru ilerleyişini izlerken, en yakın arkadaşımın sert bakışlarıyla karşılaşıyorum.

Ve kızgın.

"Hayatım, auran çok soluk." Raven'ın annesi Penny iç çekerek saçlarını yüzünden uzaklaştırıyor, kaşları endişeyle çatılmış.

"Kişisel bakımını yapıyor musun? Yogaya gidiyor musun?"

Kendisi bir akupunktur uzmanı ve tanıdığım en anaç insan. Eşi Julia, yerel bir liberal sanat üniversitesinde sosyoloji profesörü hâlâ Raven ve kardeşinin büyüdüğü aynı şirin bungalovda . Duvarların her santimini yerel sanatçıların tabloları kaplıyor ve odalar tütsü ve Penny'nin bahçesinde yetiştirdiği lavanta gibi kokuyor.

Ben daha tam cümleler kuramadan boşanan anne ve babamın aksine, Penny ve Julia Cho-Hopkins birbirlerini gerçekten seviyor gibi görünüyorlar ve yetişkin çocukları da öyle. Tüm aile birlikte tatile çıkıyor ve her Pazar akşamı yemek yiyor. Biri mezun olduğunda ya da terfi aldığı anda, kutlamak için bir parti düzenliyorlar. Raven'ın kardeşi Kai snowboard yaparken iki bileğini de kırduğunda, hep birlikte hastaneye koşmuşlar. Şimdi buradalar ve kızlarının en iyi çocukluk arkadaşı için bir laser tag arenasını temizlemek üzere tüm günlerini ayırıyorlar.

Onları seviyorum.

"Deniyorum," diye teminat veriyorum ona, gönülsüzce gülümseyerek.

Penny ikna olmaz. "Kendini beslemen gerekiyor, Savvy. Fiziksel olarak, duygusal olarak, cinsel olarak-"

Arkamızdan bir boğulma sesi geliyor ve döndüğümde Dar'elinde gevşekçe tuttuğu bir şişe su, kıpkırmızı bir yüz ve gömleğinin önünden aşağıya doğru yayılan koyu bir lekeyle görüyorum.

Kaşlarımı kaldırıyorum ve onun geyik gülmemeye çalışıyorum.

"Özür dilerim." Başını iki yana sallar. Üzerindeki tüm bakışları görmezden gelerek, arabasından yeni bir gömlek almakla ilgili mırıldanırken kapıya doğru yürür.

"O gider gitmez Julia "Ne oluyor *orada*?" diye sorar.

Boğulma sırası bende ve yüzüme hücum sıcaklığa bakılırsa, benim yüzümün de onunki kadar kızardığından eminim. "Ne demek istiyorsun?" Gıcırđıyorum.

"Onu rahat bırak anne," diyor Raven kararlı bir şekilde, annesinin arkasından bana bakarken bile.

"Ortada bir titreşim var," diye ekliyor Jonah yardımcı olmadan. Raven onun kaburgalarına dirsek .

O kadar belli oluyor muyuz? Bana dokunduğunu görmüş olamazlar.

"Sanırım ihtiyacımız olan her şeye sahibiz!" Penny'den katlanır bir masanın üzerine yerleştirdiğimiz temizlik malzemeleri yığınıncı incelerken kararlı bir neşeyle cıvıldıyorum. "Tüm bunlara yardım etmeniz gerçekten harika. Tekrar teşekkür ederim. Birkaç saat içinde öğle yemeği için pizza sipariş edeceğiz."

"Elbette, tatlım." Julia yanımdan geçerken yanağımı öpüyor, elinde bir çöp torbası ve lastik eldivenlerle arenaya ilerliyor. Karısı da onu takip ediyor ve birden en iyi arkadaşım ve onun erkek arkadaşıyla yalnız kalıyorum.

Son birkaç hafta çok yoğun geçti. Biraz mesajlaştık ama ona Dar'a neler olduğu hakkında hiçbir şey söylemedim. Ben bile anlamazken nasıl anlatabilirdim ki?

Yine de bu bahaneler Raven için geçerli olmayacaktır.

"Tamam, bu da ne?" diye soruyor, Dar'ın dönmediğinden emin olmak için boynunu bükerek. "Arabayı çektiğinizde sevişmeye hazır görünüyordunuz. oluyor?"

"Hiçbir fikrim yok," diye itiraf ediyorum, başımı sallayarak. "Bir şey var. Bunun hakkında hiç konuşmadık."

Raven bana bakakaldı. "İnsanlarla işi yok mu? Ya da pislik? Tüm bunlara yardım ettiğini söylediğinde finansal olarak yardım ettiğini kastettiğini sanıyordum. Bir şeyler yapmak gibi değil!" Son geldiği zamankinden çok daha iyi görünen lobiye işaret ediyor. "Adama yıllarca aşkıttın, sonra yüzünden daha da uzun süre kaldınız. Gerçekten-" Dar yeni bir tişört giymiş ve gittiğinden daha sakın görünerek içeri girdiğinde cümlesini yarıda kesiyor.

"Bugünkü yardımlarınız için tekrar teşekkür ederim," diyor Raven ve Jonah'a nezaketle ve doğru ilerliyor.

Raven ona ters ters bakıyor. "Elbette. Savvy'yi önemsiyoruz."

Kadının üstü örtülü düşmanlığı Dar'ı rahatsız etse de bunu belli etmiyor. Aksine, uzaklaşmak ya da hiçbir şey olmamış gibi davranmak yerine, bir kolunu belime dolayarak beni yanına çekiyor.

Kalbim durdu. Arabada bunu söylediğinde düşünmemiştim... ama burada yanlış yorumlamaya yer yok.

Mutlu olmalı mıyım? Korkmalı mıyım? Endişeli mi? Her şey çok hızlı geliyor.

Ne zamandan beri hızlı olmak beni rahatsız ediyor? Hızlı olmayı severim.

Eğer bakışlar öldürebilseydi, Raven Dar'ı toza çevirirdi. "Söylediğin o şeyler yüzünden *yıllarca* berbat bir haldeydi," diye tükürüyor ve ellerini kalçalarına koyuyor. "Ne değişti? Orta yaş krizine girdin ve kolunda yirmi yedi yaşında ateşli bir kız mı istiyorsun? Yoksa Stone aradan çıktı ve artık suçluluk duymadan kızını becerebilirsin diye mi?"

"Raven!" Nefesim kesiliyor, korku boğazımı tıkıyor. "Dur-"

"Sorun yok Savvy," diyor Dar ve sesi sakin, az önce ona yönelttiği suçlamalardan etkilenmemiş. Bana olan tutumu sıkılaşıyor. "Aslında ikisi de değil. Obsesif-kompulsif bozukluğum için tedavi aradım. Ne yazık ki Savvy hayatıma geri döndüğünde ciddi bir atak geçiriyordum ve o beni bundan kurtardı. Bundan da , kendimi ne kadar sınırladığımı fark etmemi sağladı. O aynı zamanda tanıdığım en güzel, yaratıcı ve şefkatli kadın. Yani, evet. Ona karşı hislerim var. Tabii ki hissediyorum."

Nefes alamıyorum, hareket edebileceğimden bile şüpheliyim. Tek yapabildiğim burada durup dinlemek, bu sözler beni içten değiştiren

Dışarı.

Dar duraksamadan devam ediyor, sesi o kadar gerçekçi geliyor ki, sanki bu sözleri uzun zamandır hazırlıyormuş gibi. "O Yanılmıyorsam hayatınızın büyük bir bölümünde en iyi , dolayısıyla onun nasıl biri olduğunu mutlaka fark etmişsinizdir. Artık ben de biliyorum. Birlikte geçirdiğimiz her dakika ona daha da hayran oluyorum. Bunu bencillik olarak göreceğinden hiç şüphem yok, ama eğer beni istiyorsa, onu mutlu etme şansı için savaşmamak aptallık olur."

Bu konuşmayı çınlayan bir sessizlik takip eder.

Raven dudaklarını büzmüş ve yumruklarını iki yana açmış bir şekilde bakıyor. Yanında Jonah beceriksizce kıpırdanıyor, başını kaşıyor. bakıyorum, sonra Dar'ın umursamaz ifadesine, sanki ona postanenin yolunu tarif daha önemli bir şey yapmamış gibi.

Ve sonra gözyaşlarına boğuldum.

Onu durdurmanın, geri çekmenin bir yolu yok. Bu umduğumdan bile çok daha fazlası. Dar kayıtsızmış gibi davranmıyor ya da diğer tüm ilişkilerimin başladığı *kim takar duygusal tavuk* oyununu oynamıyor. O da en az benim bu işin içinde.

Darwin Wilder benim için ne kadar önemliyse onun için de o kadar önemli. Belki daha da fazla.

Jonah'ın, "Onlara bir dakika verelim, Rave," dediğini duyuyorum ama ellerimi yüzüme bastırdığım için gittiklerini göremiyorum. Sanki gözyaşlarımı saklarken bunu bir tür duygusal kırılmadan başka bir şeymiş gibi gösterebilirmişim gibi. Gitmiş olmalılar çünkü bir saniye sonra Dar beni sıcak, kahve kokan göğsüne çekiyor.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyor, saçlarımı okşayarak. "Çok üzgünüm Savvy. Bu çok fazlaydı-" Ama başımı sallıyorum ve o da konuşmayı kesiyor, iletişim kuracak kadar kendimi toparlamamı bekliyor.

Yine de yapamam. Tüm bunlar için tamamen hazırlıksızım. Ne kadar zamandır kalbimi bu adamdan , kendimi hissettiklerimi hissetmediğime ikna etmeye çalıştım? Şimdi her şey bir anda yüzüme çarpıyor ve bunu durdurmak mümkün değil.

Oh, lanet olsun. Onu seviyorum, değil mi? Seviyorum. Kesinlikle seviyorum.

Hiç durdum mu?

Dar aldırıyor görünüyor. Beni kendine yakın tutuyor, bir eli omurgamı aşağı yukarı okşarken kulağıma sessiz ve güven verici sözler mırıldanıyor.

Sevimli bir ağlayıcı olmadığımı bilecek kadar kendime dair farkındalığım ve boktan hayat tecrübelerim var. Yüzüm lekeli ve kırmızı oluyor, gözlerim şişiyor ve burnum akıyor. Bu yüzden gözyaşlarım dindiğinde ve başımı kaldırıp ona bakabildiğimde Dar'ın bana hala saklanmamış bir bağlılık ifadesiyle bakıyor olması çok şey anlatıyor.

"Tanrım, özür dilerim. Sanki hep senin için ağlıyormuşum gibi hissediyorum." Alt dudağım titreyerek sulu bir kahkaha attım. "Ne kadar deli olduğumu gördüğün için lütfen çılgılık atarak kaçma."

Dar sessizce gülüyor ve son gözyaşlarımı silmek için başparmaklarını yanaklarımda gezdiriyor. "Sen benden çok daha az delisin. Sana bir ömür boyu çekemeyeceğin kadar çok acı çekttirdim, küçük kasırga. Arabada ve Raven'a söylediklerimde ciddiydim."

Elimi kaldırıp kalbinin üzerindeki yere bastırıyorum. "Yaptığını biliyorum."

Dokunuşumla nabızı tekliyor ve yakışıklı yüzü endişeyle buruşuyor. "Bilgili. Bunun sorunsuz olacağına söz veremem. Rahatsızlığım-"

"Anlıyorum," diye onu temin ediyorum, çılgınca çarpan kalbime rağmen sakinim. *Bu gerçekten oluyor mu?* " alacağız. Birlikte çözeriz."

Hiç kimse bana şu anda baktığı gibi bakmamıştı. "Senin için çok yaşıyım. Çok yaşıyım."

Bunun beni şaşırtacağını mı sanıyor? Dudaklarım kıvrılıyor. "Sanırım hoşlandığım çok açık."

Elleri hâlâ yüzümü kavıyor ve başparmağının ucu alt dudağımın üzerinde gezinirken gülümsemem geldiği gibi kayboluyor. "Benim için fazla güzelsin."

"İltifat mı bekliyorsunuz Bay Wilder?" Geri çekilmesi için ona her fırsatı tanıyarak dudaklarımı aralıyorum ve başparmağının ucunu ağzıma almak için öne doğru eğilip hafifçe ısııyorum.

Dar'ın gözbebekleri büyüyor ve yüzündeki ifade saf, içgüdüsel bir açlığa dönüşüyor. "Hata , Bayan Laurence. Ben olabilirim

"Şimdi beyefendiyi oynuyorum, ama beni o kalçaların arasına alırsan, alay edilmeye tahammül edemem."

Aman *Tanrım*. Bu adamla ilgili tüm fantezilerim korkunç bir küçümseme gibi görünmeye başladı. Evet. Beni de yaz.

Dişlerimin başparmağındaki tutuşunu bırakarak uzaklaşıyorum ve temizlik malzemelerine doğru geri dönerken sırtıtıyorum.

"Adil bir uyarı, muhtemelen yine de dalga geçeceğim."

O da bana gülümsüyor; kocaman, pişmanlık duymayan bir gülümseme, içimde kelebekler uçuşmasına neden oluyor. "Güzel."

BÖLÜM 14

DARWIN

"W

ELL, sanırım buna bir atılım diyebiliriz, Darwin."

Doktor Lucas'ı beş yılı aşkın süredir görüyorum ve onu hiç bu kadar memnun görmemiştim. Bu rahatsız edici. "O kadar ileri gider miydin bilmiyorum," diyorum ofis koltuğumda arkama yaslanarak.

Lucas güler. "Neden olmasın ki? Bir ay önce çok farklı bir yerdeydin. *Kötü* bir yerdeydim ve senin de buna katılacağına inanıyorum. Sonunda bir randevuya gittiğini gördüğümde en kötüsünü bekledim. Ama bana düzenli olarak evden çıktığını, steril olmayan bir ortamda çalıştığını, büyük bir mağazaya gittiğini ve yakın bir ilişki içinde olduğunu söylüyorsun. Bilmem gereken başka bir şey var mı?"

Var ve bunu itiraf etmekten neden utandığımdan emin değilim. Sakalımı kaşıyarak bilgisayar ekranımın ötesindeki duvara bakıyorum. "Yazıyordum. Oldukça fazla. Henüz bir şey değil ama ."

Adam mümkünse daha da mutlu görünüyor. "Oh, hepsi bu mu? Bana bir iyilik yap ve görmem için ellerini kaldır."

İstemeyerek de olsa dediğini yapıyorum. Normal görünüyorlar ya da en azından yakınlar. Bir zamanlar derimin çatladığı yerlerde kararmış lekeler var. Yara izi değil ama yine de çok uzun zaman önce nerede olduğumu hatırlatıyorlar.

Doktor Lucas sırtıyor. "Lanet olsun Wilder. Etkilendim. Bana bu kadından biraz daha bahset."

Ah. Konuşmanın bu kısmını dört gözle . "Adı Savvy." Terapistim bir kaşını kaldırdı ve ben devam ettim, "O... Stone'un kızı. Galaktik Lonca'da ona yardım etmeyi teklif ettim ve yakınlaştık."

Bu onun dikkatini çekti. "Kaç yaşında olduğunu sorabilir miyim?"

Savvy'ye olan hislerimi saklamayı reddediyorum ama bu aramızdaki yaş farkını daha az garip bir konu haline getirmiyor. "O yirmi yedi yaşında."

Şaşkınlık içinde Lucas kıkırdıyor ve başını sallıyor. "Korktuğum kadar kötü değil. Buna geri döneceğiz. Yani senin geçmişinden haberdar mı?"

"Öyle."

deftere bir not düşüyor. "Peki, fiziksel olarak yakınlaştınız mı?"

Bu kadına ne kadar aşık olduğumun bir kanıtı olarak terapistimin ondan bahsederken "fiziksel yakınlık" kelimesini kullanması sikimin seğirmesine neden oluyor.

"Hayır," diye itiraf ediyorum, kucağımı örten bir masa olduğu için minnettarım. "alıyoruz."

Yavaş olmak iyidir. Akıl sağlığım ve geçmişimiz göz önüne alındığında yapılacak en mantıklı şey bu. Ayrıca, Savvy ona yaşattıklarım için romantizmi *hak ediyor*. İlişkimiz platonikmiş davranırken birkaç gün içinde onu büfeye dayayıp kuru kuru beceremem.

tek şey bu olsa bile.

Lucas mırıldanıyor, hâlâ bir şeyler karalıyor. "Fiziksel temastan kaçınma geçmişini düşünürsek bu seni endişelendiren bir şey mi?"

Tereddüt ediyorum. "Bilgili... Anlar. Çoğu daha iyi. Eğer bir sorun varsa, bunu ." "Soruyu geçiştiriyorsun."

Parmaklarımı masanın yüzeyine vuruyor, dün gece geç saatlerde aldığım bir yığın nota boş gözlerle bakarak dürüst bir cevap arıyorum. *Evet, evet*. Evet, bu konuda endişeliyim. Şimdiye kadar yaşadığımız onca şeyden sonra, daha öpüşmedik bile ve bu ihtimal hem heyecan verici hem de korkutucu. Dudaklarının benimkilere son dokunuşuna dair aklıma geliyor, bu işin ne kadar kötü gidebileceğine dair ayıltıcı bir hatırlatma.

Onu istemek bir sorun değil. Dün işleri yoluna koymadan önce bile günde iki kez mastürbasyon yapmak zorunda ve bu hep Savvy'yi düşünerek oluyordu. Bazen, o gün gerçekten acı verici bir şey giymişse, kendimi çalıştırırken arabamda bıraktığı bir kazağa yüzümü bastırıyorum, kokusu duyularımı istila ederken kalçalarım yataktan kalkıyor.

Yüzümü kalçalarının arasına gömmeyi, amının benim için yaptığı tatlı kremayı emmeyi düşündüm. Ben de

Parmaklarımı onun dar deliğine sokmanın ve parmaklarımı içeri ve dışarı pompalarken onu titreten yeri ararken kendimi izlemenin nasıl bir his olacağını merak ettim.

Yani, evet. Endişeliyim.

Ancak tüm bunları Lucas' anlatmanın bir yolunu telefonundaki alarm çalıyor. Terapistim onu sustururken alaycı bir şekilde gülümsüyor. "Zil kurtardı. Dinle Darwin, sadece şunu söyleyeceğim. Uzun bir süre boyunca OKB'ne bağımlı bir ilişki yaşadın. Korkunç olduğu kadar, konfor alanının dışına çıkmaktan kaçınmanı da sağlıyordu. Görünüşe bakılırsa, artık dışarıdasın. bak."

Lucas resepsiyon görevlisinin beni arayıp bir sonraki randevumu söz veriyor ve görüşmeyi sonlandırıp beni sessiz evimde yalnız bırakıyor.

Günün ortasındayız ve Savvy birkaç saat daha şoförlük işinde çalışacak. Onu dün akşamdan beri görmedim, arkadaşının ailesi arenayı temizlemekle geçen bir günün ardından onu akşam yemeğine . Teklifi kabul edersem Raven'ın beni çatalla bıçaklayacağını hissederek davetlerini reddettim. Onun yerine, büyük, karanlık ve boş gittim.

Yakın zamana kadar buranın benim için dünyadaki en rahatlatıcı yer olması ne garip. Şimdi, bir şeyler eksik. Birileri. Savvy burada yaşasaydı bu odada ne değiştirdi? Yatak odasındaki dolabı açıp kıyafetlerimin onunkilerle yan yana asılı olduğunu görmek nasıl olurdu? Onu uyanırken öpmek? Annesiyle kavga ettiğinde ya da işiyle boğuştuğunda kişi olmak?

, çok derine battım. Bundan, ondan asla kurtulamayacağım ve görünüşe göre bir gecede önceliklerim değişti. Son kitabımın yayınlanmasından bu yana göğsümde olan boşluk kapanıyor ve bunu itiraf etmek benim için ne kadar zor da Stone için duyduğum keder de öyle.

Onu her zaman özleyeceğim ve arkadaşlığı için minnettar olacağım, ancak söylenmemiş çok şey, dile getirilmemiş çok fazla kırgınlık vardı. Ayrıca Savvy'yi içine düşürdüğü durum için ya da en azından utancını bir kenara bırakıp onu bu duruma hazırlamadığı için onu affedemiyorum.

Artık önceliğim o.

Doktor Lucas haklıydı. OKB'mle yüzleşmek kendimle yüzleşmekten daha kolaydı ama artık yüzleştim. Geriye dönüp baktığımda ne kadar kısıtlanmış olduğumu, hastalığımı kontrol edebilecek durumdayken beni kontrol etmesine ne kadar izin verdiğimi görebiliyorum. Eğer onu mutlu etmek , denemeye devam etmem gerekecek.

Bir şeyler yapmalıyım. Ona yaklaşmak için her şeyi göze almadan, bilinçli ve planlı bir şey.

Çok yaklaştık. Her şeye rağmen, umut etmeye cesaret şeyler *gerçekleşiyor* ve ben bunları hafife almayı reddediyorum. Şimdi asıl iş geliyor: üzerinde büyüyebileceğimiz bir temel inşa etmek, çünkü bunun kalıcı *olması gerekiyor*. Onun sadece benim başıma gelen bir şey olduğunu düşünmesini istemiyorum. Savvy seçilmiş, sevilmiş ve özel hissetmeyi hak ediyor ve bunu nasıl yapacağıma dair hiçbir pratik bilgim olmasa da, bunu kararlıyım.

Telefonumu çıkarıp arkama yaslanıyorum, başparmaklarım ekranın üzerinde gezinirken nasıl yapacağıma karar vermeye çalışıyorum.

Darwin: Çocuklar çalışmıyor, o yüzden bu gece okulu asalım. Galaktik Lonca yarına kadar bekleyebilir.

Yakın zamanda bana dönmesini beklemeden telefonumu masanın üzerine bırakıyorum ve bilgisayarıma dönüyorum. Bir sonraki projem için fikirler içeren açık bir belge var, ama çalışmaya çalışırken bile tek yaptığım, elimin yanında duran sessiz telefonun farkında olarak aynı cümleyi beş kez yeniden yazmak.

Birkaç dakika sonra öttüğünde ve cevabını görmek için acele ederken neredeyse cihazı düşürdüğümde, buna tanık olacak kimsenin olmamasına çok seviniyorum.

Bu son derece sorumsuzca, Bay Wilder. Destekliyorum. Yine de sizi göremeyeceğim için biraz üzgünüm... Savvy:

Bunu söylemem garip mi? Çok garip özür dilerim.

Darwin: Bunu söylemek garip, çünkü beni özlemeyeceksiniz.

Darwin: Daha önce net değildim. Hadi birlikte okulu asalım. İşin bitince evime gelir misin?

Evet, lütfen.

Güneş battığında ve Savvy'nin işini bitirmiş gerektiğini bildiğimde, bu planı ikinci kez sorgulamaya başlıyorum.

Böyle bir jest yapmanın amacı ona değiştiğimi göstermek değil mi? Onu bir yerlere götürmek daha mı iyi olurdu? On dakikalık mesafede onlarca yüksek restoran var, ama onu bunlardan birine götürmek yerine günün büyük bir kısmını *bunu* yaparak mı geçirdim? Doğrusu, bir hafta boyunca kendi kendime yeterince zorluk yaşadım ve içimi kemiren paniğe ya da bu his geçene kadar ellerimi ovma dürtüsüne değil, ona odaklanabilmek . Ya bu yaptığım yanlış bir şeyse?

Giderek artan bir panikle, özenle hazırlanmış masayı, titreyen mumları ve bunların ötesinde, bulabildiğim tüm battaniye ve yastıkların yanına arka güverteye kurduğum teleskopu inceliyorum. Açık bir gece olması gerekiyordu ve bütün yaz meteor yağmurları oldu. Eğer şanslıysak, belki bir tane yakalayabiliriz.

Çok romantik, değil mi?

Her düzenlerken, kendimi Savvy'ye ayarları nasıl gösterirken, kollarımı ona dolayarak yarımküremizden görünen gezegenleri işaret ederken hayal ettim... Kahretsin, ben *kimim*?

Sahip olduğum düşünceleri zar zor tanıyorum, bunun artık benim hayatım olduğu gerçeğini kafama zar zor yerleştirebiliyorum. Tüm bunlar benim için yeni olabilir ama iyi hissettiriyor. *Doğru*. Yetişkin hayatımda hiçbir zaman takıntılarımdan bu kadar arınmış, benim gibi birinin olmayı umabileceği kadar tipik .

Bu gece, kendi zihnine hapsolmuş bir adam değilim. Savvy'nin erkek arkadaşıyım. Umarım. Belki de. Eğer beni kabul ederse.

Midem bulanıyor, çünkü *bilmiyorum*. Şimdiye kadarki davranışlarım kesinlikle nasıl hissettiğimi ifade ediyor gibiydi, değil mi? Dün söylediklerim de gösteriyordu, ama onun bu özel olay hakkında ne hissettiğini hala duymadım. Belki de her şey çok fazla, çok hızlı oldu. Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok ve şimdiye kadar romantik deneyim eksikliğime hiç bu kadar içermemiştim.

Yine de bu planı yeniden gözden geçirecek ya da bir aydan kısa bir süre içinde nasıl takıntılı bir münzeviden umutsuzca aşık bir erkek arkadaşına (umarım) dönüştüğümü hatırlamaya çalışacak zaman yok. Ön camlardan farlar parlıyor ve evin önüne geçerken kalbim boğazıma yerleşiyor

Ağır ahşap kapının arkasında oyalanıyor, terli avuçlarımı kotuma siliyorum. Bir dakika sonra kapı zili çalıyor, ama kendimi olduğum yerde durmaya zorluyorum ve açıkça dönüştüğüm dengesiz bir deli gibi kapı koluna hamle yapmıyorum.

Yine de , keşke direnmeseydim diyorum.

Savvy ön basamaktan bana bakıyor, üzerinde tenini altın sarısı gösteren küçük beyaz bir sundress var ve gülümsüyor.

"Merhaba," diye boğuluyorum, ne kadar inanılmaz derecede

muhteşem görünce sersemliyorum. Gülümsemesi genişliyor.

"Merhaba."

Kenara çekilip beni geçerek eve girmesine izin veriyorum. Sadece birkaç hafta önce bu kapıyı açtığımda ona verdiğim tepki karşısında neredeyse şaşkına dönmüştüm. Aradan çok uzun zaman gibi ; şimdi her şey çok farklı.

Artık bunun sadece bir çekim olmadığını biliyorum. Ona aşık oldum ve mutfağa doğru yan yana yürürken, onun da bunu benim derinden hissedip hissetmediğini bilmemenin ne kadar korkutucu olduğunu fark ediyorum.

Mutfaka girdiğimizde Savvy duruyor ve soluğunu duyuyorum. "Dar," diye nefes alıyor, gözleri loş ışıktaki parlıyor. "Bütün bunları sen mi yaptın? Benim için mi?"

Onun masayı, teleskopu ve yemeği incelemesini izlerken midem bulanıyor. Bu gecenin bir randevu olması niyetim konusunda hiçbir şüphe yok. "Bu çok mu fazla? Ben istemedim-" Kelimelerim titriyor ve gözümü ondan masaya bakıyorum. "Çok fazlaysa özür dilerim."

Yumuşak, sıcak bir el benimkini tutup sıkıyor ve ben de cesaretimi toplayıp ona dönüyorum.

Savvy üzgün görünmüyor. "Çok fazla değil." Başını sallıyor. "Bu inanılmaz, Dar. Ne diyeceğimi bilemiyorum. Daha önce kimse benim için böyle bir şey yapmamıştı."

Önceki erkek arkadaşlarına karşı bu kadar başarısız oldukları için içimde bir kızgınlık hissediyorum ama bu kızgınlığın geçmesi uzun sürmüyor. Eğer Savvy'ye hak ettiği gibi davransalardı, şimdi burada olmazdık. Bencilce olsa bile, ihmallerinden dolayı pişmanlık duymaya kendimi alamıyorum.

Cesaretimi toplayarak uzve pembe saçının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırdım. "Ben de bunu hiç kimse için yapmadım." Cevap olarak verdiği gülümseme kelimenin tam anlamıyla nefes kesici. "Ama benim için yaptın."

Eğer onu benim yapabilirsem çok daha fazlasını yapacağım. Her şeyi. Her şeyi. Bakışlarım kayıyor, pembe dilinin ucunun dudaklarını ıslatmak için dışarı fırlayışını izliyorum. "Evet," diyorum sonunda ona.

İkimiz de kıpırdamıyoruz ve oda sıcakla dolup taşarken aramızdaki boşlukta bir şeyler sıkışıyor gibi görünüyor.

Neredeyse dokuz yıl önce durduğumuz yerde duruyoruz ve Savvy'nin yüzündeki ani endişe parıltısına bakılırsa o da bunun farkında. Yine de uzaklaşmak üzereyken, elim onu durdurmak için dışarı fırlıyor.

Kulaklarımdaki kan hücumundan hiçbir şey duyamıyorum.

Savvy kirpiklerinin altından bana bakıyor, dolgun dudakları ayrılmış.

Mükemmel. O mükemmel.

Sanki ayaktaki yerçekimi daha güçlü ve çekime neredeyse imkansız. Ne kadar korkmuş görüldüğünü, bu anın en son bu noktada durduğumuz zamanın tekrarı olmasından ne kadar endişelendiğini fark ettiğimde içimde meydana okuyan bir şey yükseliyor.

Eğilip ağzımı Savvy'ninkinin üzerine eğer ek öptüğümde, neredeyse beden dışı bir deneyim yaşıyorum.

Ağzının benimkine doğru açıldığını dışarıdan görüyorum ve karşılık olarak çıkardığım kaba, aç sesi duyuyorum. Benim ellerim onun belini bulurken onun ellerinin göğsüme doğru uçtuğunu görüyorum, çaresizliğimle olması gerekenden daha sert sıkıyorum.

Birlikte nasıl sallandığımızı, vücudunun benimkine nasıl eğildiğini, öpüşmelerimizin saniyeler içinde tatlıdan çılgınlığa dönüştüğünü görüyorum.

Beni o kadar sertleştirdi ki acı veriyor, içgüdüsel olarak sadece onun tarafından rahatlatılabileceğini bildiğim acil, zonklayan bir

ağrı. Ona ihtiyaım var.

Onu becermek, küçük kasırgamı içeriden hissetmek, o kadar kaybolana kadar pompalamak ve pompalamak gerekiyor ki asla yolumuzu bulamayacağız.

Lanet olsun, bir şeyi bu kadar çok istemenin mümkün olduğunu bilmiyordum.

Ellerim göğüslerini buluyor, elbisesinin yumuşak ağgözlülükle avuçluyor ve onlarla alay ediyor. Daha iri, daha sert bedenime karşı inanılmaz, kadınsı ve sıcak hissediyor. Yüzümü karnına gömmek ve onu çekmek istiyorum ama bundan önce onu boşaltmam gerekiyor.

"Savvy, bebeğim." Kalçalarımı öne eğiyorum, beni ne kadar sertleştirdiğini gösteriyorum ve şişmiş dudaklarından bir nefes çekiyorum. "Çok iyi hissediyorsun."

"Sen de öyle. Tanrım, *Dar*, durma," diye yalvarıyor kırık bir sesle, ağzım onunkini geri alırken bana doğru bastırıyor.

Öpüşmemiz sınırsız ve morartıcı bir hal alıyor. Kollarımda, küçük kasırgam kıvranıyor, inliyor ve sırtını eğerek bana yaklaştırmaya çalışıyor. Neye ihtiyacı olduğunu biliyorum, öyle bir güvenle biliyorum ki sanki teninin içine girmişim gibi.

Aşağı uzanıp kalçalarının arkasını kavıyorum ve dudaklarımı onunkilerden hiç ayırmadan kaldırıyorum. Sanki bunun koreografisini yapmışız gibi. Garip duraksamalar ya da beceriksiz eller, takırdayan dişler ya da rahatsızlık yok. Hayır, bedenlerimiz bunu kafalarımızın inanmamızı istediğinden çok daha uzun süredir bekliyordu. Biz hazırız.

Kalçalarının çıplak teni soğuk mermer tezgahla buluştuğunda Savvy şaşkınlıkla tıslıyor ama ben durmuyorum.

Küçük beyaz elbisesinin eteğini başının üzerinden yukarı doğru sürüklerken, gözlerim açlıkla çıplak, altın rengi teninde geziniyor. Anlamıyorlar

Ço

k Sikim bu lanet pantolonu yırtacak. Tanrım.

uza İnliyorum, tüm vücudum ona saldırmamak için harcadığım çabayla titriyor. "Siktir, bebeğim. Onları sen mi deldin?"

k. Savvy nazlı nazlı gülümsüyor, yanakları ve nefesi kesilmiş. "Beğendin mi?" Öne doğru oturarak ellerini bileklerine doladı, çıplak göğüslerini avuçlamak için onları yukarı yönlendirdi.

Vay anasını.

"Sen mükemmelsin." Abartmıyorum. Baktıkça daha da emin . O piercingler çok seksi ve gözlerimi onlardan ayırmayı başardığımda, haftalardır bana eziyet eden dövmenin tam görüntüsüyle ödüllendiriliyorum.

Sanki gece gökyüzünün bir göğüs kafesinin derisine serpiştirmiş. Siyah ve koyu mavi mürekkep birlikte girdap oluşturuyor, mürekkebin içinde kalan küçük iğne uçları teninin uzaktaki güneşlerin ışığı gibi parlamasını sağlıyor.

kurulu teleskopu hatırladıkça duygular boğazıma düğümleniyor ama , teleskopun tepesine karalanmış metni okuyabildiğimde hissettiğim ham bağlılık duygusuyla kıyaslanamaz bile.

Olay örgüsü için iyi.

Şok olmuş bir şekilde tanıdıkça yüzüne kayıyor. Vücudunda benim kelimelerimin dövmesi mi var?

"On sekiz yaşıma bastığım hafta aldım," diye açıklıyor Savvy sessizce ve yüzünde bir belirsizlik var şimdi, sanki ona hayran olmaktan başka bir şey yapabilişim gibi. Bunca yıl boyunca benden bir parçayı teninde taşıdığı düşüncesi...

Parmaklarım dövmenin üzerinde geziniyor, yarı yarıya mürekkepli deride bir farklılık hissetmeyi bekliyorum, ama hiçbir şey yok. Bu onun bir parçası.

Ben onun bir parçasıyım.

Bu kadın daha kaç kez konuşma yeteneğimi elimden alacak? Fark

etmez. Şu anda konuşmamıza gerek yok.

Parmaklarım saçlarının arkasında düğümleniyor ve Savvy'nin şaşkın nefesi dudaklarından henüz çıkmıştı ki onu kendime doğru çekip tüm öpüyorum.

Koreografi artık değişti. Birkaç dakika önce beni ele geçiren çılgın, aptal şehvetin yerini çok daha derinlere inen karanlık, ilkel bir ihtiyaç aldı.

O benim için yaratılmıştı ve şimdi onu alacağım.

Ellerim memelerine geri dönüp başparmaklarımı büzülmüş etin her iki yanında yuvalanmış minik metal topların üzerinde ileri geri Savvy haykırıyor, ağzımın içine doğru nefes nefese kalıyor. "Çok yaramazsın bebeğim," diye homurdanıyorum öpücüklerimin arasında.

Vücudu dokunuşuma doğru eğiliyor ve - lanet olsun - hiç bu kadar sertleşmemiştim. Hiçbir zaman. Ona böyle hissettiriyorum. *Bana*. Ellerim vücudunda. Elbisesi buruşuk bir yığın halinde yerde yatıyor ve onu oraya koyan benim.

Bu çarpıcı, korkusuz yaratık *beni* istiyor. Ve ben de onu boşaltmak istiyorum. Tekrar tekrar.

Ellerim kalçalarına iniyor ve Savvy kaldırıp külotunu indirmeme izin verirken sert, umutsuz öpücükler çalışıyor. Vücutlarımızı tekrar birbirine yapıştırmadan önce ayak bileklerinden yeni kurtulmuşlardı. Ona dokunmadan duramıyorum ve da istemiyorum. Kendimi hiç bu kadar kontrolsüz, kafamın bu kadar dışında hissetmemiştim. Sadece içgüdülerimle hareket ediyorum ve bu çok heyecan verici.

Bir yanım bunun uzun sürmesini, her saniyeyi olabildiğince uzun tutmayı ve onun bedeninden çıkardığım her nefesi ya da iniltiyi hatırlamayı istiyor. Savvy'nin çıplak bacakları etrafımı sararken, elleri gömleğimi kavırken, bunun boş bir çaba olduğunu biliyorum.

"Buna çok ihtiyacın , değil mi?" Başımı eğip boynunu kabaca, iz bırakacak kadar sert bir şekilde emerek soruyorum. Bu kadını her yönden benim yapma ihtiyacı aklıma başımdan alıyor.

Yanıt olarak başını salladığını görmek yerine hissediyorum. "Evet, *Tanrım*, evet, *Dar!*" Bana sürtünüyor, o diri, ateşli

göğüslerini göğsüme bastırıyor. Birini ağızıma almak için onu geriye yatırıyorum, açgözlülükle emiyorum ve piercingini

Dilim.

Daha fazlasını istiyorum.

Bu kadına tapmak, ona kendini o kadar iyi hissettirmek istiyorum ki ona dokunan diğer tüm erkekleri unutsun. Bu düşünceyle göğsümden vahşi bir hırıltı kopuyor ve ellerim çıplak kıcını bulup onu tezgahın kenarına sürüklüyor.

Kukusu karnıma bastırıyor, sıcaklığı gömleğimi bile yakıyor.

"Seni boşaltacağım," diye söz veriyorum diğer göğsüne geçerken, bu tarafa da ilki kadar şiddetle tapıyorum. Savvy'nin elleri saçlarımda sıkışıyor. "Lütfen!"

"Şu haline bak," diye , doğrulup çıplak vücuduna bakıyorum. "Hiç yoktu, değil mi? Vay anasını, sikimin etrafında gerilmiş çok güzel görüneceksin bebeğim."

Vücudunda tüyler diken diken oluyor ve ben bunların soğuktan olmadığını biliyorum.

Ona böyle seslenmemden hoşlanıyor, güzel vücudunu övmemden hoşlanıyor. "Sana dokunabilir miyim?" Gözlerimi ayırmıyor, parmaklarım iç uyluğunun narin derisinde gezinip amına yaklaşıırken bunun çok hızlı gittiğine dair işaretler .

Savvy bacaklarını daha da açarak bana yer açarken göz kapakları titriyor. "İstedğin her şeyi yapabilirsin."

Sözleri beni zonklatıyor. Ona yapmak istediğim binlerce şey var, kızımı inletemekle başlayan ve biten sonsuz bir arzu listesi. Bunu daha önce yapmamış ama bir yolunu . *Bulmak zorundayım.*

Ona dokunmak için hareket ettiğimde, içimde bir şey değişti.

Hayır. Hayır. Hayır.

Savvy'nin amına gitmek , elim tezgâha ve tanıdık aşırı sıcak, sürünen rahatsızlık sızarken bir yumruk haline geliyor. Kendimi burnumdan nefes almaya zorlayarak yutkunuyorum.

"Dar?"

Ona bakamıyorum, bu yüzden arkamı dönüyorum, hayal kırıklığı ve korku içimde kök salıyor, sadece birkaç saniye önce çok güçlü olan şehvetle savaşıyor. "Sadece bir saniye," diyorum ona ve sesim gergin çıkıyor. Bir yanım arkamı dönüp bana ait olanı almak isterken, diğer yanım -daha güçlü, daha tanıdık olan yanım- buna bir son vermek istiyor. Doğruca lavaboya gidip suyu sonuna kadar açmak, hayatımın en güzel anını mahveden korkunç, pençeli düşüncelerden kurtulana kadar temizlenmek ve temizlenmek.

Lanet olsun. Bir daha onun gözlerinin içine nasıl bakacağım? Davranışlarım tam tersini söylerken, onu her şeyden çok istediğime nasıl ikna edeceğim?

"Dar." Savvy'nin elleri yüzümü buluyor ve beni tekrar ona doğru yönlendiriyor. Paniğime rağmen ifadesindeki yumuşaklık kalbimi burkuyor. "Bana ne düşündüğünü söyle."

Yutkunuyorum, başımı sallayarak düşüncelerimden, göğsümde yanan aşağılanma ve suçluluk duygusundan kurtulmaya çalışıyorum. "Dar," diye ısrar ediyor, öne doğru eğiliyor ve çeneme en tatlı öpücüğü konduruyor. "Beni içeri al. *Lütfen.*" Ve hiç şüphe yok ki

sesindeki gerginlik. fark ki bu geceyi durduran benim rahatsızlığım değil, ona açılmaktaki isteksizliğim.

Gözlerim sıkıca kapanıyor. "Sanırım bir şey var... bir şey... beni yakacak." Söyleyemiyorum, yapamıyorum. Beynimin bana Savvy'nin güzel amını kaplayan kaygan, parlak ıslaklığın, bana olan ilgisinin fiziksel kanıtının muhteşemden başka bir şey olduğunu söylemeye çalışması... Bu benim en kötü kabusumun hayata geçmesi.

Ancak Savvy benim söylememe gerek kalmadan gibi görünüyor. "Dar," diye mırıldanıyor, bakışlarımı tutarak. "İzle."

İzliyorum.

İnce bir eli çıplak vücudunda alaycı bir şekilde aşağı doğru kayarken kalbim boğazıma fırlıyor. İki parmağını amının dudakları arasına daldırıp onları kendi uyarılmışlığıyla kapladığında nefes alamıyorum.

"İzle," diye fısıldıyor yine, aynı parmaklarını ağzına götürerek.

Ben daha niyetinin ne olduğunu anlayamadan dudaklarını parmaklarına doladı ve kendi ıslaklığını emmeye başladı. Sikim zonkluyor ve sert, yaralı bir ses çıkarıyorum. "Bebeğim-"

"Gördün mü?" Savvy mırıldanıyor ve ben bu hareketin etkisinden kurtulmadan tekrar yapıyor. "Sana zarar vermeyeceğim, Dar. Söz veriyorum." Bir an için tek yapabildiğim bakmak oldu.

Onu seviyorum.

İçimdeki canavarlarla arkadaş olan, bana dünyanın bir şey olmadığını gösteren bu kadın... Ona aşığım.

Ona o kadar aşığım ki, asla kendime gelemeyeceğim. O kadar ki, hayatımın geri kalanını Savvy Laurence'a olan bağlılığımı adasam, yine de şu anda ona olan duygularımın yoğunluğunu yakalamaya yaklaşamam.

Ellerim gevşedi ve kendimi yavaş hareket etmeye zorlayarak ona tekrar uzandım.

Savvy tereddüt etmeden öpücüğüme karşılık veriyor, bana yaklaşıyor ve piercinglerinin soğuk metali göğsümü okşuyor.

Dudaklarındaki uyarılmanın tadını alabiliyorum ve öpüşmemiz saniyeler içinde saygıdan açlığa dönüşürken göğsümden gırtlaktan bir inilti kopuyor. Ben çekilmeden önce olduğumuz pozisyondayız ve aramızda tutuşan şehvet aynı güçlü. Sanki hiç zaman geçmemiş, hiç durmamışız gibi.

Savvy az önce olanlardan etkilenmedi, soğumadı ya da utanmadı. Beni anlıyor ve her şeyi görüyor.

Hatta yapmamasını istediğim kısımlarımı bile. Ama o yine de beni istiyor.
Dizlerimin üzerine çöküp bunu ona hemen şimdi söylememek için kendimi zor tutuyorum.
Seni seviyorum.
Seni hayatımın sonuna kadar seveceğim.
"Savvy," diye yalvarıyorum, küçük kasırgam boynuma saldırırken başım geriye düşüyor, öpüyor, yalıyor ve daha birkaç dakika önce ona yaptığım gibi ısırıyor. "Amını yemek istiyorum bebeğim. Sana kendini iyi hissettirmeme izin ver-"
"Bebek adımları," diye mırıldanıyor, eli sikimin sert çıkıntısını bulduğunda bile, pantolonumun içinden beni okşuyor ve beni titretiyor. "Bir fikrim var."

BÖLÜM 15

SAVVY

Darwin Wilder'ın mutfağının ortasında çırılçıplaktım, kırım onun tertemiz mermer tezgahının üzerindeydi ve külotum arkasındaki yemek sandalyesinden sarkıyordu.

Onu nazikçe geri itip tezgahın soğuk ahşap zemine kaymam için yer açtığımda Dar'ın boğazı çalışıyor. "Seni iyi hissettirmek istiyorum," diye fısıldıyor, sesi kısık ve iri elleri boynumu kavıyor. "Lütfen bana kırılacakmışım gibi davranma."

Cevap olarak attığım kahkaha nefes nefese ve inançsız. "Kırılacağını sanmıyorum. Sen tanıdığım en güçlü insansın." Ellerim onun geniş, sert göğsüne yerleşiyor, kalbinin dokunuşunun altında gümbür gümbür attığını hissetmek hoşuma gidiyor.

Az önce geçenler hayatımın en kusurlu, en mahrem anıydı. Geri çekildiğinde, vücudu gerilmiş ve yüz ifadesi hayal kırıklığıyla buruşmuştu... Ben de buruşmak istedim. Gururum benden kaçmamı, bunu dünyayı sarsan ikinci bir reddedilme olarak kabul ve bir daha asla böyle duruma düşmeme izin vermememi istiyordu.

bu dokuz yıl önceki gibi değildi. Dar beni istiyor. Bu güzel, yoğun, dahi adam beni istiyor ve ben de onu istiyorum.

Oyun oynamıyor ya da umursamıyormuş gibi davranmıyor.

Çok daha kolay olacağından emin olmama rağmen beni bir kenara itmiyor.

Hayatımda her zaman sahip olduğu yerin fiziksel kanıtı olan dövmemi gördü ve çılgılık atarak kaçmadı.

Hiçbir şey, hastalığı bile bu geceyi bizden alamayacak.

Göz temasını kesmemeye özen göstererek ileri atıyorum ve onu mutfak masasına doğru yönlendiriyorum.

Dar benim için hazırladığı güzel akşam yemeğinin yanındaki sandalyeye çökerken gözümü bile kırpmıyorum - ki buna daha sonra kesinlikle . Kendimi hiç bu kadar özel, bu kadar arzulanmış hissetmediğime eminim. Bakışları taparcasına ve ben daha da yaklaşıyorum, parmaklarımı saçlarına , o göğüslerime tekrar saldırırken, içimde o kadar yoğun bir ihtiyacı ateşliyor ki, neredeyse acı veriyor.

Başka bir insanla hiç bu kadar senkronize olmamıştım. Kendimden utanmıyorum, bundan sonra beni arayıp aramayacağını merak ya da kişisel bakım tercihim onaylayıp onaylamadığı konusunda endişelenmiyorum.

"İhtiyacın olan her şey olmak istiyorum." , onları tutmayı düşünmeden, sosyal açıdan garip kırmızı bayraklar görüş alanımda dalgalanmaya başlamadan ve bana *yavaşlamam* gerektiğini hatırlatmadan önce dökülüyor.

Dar aldırıyor. Bana tekrar bakarken dudaklarından alçak, kaba bir şok sesi çıkıyor, gözbebekleri o anın yoğunluğundan kocaman açılmış. "Bebeğim, senin için o olmak istiyorum."

Bebeğim.

Bana böyle demeyi bırakmasını asla istemiyorum. Dudaklarından bu kelimenin sesi bile vücudumdaki tüm kasların ve kalbimin huzursuzca çarpmasına neden oluyor.

Dizlerimin üzerine çöküyorum ve Dar'ın yüzünde yarım saniyelik bir şaşkınlık ifadesi beliriyor, sonra yerini başka bir şey alıyor, karanlık ve sınırsız bir şey. Kirpiklerimin altından ona bakarken öne doğru eğilip ereksiyonunun gergin çıkıntısını öpüyorum.

Koyu renk gözleri parlıyor. "Eminim kirli seviyorsundur, ha?"

anasını. İç duvarlarım büzüştü, aniden çok boştu. Daha önce hiç kimse benimle bu şekilde konuşmamıştı ve bu sözlerin sıkı sıkıya sarılmış Dar'dan geldiğini bilmek?

Artık o kadar da sıkı değil, çünkü onu çözüyorum. Tüm o kontrol kırıldı ve ben de alıcı taraftayım.

"" Sesim soluk soluğa çıkıyor ve ayaklarının dibinde kıvranıyorum, iç ıslaklık yayılıyor. Darwin Wilder'ın bedenimde kendini kaybetmesinin nasıl bir şey olacağını hayal ederken kaç kez kendimi boşalttım? Sayılamayacak kadar çok.

Üstümdeki güzel adamdan alçak sesle bir küfür geliyor. "Seni ilk kez becerdiğimde, tatlı ve romantik mi yoksa sert ve kaba mı olmasını istersin?"

Evet, ikimizin de buna ne diyeceğimi bildiğinden eminim, ama Tanrım, bunu söylediğini duymak... Ellerim sert kalçalarında sıklaşıyor. "Artık olmadığında bile içimde hissetmek istiyorum."

Bundan hoşlanıyor. Hem de çok. Göğsü kabarıyor, iki büyük eli saçlarımı yumrukluyor, kafa derimi yakacak kadar sert. "Peki şimdi, bebeğim?"

Dudaklarımın nazlı, alaycı bir gülümsemeye dönüştüğünü hissediyorum. "Ağzımı kullanmanı istiyorum."

Bir saniye sessizlik, sonra iki. bu noktada yanlış bir şey söylediğimden ya da ortamı bozduğumdan endişelenmeye başlıyorum ama Dar'ın yüzündeki ifade bu işin içinde dair hiçbir şüphe bırakmıyor. *Hem de çok.*

Boğazı düğümleniyor ve tekrar konuştuğunda sesi gergin bir otoriteye dönüşüyor. "Sikimi çıkar, Savvy."

Bunu söyleme şekli, sadece biraz sabırsız, damarlarımda sıcaklık atmasına neden oluyor. İhtiyaçtan titriyor gibiyim ama ellerim Dar'ın pantolonundaki metalik düğmeye giderken sabit duruyor. Düğme kolayca ve ben fermuarı çektikçe göbek deliğimin altındaki kaslar daha da sıklaşıyor, ki fermuarın yapısal bütünlüğünü korumakta zorlandığı çok büyük, çok sert bir aletin ona baskı yapmasından belli.

Zavallı şey mücadeleyi bıraktığı için rahatlamış görünüyor ve kolayca aşağı çekiliyor, külotunun bandının altına uzanmama ve elimi Dar'ın sikinin kalın tabanına dolamama izin veriyor.

Aman Tanrım. İmkânı yok... Bunu düşünürken bile içimde bir heyecan fırtınası kopuyor ve klitorisimin zonklamasına neden oluyor

"Tabii ki çok büyüsun." Boyunu ışığa doğru çekerken kıkırdıyorum. Hızlı bir bakış, Dar'ın bazı konularda XY kromozomu taşıyanların çoğundan üstün olsa da, bazı erkek kendini beğenmişliklerine karşı başışıklığı olmadığını doğruluyor. Onu okşamaya başladığımda kalçaları seğiriyor.

Hoşuna gidip gitmediğini sormak istiyorum ama Dar'ın bunun soru-cevap zamanına dönüşmesiyle ilgilenmediği açık. "Ağzını kullan." Sesi saf, emredici bir kontrol ve aynı anda leğen kemiğime sıcak bir ağırlık yerleşiyor. Cinsel tercihleriyle ilgili tüm sorular, *uzun* zamandır istediğim adam tarafından söylenen iğrenç, mükemmel sözler karşısında unutuluyor. "Em beni, bebeğim."

İnleyerek başımı öne eğiyorum ve horozunun başını çökmüş bir şekilde yalıyorum, orada zaten toplanmış olan pre-cum'u alıştırıyorum. Dudaklarımı şaftının etrafına sararken tükürük dilimin üzerinden serbestçe akıyor, ellerime sığdıramadıklarımı alıyorum.

İkimizin de buna ihtiyacı var. Benim, uzun süre tam tersine ikna edildikten sonra kendimi onun arzusunun bir nesnesi gibi hissetmeye. O, kendi zevkinin kontrolünü eline almak ve onu istediğimi söylediğimde bana güvenmek.

Ve onu istiyorum. Her şeyden çok.

Dünyada Dar'ın kendisini ne kadar iyi hissettirdiğim için soğukkanlılığını kaybetmesinden daha seksi bir şey olamaz. İlk kendini tutuyor, homurtuları ve düzensiz nefes alışları bundan zevk aldığının tek işareti. Yine de yüzü farklı bir hikaye anlatıyor.

O kendini tutmaya çalıştıkça, ben de tutamayacağından emin olmak için daha kararlı *oluyorum*.

"Bu çok iyi, *lanet olsun*, o ağız..." Daha hızlı sallanıyorum, tükürük artık ellerimin üzerinden akıyor ve tabanını okşamayı kolaylaştırıyor. "Beni daha sert sık. Evet, işte . Beni öldüreceksin, bebeğim."

Bu noktada, klitorisime dokunup kendimi oldukça eminim. kadar tahrik olmam çok saçma ama bunu saatlerce yapabileceğimi söylemek abartı olmaz. Mutlulukla. Ağrıyan çeneye lanet olsun.

Dar başımı arkaya yatırarak beni gözleriyle buluşmaya zorluyor, uzun aletin ucunu boğazımın arkasına çarpıp öğürmeme neden oluyor. İkimiz de duraksamıyoruz.

"Bunu birçok kez düşündüm. Birçok kez. Benim için diz çökmüş ateşli bir genç kızı hayal eden pis bir ihtiyar olduğumu düşündüm. Ama hoşuna gitti, değil mi? Bana ne yaptığını bilmek hoşuna gidiyor mu?"

Ben ona ne yaptım? Peki ya onun *bana* yaptıkları?

Bunun geri dönüşü yok, neye ihtiyacım olduğunu kendim anlamaya vakit bulamadan fark etmeyen normal insanlarla normal sekse geri dönmek yok. Bunu düşünmek bile yanlış geliyor.

Aklımın bir köşesinde, bu geceden çok önce başkaları için mahvolduğumu biliyorum.

Ön sperminin tadı şimdi dilimin üzerinden akıyor. Kontrolü ele alıp başımı aşağı yukarı sürüklerken, bunu bitirmek için ihtiyaç duyduğu hızı ayarlarken inliyorum. "İşte benim kızım. Klitorisini ovala. Sana orada, yanımda ihtiyacım var." Her kelimeyi sıkılmış dişlerinin arasından tükürüyor ve elim arasına düşüyor.

Bir vibratörün yardımı olmadan boşalmayalı uzun zaman olmuştu ama saniyeler içinde inliyor ve titriyordum, gözlerimi Dar'ın yüzünden ayıramıyordum.

Hiçbir uyarıda bulunmadan beni üzerinden çekip tamamen kontrolü ele aldı ve sert bir sikini salladı.

Döllerini uzun çizgiler halinde yüzüme çarpıyor, dudaklarımı, yanaklarımı ve göğüslerimin üstünü boyuyor. Üstüm başım onunla kaplanıyor ve işte o zaman ben de boşalıyorum, Dar'ın ayaklarının dibinde kıvranıyor ve inliyorum, onun boşalmasıyla boyanıyor ve kendi parmaklarıma karşı umutsuzca sürtünüyorum.

Hayatımda pek çok kez *kutsal saçmalık* dedim, ama *kutsal-gerçek-saçmalık*.

"Savvy, bebeğim." Saniyeler sonra dizlerimin üzerinden kaldırılıp Dar'ın az önce oturduğu koltuğa oturtuluyorum ve o da diz çöküyor. Masadan bir peçete çalıp beni temizliyor, göğsüm hâlâ normalden daha sert inip kalkıyor.

Dar'ın eli tekrar yanına düşüyor ve bir an için tek yapabildiğimiz şaşkın bir sessizlik içinde birbirimize bakmak oluyor.

İlk kimin yaptığından emin değilim, ya da hala o kadar derin bir senkronizasyon ki, bir anda gülmeye başlıyoruz. Peals

histerik, soluksuz kahkahalar odayı dolduruyor ve gözlerimin kenarlarından yaşlar akıyor.

Tanrım, hiç güldüğünü duymuş muydum? *Hiç* güldüğünü duydum mu?

Peki ya ben en son ne zaman güldüm? İsteksiz bir kıkırdama ya da kıkırdama değil, nefes almayı zorlaştıran ve sonsuza dek sürecekmiş görünen büyük, tüm vücudu saran kahkahalar. Hatırlayamamak muhtemelen uzun zaman geçtiği anlamına geliyor.

Sonunda sakinleştiğimizde ve gülümsemekten yanaklarım ağrıdığına, Dar ayağa kalkıyor ve kendini bir kapatıyor. Mutfığa geçip giysilerimi topladıktan sonra geri dönüp ayaklarımın dibinde diz çökmesini izliyorum.

"Beni çıplak görmekten bıktın mı?" Nazikçe alay ediyorum, külotumu ayak bileklerimin üzerinden ve bacaklarıma doğru sürüklemesine izin veriyorum.

Cevap veren sert bakışı o kadar tanıdık ki kıkırdamadan . "Merhamet et, küçük kasırğa. Seni beslememe izin ver, sonra seni yatağa . misin?"

Yazlık elbisemi başımın üzerinden çekmeden önce göğüslerimin arasındaki çukuru bir kez daha öpüyor.

Mutlu bir şekilde mırıldanıyorum, kollarımı mecburen deliklerden geçiriyorum. "Evet."

Beyaz pamuğu üzerinden çekiştirirken, Dar sanki onu rahatsız etmiş gibi malzemeye ters ters bakıyor. "Bütün gün araba kullanmak için mi bunu giydin?"

Midem bulanıyor. Sanırım kıskanç Dar'ın tadını çıkaracağım. Ne yazık ki şu anda buna gerek yok. "Hayır," diye itiraf ediyorum, kollarımı boynunun arkasına dolayarak, bunu yapmama *izin verilmesine* . "Buraya gelmeden önce eve uğradım. Çılgınca bir dolap araması yapmış olabilirim, sonucunda sahip olduğum her kıyafet yatağın üzerinde bir yığın haline geldi."

Dar beni öpüyor, kalbimi çarptıracak kadar yavaş ve içimi acıtacak kadar sert. Uzaklaştığında gözlerinde endişenin gölgesi var. "için üzgünüm... sana dokunamadığım için. Dokunmak istedim. İstemek sorun değil."

"Biliyorum," diye onu temin ediyorum, saçlarıyla oynuyorum.

Dar'ın bölümlerinden birinin gerçek zamanlı olarak gerçekleşmesini izlemek korkutucuydu. Bunun olabileceğini, bunun - fiziksel olarak yakınlaşmanın- biraz zaman alabileceğini biliyordum ama gözlerindeki azabı görmenin ne kadar korkunç olacağını tahmin edemezdin.

"Yine de beni öptün, Dar. Bu çok büyük bir şey. dokunmama izin verdin... ağzımı üzerine koymama." Tenim sıcaktan karıncalanıyor, eğer karşılığında aldığım bakış bir şey ifade ediyorsa yalnız değilim. Düşüncelerimi tekrar toparlamak için biraz mücadele ediyorum. "Bu gece bir bebek adımı değildi. Futbol sahası büyüklüğünde bir sıçramaydı. OKB'li bir sevdiğime destek olmak için biraz araştırma yapıyordum ve-"

"Senin için ben bu muyum?" Dar saçmalamamı keserek soruyor. Başparmağı alt dudağımın üzerinde geziniyor, o inanılmaz karanlık gözleri benimkileri delip geçiyor. "Sevdiğin biri mi?"

Öyle ve sanırım o da bunu biliyor, ama söylemeye kalktığımda göğsüme keskin bir şey saplanıyor.

Onu bir kez kaybetmek imkânsızdı. Sonunda bu bağlantının kafamda olmadığından emin ikinci kez bunu nasıl başarabilirdim? Ya bunun -*bizim*- değerinden daha fazla sorun olduğuna karar verir ve her şeyi iptal ederse?

Hayır.

Derin bir nefes alıyorum ve bu konuşmanın beni sürüklediği zihinsel sarmaldan kendimi kurtarıyorum. Dar çabalıyor. Denemekten de *öte*. Bana uyum sağlamak için tüm hayatını değiştiriyor, *benim için* yıllardır sahip olduğu sınırları aşmak *için* kendini zorluyor.

Daha ne ki?

Artık cesur olmamın zamanı , ama her gibi vahşi, umursamaz bir şekilde değil, sonuçlarını gerçekten umursamadığım bir şekilde. Bu sefer farklı.

Kreşendo son zirvesine doğru kabarıyor, dalgalar sahile vurdu ve ben geri alamayacağım bir şeyin uçurumuna doğru eğiliyorum.

Bundan sonra olacaklar benim kontrolüm dışında. Biz yerçekimiyiz.

Nasırlı parmaklar boğazımın geziniyor ve tüylerimi diken diken ediyor. Dar'ın gözleri hareketi takip ediyor, gibi, bunun olduğuna, bana dokunduğuna inanamıyormuş gibi. Yüzündeki huşu, hayranlık...

"Evet." Soruyu yanıtlarken sanki gerçekten düşmüşüm gibi midem ve ellerim Dar'ın omuzlarında sıkılaşıyor. "Her zaman. Olmanı istemediğim zamanlarda bile. Canım acıdığına bile."

Kelimeler üzerimize çöküyor ve Dar'ın gözleri tekrar benimkileri bulduğunda, daha önce gördüğümünden emin olmadığım bir duyguyla parlıyorlar. Dudaklarının köşesi alaycı bir gülümsemeye dönüşüyor. "Ortak mıyız?"

Şaşkın bir kahkaha atıyorum, başımı sallarken kalbim yerinden fırlayacakmış

gibi atıyor. "Evet. Ortaklar." Bu sefer el sıkışmaktan daha iyisini yaptık

BÖLÜM 16

DARWIN

"KAY, BU NASIL GÖRÜNÜYOR?"

Başım yana düşüyor, Savvy'nin ödül tezgahının üzerinde ayarladığı monte edilmiş televizyona özenle bakıyorum ya da en azından özenle bakmaya *çalışıyorum*.

Kuşkusuz, üzerinde durduğu merdiven sayesinde göz hizamda rahatça konumlanmış olan kız arkadaşımın kışından gözlerimi ayırmak zor.

"Dar," diye azarlıyor Savvy ve bakışlarımı onunkilerle buluşturmak için zorluyorum. Utangaç bir şekilde gülümsüyorum ama hayatım hiç olmadığı kadar iyi hissediyor. Bu kadın... kahretsin. Hiç şansım yoktu.

"Özür dilerim." Geri çekiliyorum, ereksiyonumu gizlemek için ellerimi ceplerime sokuyorum. "Harika görünüyor. Bu fikir ne zaman aklına geldi?"

Çıkartmalardan profesyonel bir drone'a kadar değişen geleneksel arcade yanı sıra Savvy, oyunculara bilet kazançlarını snack bardan yiyecek veya laser tag turlarıyla takas etme seçeneği sunmanın iyi bir fikir olacağını düşündü. Tüm bunlar, Savvynin bir saatini harcayarak dijital tabelada ilan ediliyor.

"Dün gece," diye cevap veriyor, omzunun üzerinden küçük bir sırtış fırlatıyor, gözleri parlıyor. Kalbim duracak gibi oluyor. Kahretsin, o kadar güzel ki. Evlenme teklif etmek için çok mu erken?

"Dün gece işimiz hakkında düşüncecek *vaktin* olduğunu bilmiyordum."

Buradaki ufak tefek işleri bitirmekle geçen bir günün ardından onu eve getirdim. Tıpkı bir haftadır her gün yaptığımız gibi ve mümkün olduğunca sık yapmaya niyetlendiğim gibi.

Sonsuza kadar, eğer .

"Çoklu görevlerde çok iyiyimdir," diyor küçük kasırgam, uzaktan kumandayla oynamak için geri dönerek. Küçük kız bir ayağını bir basamak yukarı kaldırarak mükemmel kışını vurguluyor. Son deneyimlerim bana bunun kazara olma ihtimalinin yüzde sıfır olduğunu öğretti.

"Görünüşe göre." Ellerim hâlâ ceplerimde, tezgâhın etrafında dolaşıyorum. "İş-yaşam dengesi çok önemli Savvy. Seni yatağıma bağlayıp bayılana kadar boşaltmak kafanı dağıtmanı sağlar mı?"

Bunu hâlâ yapamamış bir adam için büyük laflar bunlar ama Savvy kadar hızlı dönüyor ki merdiven sallanıyor. Ayağım en alt basamağı buluyor, o devrilmeden önce aşağı bastırıyor ve ellerimi kalçalarına doğru kaldırıyorum.

"Dar!" Kıkırdıyor, gecemizi acil serviste geçirmeye bu kadar yaklaşmış aldırmadan. "Çocuklar burada."

"Çocuklar doğum günü partisi alanını . Meşguller." Öne doğru eğildim ve dişlerimi kışının kabarıklığına batırdım, küçük şortunun içinden şakacı bir şekilde ısırdım.

Üstümde, atari salonunun kapısından gelen yüksek sesli bir "iğrenç" ünlemiyle neredeyse anında bastırılan düzensiz bir nefes sesi duyuluyor.

İkimiz de dönüp baktığımızda Marley'nin odanın hemen içinde durduğunu ve burnunu tiksintiyle kırıştırarak bize baktığını görüyoruz. "bu kadar düşkün olmasanız olmaz mı? Yaşlı insanlar bu kadar susamamalı. Bu utanç verici."

Burnumun kenarını çimdiklerken, üstümde Savvy kahkahalara boğuluyor. "Sana yardım edebilir miyiz

Marley?" "Evet, akşam yemeği için Çin yemeği sipariş edebilir miyiz?"

Kredi kartımı almak için arka cebime uzanırken ona alaycı bir ifadeyle, "Al bakalım," diyorum. "Bu sefer fazladan yumurtalı ekmek al."

O gidince Savvy aşağı iniyor ve kollarını boynuma doluyor. "Onlarla çok tatlı oluyorsun. İnek, alaycı bir anne ördek gibi."

"Bu küçük pislikler beni büyüttü." Onu daha yakına sürüklüyorum. "Çocuk istiyor musun?"

Savvy dudaklarını ısıtır. "Doğru kişiyle, evet, sanırım öyle. Yine de ailemin evleri arasında gidip gelmekten nefret ederdim.

Bu yüzden ortağımdan yüzde iki yüz emin olmak isterim."

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor ve eğilip dudaklarına yapışıyorum, öyle bir insan olmaya niyetli olduğumu belli etmek için umutsuz bir çabadan başka bir şey olarak gösterilemeyecek kadar yoğun bir öpücük. Nefes nefese ayrıldığımızda Savvy gülümsüyor. "Peki ya sen? Küçük insanlar yapma konusundaki duruşun nedir?"

Savvy'nin çocuğuma hamile olduğunu hayal etmek bile titretmeye yetiyor. Kendi aileme sahip ihtimali o kadar uzun zamandır düşünülemezdi ki, şimdi bunu ne kadar çok istediğimi fark etmek şaşırtıcı.

Anı bir özlem patlamasıyla yutkunuyorum. "Profesyonel. Kesinlikle profesyonel."

Bir öpücük daha, bu seferki öncekinden daha ateşli, ama Savvy çabucak bitiriyor, hayal kırıklığına uğramış küçük bir iniltiyle başını geriye bırakıyor. "Beni çok ıslatıyorsun. Durmamız gerek."

Durmak istemiyorum. Bizi arka ofise kilitlemek ve onun güzel amına , dilimle ve sikimle belirli bir sırayla tapmak istiyorum. Biz... , ama onu hala boşaltamadığım gerçeği benim için neredeyse sürekli bir hayal kırıklığı kaynağı haline geldi. İlk randevumuzdan beri, aptal şehvet seviyesi dayanılmaz seviyelere yükseldi. Ellerimizi birbirimizden zar zor uzak tutabiliyoruz ama ben daha fazla zorlamaya çalışmadım. Ona dokunma zamanı geldiğinde yaşadığım paniğin hatırası... Bunu bir daha yapamam. İkimize de. Emin olmalıyım ama *nasıl* yapacağımı bilmiyorum.

Bu sabahki randevumuzda konuyu Doktor Lucas'a bile açtım, ama o işe yaramaz herif bana nasıl çözeceğimi söylemekten çok, tüm bu durum hakkında ne *hissettiğimi* ortaya çıkarmaya odaklanmıştı. Savvy'nin ağırdan almakta bir sakınca görmediğine dair sürekli güvence vermesi beni daha da kötü hissettiriyor.

O umursamayabilir ama ben kesinlikle .

"Dar." Sıcak eller yüzüme dokunuyor ve boşluğa baktığımı fark ederek gözlerimi kırıştıtırıp

Savvy'bakıyorum. "Özür dilerim." Alnından öpüyorum. "Seninle bir şey konuşmak için . Kıçın dağıttı."

Sırıttıyor. "Bunun için özür dilemeyeceğim."

Kıkırdıyorum. "Sen de öyle yapmalısın. Her neyse, dizinin yapım ekibi ve oyuncuların önemli bir kısmı bu hafta sonu bir gala için New York'ta olacak ve menajerim onlar bu kadar yakınken bir toplantı ayarlamamızı önerdi. Sanırım uçağa binmek zorunda kalmazsam kabul etme daha yüksek olacağını düşünüyor."

Savvy'nin yüzünde yavaş ve heyecanlı bir gülümseme beliriyor. "Gidiyor musun?"

"Bana burada ihtiyacın varsa olmaz. Bu çok son dakika ve Patricia benim ona hayır dememe alışkın."

"Her şey kontrol altında. Kesinlikle gitmelisin." Kollarını bana dolamak için hareket ediyor, ama saniye sonra, sanki aklına bir şey gelmiş gibi duruyor ve bana ters ters bakıyor. "Beni bir film yıldızı için terk etmeyeceğine söz verdiğin sürece."

Kendini beğenmiş olmak muhtemelen yanlış ama değil. Benim onu sahiplendiğim kadar onun da beni sahiplenmesini seviyorum.

Saçının bir tutamını şakacı bir şekilde çekiştirerek gülüyorum. "Pembe saçları olmadığı ve Mario Kart'ta canıma okuyamadıkları sürece benim tipim değiller."

Onu bir kez daha öpüyorum, ama satış noktası sistemini güncellemeyi bitirmek niyetiyle geri çekildiğimde, Savvy'nin elleri gömleğimi sıkarak beni durduruyor.

Yüzündeki küçük sırtı, tüm üretkenlik düşüncelerimi bir kenara bırakmama neden oluyor. "Daha sonra oyun

oynamak ister misin?" Ağzım bir anda kupkuru oldu. "Oyun mu?"

Savvy başını sallıyor ve ellerini göğsümde gezdirerek iki parmağını kot pantolonumun kemer halkalarından geçiriyor. "Daha sonra. Çocuklar gece için eve gittikten sonra."

"Ne tür bir oyun?"

Gülümsemesi genişliyor ve gözlerindeki muzip parıltı şimdiye kadar gördüğüm en seksi, en korkutucu şey olabilir. "Laser tag."

Galaktik Lonca'ya döndüğümde lobi karanlık ve sessizdi. Ben çocukları bırakırken Savvy gece için her şeyi kapatmıştı ve şimdi tek ışık, laser tag brifing odasına açılan büyük, sallanan kapıların arasından parlıyor. Savvy yeni döşemeyi birkaç gün önce bitirdi ve ben odadan geçerken ayakkabılarım gıcırdayıyor, her adımda beklentim omurgamda daha da yükseliyor. Bu sadece masum bir oyun olabilir, onun kafamı dağıtma yöntemi, ama biliyorum ki

Kız arkadaşımın - onu bu bağlamda düşündüğümde hala heyecanlanıyorum - asla bu kadar öngörülebilir olmayacağını biliyorum. Benim beynim her zaman olası senaryoyu düşünerek kontrollü, metodik adımlarla çalışırken, Savvy bunun tam tersi. Durumlar ortaya çıktıkça, onları ele alır. Öngörü onun en büyük gücü değil, ama hiç yoktan fikir üretme konusunda bu kadar becerikli biriyle daha önce hiç tanışmamıştım.

Birinin zihninden etkilenmek garip mi? Çünkü ben .

Kapıyı itip açtığımda neyin normal olup olmadığına dair tüm sorular yok oluyor.

Oda, sağımdaki sıra sıra dizilmiş bankları ve solumdaki şarj yuvalarına asılmış yelek ve lazer silahlarının kancalarını aydınlatan doğaüstü mavi bir ışıkla aydınlanıyor. Odanın ortasında Savvy duruyor.

Daha öncekiyle aynı sinir bozucu derecede seksi şortu giyiyor, ancak atmış, sadece üst yarısını örtüyor

Spor sutyeni ve siyah lazer yeleği var. Pembe sa örgüsü omzunun üzerinden sarkıyor.

"Merhaba." Savvy sırtıyor, çıplak kalçasına sarılı kılıfı ve içindeki lazer silahını göstermek için ağırlığını kaydırıyor. Zar zor yutkunabiliyorum. "İnanılmaz görünüyorsun."

Gözleri neon ışığında parlıyor. "mi? Teşekkür ."

"Sanırım şu anda sana teşekkür etmesi gereken kişi benim." Ona dokunmak için ilerlediğimde Savvy geri çekiliyor ve gülümsemesi genişliyor. Sözsüzce, banklardan birinin üzerine serilmiş bir yelek ve silahı işaret ediyor.

"Bir oyun oynuyoruz, unuttun mu?"

Pekala. Isıracağım.

Yeleği başıma geçirirken gözlerini üzerimde hissediyorum. Ağır ya da hantal değil ama ön ve arka tarafındaki büyük, düz LED ışıklar onu tuhaf bir şekilde sertleştiriyor.

Buraya girdiğimden ve onu o lanet kıyafetin içinde bulduğumdan beri şiddetle sertleşen sikimden farklı değil.

"Düşünüyordum da," diyor Savvy nazlı nazlı ve küçük kasırgamın bundan hoşlandığını söyleyebilirim. "İkimiz de kafamızın içindeydik. Seks hakkında." Böyle giyinmişken ağızından "seks" kelimesini duymak, bir boğanın önünde kırmızı bayrak sallamakla eşdeğer. Tek istediğim odanın öbür ucuna atlayıp onu omzuma atmak ve boşalması için ne gerekiyorsa yapmak.

Yine de benimle oynamak istiyor ve ben de ona istediği her şeyi vermek istiyorum. Silahı elime alıyorum. "Yaptık mı?"

"Mhmm," diye mırıldanarak örgüsünü geriye doğru savuruyor. "Şu anda bunun bir önemi yok. Sizin için yüksek riskli bir görevim var Komutan Wilder. Eğer kabul etmeyi seçerseniz."

Bu, kitaplarımdan birindeki bir sahne.

Lanet , sikimi çok sertleştirdi. Onu böyle görmeye bayılıyorum-oynak, kendinden emin ve seksi, sadece nefes alarak bile kanımı kaydattığını *bilen bir* kadın. Nasıl bu kadar şanslı olabildim?

Boğazımı temizliyorum, kendimi toparlamaya, uyumlu davranmaya çalışıyorum. "Görev nedir?"

Bana doğru ilerliyor, ayak parmağımızın ucuna gelince duruyor, gülümsemesi genişliyor. "Çok basit Komutan. Ne pahasına olursa asiyi yakalamanız gerekiyor."

İsa.

Başımı sallarken ağızım kuruyor. "Kabul ediyorum." Ve o bu kadar yakınken ona dokunmaya karşı koyamayarak, boştaki elimi boynunun arkasına doluyor ve onu kendime doğru çekiyorum. Yeleklerimizin plastiği gürültüyle birbirine çarpıyor ve Savvy kıkırdıyor, sıcak elleri omuzlarıma yerleşiyor. "Asiyi yakaladığında ne olacak?"

"Kendinize çok güveniyorsunuz Komutan."

"Bu işin kitabını ben yazdım."

Cevap veren kahkahası beni bir metre boyunda hissettiriyor.

"Peki, o zaman, eminim biliyorsunuzdur. Yine de kitabın dışına çıkmaktan korkma." Onu öpmek için eğildim ama Savvy çoktan uzaklaştı ve bana son bir alaycı gülümseme attı.

Arena kapılarının yanına monte edilmiş tablete dönüp şortunun içindeki kıcını inanılmaz bir şekilde görmemi sağladığında sikim zonklıyor. Bir an sonra yeleklerimizin ve silahlarımızın üzerindeki ışıklar canlanıyor, sönmeden önce birkaç saniye parlıyor. Çift kapının ardında müzik başlıyor.

Savvy uzanıp silahını kılıfından çıkarıyor. "On vuruştan sonra şansınız kalmaz Komutan." Cevap vermeyi ya da beni içine çektiği arzu sisinden kurtulmayı düşünmeden Savvy'nin silahı havaya kalkıyor ve yeleğimdeki ışık pembe renkte yanıp sönüyor. Işıldıyor. "Bu bir."

O zaman .

Arenanın kapısı Savvy'nin arkasından daha yeni kapanmaya başlamıştı ki ben kapıyı iterek açtım ve çılgınca etrafa bakındım ama o çoktan gözden kaybolmuştu.

Sanki başka bir dünyaya adım atmış gibiyim. Stone bu çok meraklıydı, sürekli yeni özellikler eklemenin yollarını buluyor, uzay aracı enkazı inşa ediyor ya da dizlerimin etrafında kıvrılan beyaz dumanı yaratan makineyi kuruyordu.

Arenaya giden yol LED ışık şeritleriyle aydınlatılmış, her şeyin fantezisini bozmamak için loşlaştırılmış ve başımın üzerinde, yanıp sönen, teknik renkli lazer ışınları yoğun bir savaşın devam ettiği yanılsamasını veriyor. Elektronik müziğin düşük ritmi göğsümün derinliklerine yerleşiyor, sanki kendi kalbimle aynı anda atıyormuş gibi.

Lanet , kendimi bırakma ve buna teslim etme olasılığında çok sarhoş edici bir şey varKolay olacaktı. Savvy de bunu biliyordu. Kendi lanet kafamdan çıkmam gerektiğini anladı.

Yani, bir saniye bile kaybetmeden, yapıyorum.

Ayaklarımın ucunda ilerleyerek, yeşil ışıklarla aydınlatılmış bir mağaradan geçip arenanın kenarındaki küçük bir köprüye ilerliyorum. Küçük kasırgam beni tanıyor olabilir, ama ben de onu tanıyorum ve sürpriz unsurunu sevdiğini biliyorum. Bahse girerim, en büyük merkez kuleyi çevreleyen yapılarda gizleniyor olacak ve daha iyi bir görüş noktası için onu kullandığımda beni pusuya düşürmek için bekliyor olacak.

Yine de tüm arenayı görmeme gerek yok. Sadece kulenin tabanının net bir görüntüsüne ihtiyacım var.

Elbette, köprünün geçip onun olmasını beklediğim alana baktığımda, sahte galaktik atık kasalarından oluşan yüksek bir yığının gölgesindeki hareket kalbimin yerinden fırlamasına neden oluyor.

Onaylamak için siyah ışıktaki gözlerimi süzerek bekliyorum ama açılış. Ama önemli değil. O . Merdivenlerden ikişer ikişer yer seviyesine iniyorum, onu gördüğüm yere doğru koşuyorum, silahım havada.

Hızım sadece kasalar görüldüğünde yavaşlıyor. Ben hemen kuleye yönelmeyince rotasını düzeltip yoluna devam etmiş olabilir. Buna hazırlıklıyım, ama tam zamanında köşeyi döndüğümde parlak pembe bir parıltının ilerideki kasaların etrafında döndüğünü görüyorum.

Takip ediyorum.

Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor ama hareketlerim sakın ve ölçülü. Ben bir avcıyım ve o da benim avım. Oynadığımız bu oyun zaman kadar eski ve ben kazanmak üzereyim.

Bunu aceleye getirmeye gerek yok.

Bir sonraki köşeyi döner dönmez gözlerim onu buluyor. Savvy bir metre ötemde, sırtı bana dönük, göğsüne yakın tuttuğu silahıyla bir sütunun arkasından bakıyor. Kuleye odaklanmış durumda ve çalan şarkının derin gümbürtü ritmiyle ayak seslerimi duyması pek mümkün değil.

Yapmıyor.

Yine de, benim küçük kasırgam - benim *asım* - izlendiğini hissediyor *gibi görünüyor*. sertleştiğini gördüğümde bir metre uzaktaydım, ama dönmeye başladığında artık çok geçti.

Yeleğindeki yanıp sönen ışıklar, ben hamle yapıp onu göğsüme çekmeden önce aldığı tek uyarı oluyor ve müziğin titreşen bile solüğünü duyuyorum.

Silahlarımız yere çarpıyor.

"Merhaba, Komutan." Ben uzanıp yeleğinin kayışını koparıırken kahkahası nefes nefese geliyor. Kopuyor ve sabırsızca itiyorum, diğer elim boğazına doğru ilerlerken spor sütyeninin içinden delikli göğüslerini sıkıyorum.

"İstediğin bu muydu?" Dudaklarım kulağının kabuğunu okşarken hırıldayarak söylüyorum. Savvy inliyor, dokunuşumla nabızı hızlanıyor. Gerçek bir çaba göstermeden, kaçmaya çalışarak tutuşuma karşı mücadele ediyor ve parmaklarım boğazında sıkılıyor. "Bu seni tahrik ediyor mu? Hadi kontrol edelim."

Elimi o lanet şortun ön kısmına soktum. Eğer daha önce kontrolden çıkmamış , amının yumuşak, ıslak tenini hissetmek, geriye kalan tüm mantıklı düşünce süreçlerimi yok ederdi.

Lanet olsun, çok ıslak.

İçgüdülerimizle hareket ediyoruz, karanlık bir köşede birbirimize sürtünen çaresiz yaratıklarız çünkü *buna ihtiyacımız var*.

İki parmağımı yarığından geçiriyorum ve şişmiş klitorisini nazik daireler çizerek okşadıklarında bedenim onunkiyle birlikte titriyor.

Dokunuşuma açgözlülükle karşılık veriyor ve boğazını sıkıca kavriyorum. "Bütün bunlar benim için mi?" Törpülüyorum ve yanıt olarak aldığım çaresiz küçük inilti sertleşmiş sikimi ağrıttıyor.

Parmaklarım daha da aşağı iterek girişini arıyor. İlk kez içine girerken, amının inanılmaz derecede sıcak, sıkı duvarlarını hissederken gözlerim kapanıyor.

"Vay anasını *amına* koyayım *bebeğim*, çok sıkı olmuşsun."

Ne söylediğimin farkında bile değilim, Savvy'nin tüm bunlara verdiği tepkileri kataloglamaya odaklanmış durumdayım. Her kelimedede daha da kayganlaşıyor ve bir zafer dalgası hissediyorum çünkü bunu daha önce yapmamış olsam bile, kızımın neyi sevdiğini biliyorum.

Onu nasıl ıslatacağımı biliyorum.

İleriye doğru tökezliyoruz ve Savvy'nin bacaklarının ön kısmı zehirli atık kasalarından birine çarpıyor.

"Seni çıplak becereceğim," diye uyarıyorum, parmaklarımı sokup çıkararak onu hazırlarken avuç içimi klitorisinin üzerinde gezdiriyorum. "İçine boşalmamı istiyor musun bebeğim?"

Parmaklarım kıvrılıyor, arıyor ve Savvy'nin bacakları neredeyse iyi bir noktaya geldiğimi anlıyorum.

"Dar! Lanet olsun, *lütfen*!" Kollarımda titriyor, geldiğinde elime sürtünüyor, rahatlamak istiyor.

"Benim için gel." Sesim o kadar sert ki, zar zor tanıyabiliyorum. "Parmaklarımdan üzerine gel. Bana ver, sonra seni güzelce ve sertçe sikeceğim. Bu şekilde olmasını , değil mi? Bu kaygan küçük deliğin olması gerektiği gibi kullanıldığını hissetmek ister misin?"

Hayatımda zafer kazandığımı düşündüğüm birkaç an oldu. İlk kitabımı bitirdiğimde. İlk yayıncılık sözleşmesini imzaladığımda. Savvy'yi ilk kez öptüğümde. Tüm bu anlar inanılmazdı, hatta hayat doluydu ama hiçbirinin onun parmaklarımda parçalanmasıyla kıyaslanamazdı.

Yanıp sönen ışıklar ve derin, titreşen müzik etrafımızdaki arenaya yayılıyor ama ben bunların hiçbirinin farkında değilim. Tek yapabildiğim büyülenmiş halde Savvy'nin dudaklarının aralanmasını, iç duvarları kasılırken ona verdiğim zevkle yüzünün değişmesini izlemek.

Sikeyim. Evet.

Vücudu benimkine karşı kıvrınmayı daha yeni bırakmıştı ki onu domalttım, dar şortunu bacaklarından aşağı sıyırdım ve ayak bileklerine doladım.

Durup ona hayran olmak, güzel vücudunun her santimine dokunmak isterdim ama bunu yavaştan almamın imkânı yok. Sikim demirden daha sert ve o kadar çok pre-cum sızdırıyor ki boksörlerimi ıslatıyor. Derimin altında aciliyet uğulduyor,

Bunu şimdi yapmamı talep ediyor. Onu doldurmamı. Ona sahip ol. Onu benim yap.

Artık beklemek yok.

Kemerime ve fermuarıma uzanıp aletimin serbest kalmasını sağlamak için onları çözerken ellerim sabit. Bu bir rahatlama değil. Ağrı hâlâ o kadar yoğun ki dişlerimi sızlattıyor.

Savvy bir bileğini şortundan kurtarmayı başarıyor ve hâlâ sandığın üzerine eğilmiş halde bacağını yüzeye kaldırarak kendini bana sunuyor.

kavrayıp ucunu yarığına yönlendirirken nefesim kesik kesik geliyor ve parmaklarımda hâlâ yapışkan olan aynı ıslaklıkla kaplanıyor. Üzerimizde yanıp sönen ışıklar her şeye tuhaf bir şekilde gerçeküstü bir nitelik veriyor ama bir fantezide değiliz. Bu gerçek, oluyor ve olduğunda yüzünü görmem *gerekiyor*.

"Dar," diye soluyor Savvy ve ben ucumu onun dar girişine bastırırken, gözlerim onunkilerle buluşmak için kalkıyor. Aramızdan sessiz bir anlayış geçiyor ve başka bir insana bu kadar bağlı hissetmenin mümkün olduğunu bilmiyordum. Tereddüt yok, öz bilinç ya da korku yok. Sadece diğeri tarafından tatmin edilmesi gereken derin bir ihtiyaç var.

Boştaki elim kalçasını bulup bizi birbirimize sabitliyor ve bu son bilinçli karar oluyor.

Cennete doğru ilerlerken göğsümden sert bir ses çıkıyor. Hiçbir şey bundan daha iyi hissettirmemişti ve sanırım hiçbir şey de . O benim için yaratılmış, sıcak, ıslak duvarları sikimi bir kılıf gibi kavlıyor. Dünya ikimizin ötesinde var olmuyor ve taşaklarım bastırılana kadar durmuyorum, sikimin başı onun en derin kısmına çarpıyor ve *-Lanet olsun*. Bir hamlede boşalmamak için dilimi ısırarak zorunda kaldım.

Savvy sandığı tırmalıyor, yüzünde şok olmuş, ateşli bir ifadeyle bana bakıyor. "Dar, , Dar," bağılıyor, bana daha fazlasını sunmak için bacaklarını daha geniş açıyor.

Geri çekildiğimde, gözlerim aramızdaki boşluğa düşüyor, küçük amcığının onun için çok büyük olan sikime yapışmasını izliyorum. Bağımlı oldum. Bunu hayatımın sonuna kadar her gün görmek . Artık bu kadının içinde olmanın ne kadar inanılmaz bir his olduğunu bildiğime göre, asla duramayacağım.

Hızımın vahşileşmesi uzun sürmüyor. Her itişim keskin ve sert, geri çekilişim yavaş ve uzun sürüyor, Savvy'yi ayak parmaklarının ucuna gönderiyor. Ve müzik değiştiğinde, dibe vurduğumda dudaklarından seksi çığlıkları , acı ve zevk arasında bir yerde bir ses.

"*Oh Tanrım*. Siktir, Dar!" Şimdi gevezelik ediyor, ben hızlanmaya başladıkça neredeyse hıçkırarak ağlıyor.

Çok yakın ve kendimi tamamen kaybetmeden önce onu oraya götürmem gerekiyor. Öne doğru atılarak dudaklarımı nemli boynunun arkasına bastırıyorum, elimi bacaklarının arasındaki sert çıkıntıyı öfkeyle ovmak için altına sokuyorum. "Sen benim aletimi almak için , değil mi bebeğim? Bana uyuyorsun."

Bilinçli dudakları ayrılıyor, inlemeleri yükselen müzikte kayboluyor. Ona sertçe saldırıyorum, ama küçük kasırgam hepsini alıyor, bağlantı her şeyi tüketen ve kaçınılmaz bir şeye dönüşürken daha derine inmeme izin vermek için sırtını eğiyor.

Onu ben aldım. O benim ve onu geri vermeyeceğim.

Karın kaslarım yanıyor, kalçalarım ağrıyor ama omuriliğimin dibinde biriken zevk dayanılmaz hale geldi ve . Bu daha fazla sürmeyecek ve şimdi çaresiz, zonklayan klitorisini çimdikliyorum. "Gel," diye hırlıyorum. "Gel, bebeğim."

Savvy'nin vücudu gücüyle sarsılırken, çığlıklarının sesi boğuklaşırken duvarları kasılıyor, shaftımı kavlıyor.

Benim güzel, korkusuz kızım, *benim* kişisel mucizem, altımda çözülüyor - *benim yüzümden*. Bu çok yoğun, çok fazla ve kontrolümün yıpranmış bağı kopuyor.

Boşalıyorum, onu salgımla dolduruyorum ve içimde derinlere yerleşmiş olan ilkel, sahiplenici duyguyu pekiştiriyorum.

Sandığın üzerine çöküyoruz, haysiyetsiz ve terden sıırılsıklam, ben tamamen giyinik -lazer etiketli yelek hala yerinde- ve o bir spor sütyeni ve bir ayak bileğine dolanmış şortu dışında çıplak.

"*Bebeğim*." Yarı inledim, yarı güldüm, o kadar sevinçliydim ki patlayabilirdim.

Savvy dönüyor, koluna yaslıyor ve bana gülümsüyor. "Neden çıplakken 'bebek' da geri kalan zamanlarda 'küçük kasırga' oluyorum?" diye takılıyor ve bir elini kaldırıp sakalımla oynuyor.

"Çok fazla hece var."

Kahkahası müziğin üzerine taşınıyor ve kendimi bulduğumuz konumdan rahatsız olmuş buluyorum. " gel." Ayağa kalkıp pantolonumu yeniden bağladım, sonra Savvy'nin ayaklarının dibine diz çöküp külötünü ve şortunu yukarı çekmesine yardım ettim.

"Şimdi nereye gidiyoruz Komutan Wilder?" diye soruyor, düşen laser tag ekipmanını alıp elini tuttuğumda ve arenadan yolu .

Sahte duman ayak bileklerimizin etrafında kıvrılıyor ve titrek ışıklar Savvy'nin altın teninde parlıyor. Belki de bu konuda kendimi suçlu hissetmeliyim ya da en azından ölü arkadaşımın kızını bir zamanlar dünyada en çok sevdiği yerde becerdiğim için çelişkiye düşmeliyim, ama hissetmiyorum.

Artık onun - bizim - ve hiçbir şey ya da hiç kimse için kendimi ondan uzak tutmayacağım.

Başparmağım Savvy'nin elinin üzerinde geziniyor, zaten çok tanıdık. "Seni eve götürüyorum."

To Do: ☆

~~Find a realtor for GG~~

Eds pain' g-day odaları

~~Meeting with accountant~~

Stock arcade games

~~Find an accountant~~

†ocle snacle bar

Caleb'in Exac† geliri

Çalışma saatlerini artırın

~~Clean literally everything~~

Fix literally everything

~~Talk to HMM~~

~~New Vacuum~~

~~Rip up stained carpet in lobby+snackbar~~

~~Replace those long lightbulbs in the ceiling~~

Find out which games in arcade don't

~~Fix roof leak~~

~~Reconnect security system (at some point)~~

Finch bir therapist

~~Figure out why my car is making that clanky noise~~

~~New bathroom light fixture~~

~~Research competitor pricing~~

~~Complete the Google Ads course~~

~~Locate source of weird smell in back hallway~~

~~Buy tampons!!!!!!!~~

~~Finish new website~~

~~Create social media graphics for Laser Speed Dating~~

~~Start ads on b-day parties~~

~~Get a bikini w/ no like now~~

Hisn r. his yenr POSTa

system

BÖLÜM 17

SAVVY

Mesele şu: Laser tag genellikle çok seksi bir aktivite olarak görülmez.

SAnlıyorum. Kim bilir kaç kişiyle aynı terli yeleği giyerek lazer silahları sallayan bir grup çılgık atan çocukla karanlık bir odada koşturmak afrodizyak değildir. Her zaman oyunları izleyen biri vardır. Ayrıca, başka bir oyuncuya parmağınızı sürerseniz korkunç ceza düşmesine basmaya hazır olun. Laser tag kesinlikle temassızdır ya da en azından öyle olması gerekir.

Dün gece hariç, Dar ve ben *tüm* kuralları çiğnedik.

Arenadan ayrıldıktan sonra evine döndüğümüzde ikimiz de bitkin , ama yine de duş duvarına karşı yavaş, uykulu sevişecek enerjiyi bulduk, beni bir değil, iki değil, üç kez içimde bitirmeden önce boşaltırken vücutlarımız arasında sıcak su birikiyordu.

Aşk yapmak.

Bu terimin her zaman duygusal ve sevimsiz olduğunu düşünmüşümdür ama duşta aramızda olanlara başka ne diyeceğimi bilemiyorum. Sert ya da çılgınca değildi, ilk seferimizdeki gibi haftalarca süren bir ihtiyacın yanması gibi bir şey . Omuzlarına yapıştım, sessiz zevk seslerimiz cam duşun duvarlarında , nefes alıp vermekten ve inlemekten başka şey yapamayacak hale gelene kadar öpüşüyorduk.

Tüm bunlardan sonra, kalbim *değişmiş* gibi hissediyorum. Eğer aklımda Darwin Wilder'a tamamen aşık olmadığımı dair bir şüphe varsa, o da artık yok. O koca hıyarın bana hayatımın en iyi seksini yaşattıktan sonra yirmi dört saatliğine çekip gitmesine sinirlensem bile.

Bu sabah, yapım şirketi Dar'ı şehre götürmesi için süslü siyah bir şehir arabası gönderdi ve ben de çekmecesinden çaldığım bir tişörtten başka bir şey giymeden kapıda ona veda ettim. Yolun yarısına gelmişti ki aniden geri döndü, eve doğru yürüdü ve bir şey unutup unutmadığına dair sorumu çılgınca, yakıcı bir öpücükle susturdu.

Birkaç saat sonra, gözlerimde çizgi film kalpleri ve başımın etrafında dönen pembe kuşlardan oluşan bir bulutla Galaktik Lonca'ya süzıldüm.

Şimdi bile, günün yarısı geçmişken, zaman aklıma gelse içim kıpır kıpır oluyor ve dizlerimin bağı çözülüyor.

Başım çok büyük belada.

Bütün gün, birbiriyle uyumlu alyanslar ve huysuz, siyah saçlı bebeklerle ilgili hayaller kurdum. Doğum kontrol yöntemlerimi sorgulamadan *iki kez* içime girdiğini düşünürsek, Dar da daha iyi görünmüyor.

"Yüzün tuhaf görünüyor." King'in dikkatimi çekmesiyle gözlerimi kırptırıyorum. Hâlâ ofisim olarak kullandığım büfenin diğer tarafında elinde bir süpürge ve burnunu kıvrımış bir duruyor.

"Ben senin patronunum. Durum böyleyken bana yalan söylemen senin yararına olur," diye öğüt veriyorum, kalemimi cam tezgâha vurarak.

"Dürüstlük en iyi politikadır, Savvy!" şarkı söylüyor Marley, Luke da peşinde halde. "Şimdi ne yapmamızı istiyor?"

Durup etrafıma bakıyorum ve ne kadar çok şeyin yapılmasına gerek *olmadığını* fark ettiğimde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Para gelmeye başladığında değiştirmek ya da geliştirmek istediğim pek çok şey var ama Galactic Guild taze hissettiriyor. Duvar resimlerinde ve eski tarz oyunlarda orijinal karakterin büyük bir kısmı duruyor, ancak duvarlarda yeni boya var ve lekeli mor halı ahşapla değiştirilmiş.

Artık insanların çocuklarını olası suç mahalline göndermekten korkmayacaklarından eminim. Bunu *ben* yaptım. Ben yaptım. Dar çok yardımcı oldu ama bu benim vizyonum, benim planlarımdı. Bir hafta içinde resmen açılıyor ve çok heyecanlıyım. İnsanlar şimdiden yeni web sitesinde doğum günü partileri için rezervasyon yaptırmaya başladılar ve ben de bu sabah sosyal medya hesaplarımızdan ilk Laser Speed Dating etkinliğini duyurdum.

Gülümsememi bastırarak çocukları atari salonundaki tüm pençe makinelerini doldurmaya gönderiyorum, sonra da telefonumu alıyorum.

Savvy: Hey, bu seni sevdiğime ve ne zaman istersen konuşmaya hazır olduğuma dair günlük hatırlatıcın.

Raven: *Haksızca elinizden alınan orta parmak emojisini buraya ekleyin*

İçimi çekiyorum, son birkaç gün içinde yazdığım ve hemen hemen hepsi aynı olan mesajlara bakıyorum.

Bunu . Geçmişte de kavga ettik ve Raven'in bir konuda azıcık da olsa yanılmış olabileceğini kabul etmeye hazır olması her zaman birkaç haftaya ihtiyacı olmuştur. Beni koruyor ve bunu anlıyorum ama bu işe gözüm kapalı güvenmesi gerekiyor.

Bacak bacak üstüne atarken kalbim çarpıyor ve yine o ağrıyı hissediyorum. Dudağımı ısırarak bir mesaj daha yazıyorum.

Savvy: Nasıl gidiyor? Oyuncularla tanıştın mı?

Dar: Şimdi oraya doğru gidiyorum. Yapım ekibiyle bir görüşme yaptım ve genel olarak etkilendim. tercih ettiğim birkaç sahneyi kesiyorlar. Göreceğiz bakalım.

Savvy: İşte bu yüzden kitap her zaman daha iyidir.

Dar: Seni özledim. Şimdi giriyorum. Yatmadan önce seni ararım?

Evet, lütfen.

Hormon sarhoşu bir deli gibi sırtarak dizüstü bilgisayarımı açıyorum ve -neredeyse anında- çenem düşüyor.

Bu sabah yaklaşık otuz takipçisi olan Galaktik Lonca Arena Instagram'ı beş binin üzerine sıçradı. Yüzlerce bildirim var, ancak hepsi Lazer Hız Buluşması gönderisinde görünüyor.

Ben izlerken bile daha fazla yorum geliyor, hepsi bir başkasının ne zaman olacağını soruyor, arkadaşlarını etiketliyor, biletlerin tükendiğinden şikayet ediyor ya da sadece bunun ne kadar havalı ve eğlenceli bir fikir olduğunu söylüyor. Yerel bir radyo istasyonunun etkinlik koordinatöründen gelen bir mesajda, bir etkinliğe ortak ev sahipliği yapmak isteyip istemediğimiz soruluyor.

Web sitemize tıklarken ellerim titriyor. , etkinlik biletleri on dakika içinde tükendi.

Tüm bu mesajlara yanıt vermem ya da daha fazla etkinlik düzenlemek için takvimimize bakmam gerektiğini biliyorum ama daha önce hiç böyle hissetmemiştim... Sanki o kadar da başarısız değilmişim ve bunu söylemem gereken tek bir kişi varmış gibi.

Savvy: Bunu bir süre alamayacaksınız, ancak Laser Speed Dating'i duyuran gönderi bir tür viral oldu... Biletlerimiz tükendi ve tüm hesaplarımızın binlerce yeni takipçisi var. radyo istasyonu etkinlik için bana DM attı!

Telefonumu daha yeni bırakmıştım ki, cevabı geldi.

Dar: Seninle gurur duyuyorum, küçük kasırga. Sana harika olduğunu söylemiştim!

Gözlerimi sabırsızlıkla silerek telefona bakıyorum.

Sen şu anda film yıldızlarıyla birlikte değil misin?!

Dar: olduğum umurumda değil, Savvy. Bana mesaj attığında, cevap vereceğim.

Şimdiye kadar kaydedilmiş en harika sabahı yaşıyor olsam da, günün en büyük zaferinin taburemden kaymamak ve oracıkta bir su birikintisi içinde erimemek olduğunu düşünüyorum.

Münzevi huysuz Darwin Wilder, birkaç hafta içinde kendini bir şekilde gelmiş geçmiş en tatlı erkek arkadaşına dönüştürdü.

Kimin aklına gelirdi ki?

Ben değildim, orası kesin. En çılgın fantezilerimde bile Dar'la birlikte olmak böyle değildi ve birdenbire tüm o aptalca bilgelik incileri mantıklı gelmeye başladı. Çünkü *biliyorum*. O büyük, huysuz inekle evleneceğim ve onun büyük, huysuz, inek bebeklerine (üzgünüm vajina) sahip olacağım ve hepsi bu kadar.

Satıldım ve bu çok korkutucu.

Kalbimin normal ritmine kavuşması ve beynimin aşık olduğum adamdan başka bir şeye odaklanması tam otuz saniye sürüyor. Ama sonunda işime geri , bilgisayarım günün ikinci yapıyor.

Ekranımın sağ köşesinde bir uygulama güncellemesi beliriyor ve ne işe yaradığını hatırlamaya çalışarak bilmediğim simgeye bakıyorum.

Sonra aklıma geldi.

Dar'ın yüklediği yazılım sayesinde Galaktik Lonca'yı uzaktan izleyebiliyor, alarmları kurabiliyor ya da -dudaklarımdan histerik bir kıkırdama fişkırıyor- güvenlik görüntülerini inceleyebiliyoruz. Yani...

Bilgisayarımın ekranından Marley, King ve Luke'un pençe makinelerini küçük ödüllerle doldurmakla meşgul oldukları yere bakarken yüzüm , diğer patronları tarafından becerilirken çekilmiş bir video bulmak üzere olabileceğinden ya da olmayabileceğinden habersizler.

Yazılımı açıp görüntülere tıklamaya başladığımda kendimi röntgenci gibi hissediyorum, sanki kendi seks kasetimi değil de bir başkasının olası seks kasetini arıyormuşum gibi. Arenada düzinelerce kamera var ama çok büyük. Tam olarak bizim olduğumuz yerde bir tane olma ihtimali... Kalbim duracak gibi oluyor. *İşte orada*. Bir kamera tam da o *çok* tanıdık galaktik atık yığınının üzerine yönlendirilmiş ve o gün sadece bir tane hareketle etkinleşen kayıt var.

Kalbim küt küt ilerliyorum, sonunda tam kameranın yoluna girdiğim bir karede duruyorum. Görüntü kristal berraklığında ve elimde lazer silahı, ileri geri bakarak görüntüye doğru ilerlerken sinsi gülümsememi görebiliyorum.

Sadece birkaç saniyeliğine yalnızım.

Ne biliyorum, ama karanlık bir figür belirip beni yakaladığında kalbim yine de sarsılıyor... Bilgisayarı kapattım.

Sonra izlerim. Daha sonra izleyeceğim.

Geç oldu. Nihayet.

Normalde Galaktik Lonca'yı çalışır hale getirmenin çılgınlığıyla, Dar'ı arzulamak ve fırsat buldukça bir araç paylaşımı vardiyası sıkıştırmak arasında, günlerin sürmesi için çok meşgulüm. Ancak bugün, saati kontrol etmeden duramadım, çocukların vardiyasının bitmesini bekledim ki ben de eve gidebileyim.

Telefonum şifre korumalı ama yine de gözümün önünden ayırmadım. İçinde ne ve görüntünün diğer tek kopyasını sildiğimi bilmek, beni her zamanki rutinim olan Galaktik Lonca'nın karanlık bir köşesine bırakma ve onu bulmak için yardıma ihtiyaç duyma alıkoydu.

King, Marley ve Luke'u arkadaşlarıyla buluşmaları için kasabaya geri götürdükten sonra -Dar'ın her zaman yaptığı gibi onlara yemek için isyan etmelerine aldırmadan- direksiyonu hayatım buna bağılmış gibi kavrayarak doğruca eve .

Sandaletlerimi girişte (diğer atılmış ayakkabı yığınlarının yanında) tekmeleyerek ana kata çıkan merdivenleri koşarak çıkıyorum, masanın üzerindeki bir elma alıyorum ve karanlık koridordan yatak odama doğru ilerliyorum.

Bu alan gençlik yıllarımdan beri pek değişmedi. Eski kıyafetlerim bile dolaptaki kutulara tıkıştırılmış, onları bağışlayacağım günü bekliyor. Bunun kalıcı bir düzenleme olmasını hiç istemediğim daha açık olamazdı.

Belki de olmayacak.

Eğer Dar'la şeyler hissettiğim kadar ciddiye... Bu konuyu uzun süre düşünmeme izin vermiyorum. Doğrusu, onun yalnızlık kalesinde yaşamak burada kalmaktan çok daha iyi gelmiyor. Yine de her seferinde bir adım. Şu anda, onun sakinin büyüüne kapılmadan *önce* hoşlandığım erkek arkadaşımın çılgınca laser tag seksi yaparken kendimi izlemek istiyorum.

Kıyafetlerimden sıyrılıp onları doğru fırlatıyorum ve kendi coşkuma kıkırdayarak, yapılmamış yatağa uzanıyorum. Bunu izlerken bu kadar yaramaz hissetmem dünyevi bir neden yok - Tanrı aşkına seks yapan *benim* - ama yüzümdeki yaramaz gülümsemeyi silemiyorum.

Videoya başladığım anda tüm mizah unutuluyor.

Porno izlemek hiçbir zaman bana göre olmamıştı ama bu farklı. Bu ben ve Dar, ve onun beni kontrolsüz, çaresiz bir şekilde tutuşunu, soyuşunu, kullanışını görmek... bittiğinde oluyorum ve yatağımın başucundaki vibratöre körü körüne uzanıyorum.

Pembe cihazı klitorisimin üzerine yerleştirip videoyu yeniden başlatırken ellerim karmakarışık. Zaten çok heyecanlıyım, sadece Dar'ın öne doğru eğildiği, yakışıklı yüzünün zevkten kaybolduğu kısma gelebiliyorum, vücudum yataktan eğilmeden ve kırık bir çığlıkla boşalmadan önce.

Vay canına. Bu videoyu asla silmeyeceğim. Asla. Bu dikkatli olmalıyım çünkü Dar yarı kamusal bir figür ve eminim ki dışarıda adamı çıplak görmek isteyen bazı azgın bilimkurgu hayranları var (biliyorum çünkü ben de onlardan biriydim), ama bu tartışılmaz.

Telefon çaldığında üçüncü kez izlemeyi düşünüyorum ve arayanın kimliğindeki ismi görünce kalbim yerinden fırlıyor.

"Hey," diye nefes alıyorum, tekrar yastıklarına gömülüyorum. "Geç oldu. Otele yeni mi ?"

Sesimi duyunca rahatlamış gibi iç geçiriyor. ". Sen nasılsın? Orada her şey nasıl?"

Gülümseyerek yan dönüyorum. "Güzel. Gerçekten iyi. Önümüzdeki ay için dört etkinlik daha planladım ve hepsi şimdiden satıldı. Radyo programı da gerçekleşecek gibi görünüyor. İnsanları işe almamız gerekecek, Dar! Burayı tek idare ve bebeğin sonbaharda okula ."

Dar sessizce güler. "Hiç şaşırmadım bile. Sen doğanın bir gücüsün, küçük kasırğa."

Yüzüme yayılan kocaman, gülünç gülümsemeyi durdurmak imkânsız. "Bana oyuncularla tanışmanı anlat. Noa Lowell şahsen o kadar güzel mi?"

"Bu bir tuzak gibi hissettiriyor."

Kıkırdıyorum. "Hayır, cidden. İyi miydiler? Hep merak etmişimdir." "Onlarla kendin tanışacaksın ve kararı sen ."

"Ne? Hayır, yapmayacağım."

"Yapacaksın. Patricia artık evden ayrılmaya istekli olduğumu gördüğüne göre, kadın hiçbir şeyin bırakmayacak." Sinirli görünmek için elinden geleni yapıyor ama kendisiyle gurur duyduğunu söyleyebilirim. "Birinci sezon galasına katılmam için beni manipüle etmesine izin verdim."

Ağzım açık kaldı. "Cidden mi? Kırmızı halı ve diğer şeyler gibi mi? Süslü, ışıltılı bir elbise mi giyeceğim?"

Kıkırdaması her yerimi ısıtıyor. "Sana en süslü, en ışıltılı elbiseyi alacağım. Tek bir düzgün bile çekemeyecekler çünkü kamera flaşları senden yansıyacak."

"I-" Gözlerim yanıyor ve hemen aklıma gelen kelimeleri ağzımdan kaçırmamak için dudaklarımı birbirine bastırmak zorunda kalıyorum. *Seni seviyorum*. Tanrım, gerçekten seviyorum ama şimdi sırası değil. Bunun yerine "Seninle gerçekten gurur duyuyorum," diyorum ve bu da aynı derecede doğru. "Bu de harikası. Sırf beni memnun etmek için bambaşka biri olman ya da seni mutlu etmeyen şeyler yapman gerekiyormuş gibi hissetme."

"," diye yumuşak bir şekilde beni temin ediyor. "Bu benim hikâyem. Hayatımın yarısından fazlasını bunu yazarak geçirdim ve şimdi daha da fazla insana ulaşacak. Bunu sonuna kadar götürmek benim için önemli." Bir duraksama oldu. "Ayrıca, evden çıkmadan da *sizi memnun* edebilirim, Bayan Laurence."

"Bu bir seks şakası mı, Bay Wilder?"

"Eğer sormak zorundaysanız, çok iyi bir değıldir."

Sırıttıyorum, sırt üstü uzanıyorum. "Belki eve döndüğünde aklındakini bana gösterebilirsin." Parmaklarım çıplak karnımın üzerinde geziniyor.

Telefondan Dar'ın nefes verişini duyuyorum. "Şu anda senin içinde olmak istiyorum."

Bacaklarımın arasına sıcaklık yerleşiyor ve sözlerinin nefesimi nasıl eminim. Bunu daha da ileri götürmek, ben dudaklarımda onun adıyla boşalırken onu dinlemesini sağlamak ama bu fırsat kaçırılmayacak kadar iyi. "Yarın külot giymeyeceğimden emin olabilirsin ama geceyi geçirmeni sağlayacak bir şeyim var."

Dar'ın sert cevabı "Bundan şüpheliyim," oluyor ve ben kıs kıs gülüyorum. "Ben yatmaya gidiyorum. Ama yatmadan önce sana gönderirim." İnliyor. "Siktir, bebeğim."

"Sabah görüşürüz," diyorum alaycı bir şekilde, sonra da aramayı sonlandırıyorum.

Videoyu açıp ona gönderirken neredeyse başım . Dar'ın otel odasındaki yatağına uzanıp, benim yaptığım gibi bizi izlerken kendini boşalttığını düşünmek biraz ateşli.

Yine de, itiraf etmeliyim ki, yarın bana ne yapacağını düşünmek kadar ateşli değil.

BÖLÜM 18

SAVVY

HİÇBİR ZAMAN uyku sorunu yaşayan bir tip olmadım. Normalde kendimden geçerim ve sekiz (veya on) saat sonra uyanırım, meditasyon, ilaç veya ses makinesi gerekmez.

Gözlerimi açtığımda penceremin dışında gökyüzünün hâlâ karanlık olduğunu görünce beynimin devreye girmesi biraz zaman alıyor. Başımı , beni neyin uyandırdığını anlamaya çalışırken sessiz yatak odama göz kırpyorum.

Sonra duydum.

Halı kaplı merdivenlerde ağır ayak sesleri.

Anında başucuma yaslanıyorum, boğazımda bir çığlık yükseliyor. İnsanlar evlerinde davetsiz bir misafir olduğunda ne yaparlar? Bu bilmem gereken bir şey mi? Neden filmlerdeki gibi yatağımın yanında bir beyzbol sopası bulundurmuyorum? Polisi aramayı denemeli miyim?

Ancak daha telefonuma kapı açılıyor ve davetsiz misafirim ışıkları yakıyor, ani parlaklık beni neredeyse kör ediyor.

"Dar?" Kapı aralığındaki figürü fark ettiğimde ellerimi çarpan kalbimin üzerine bastırarak çığlık atıyorum.

Beni öldürülmek olduğuma inandırdığı için en ufak bir pişmanlık duymuş gibi görünmüyor. Pislik herif kapının girişinde öylece duruyor, evden giydiği koyu renk ceket ve beyaz düğmeli gömlekle bana bakıyor.

"Burada ne arıyorsun, *bekle*, içeri nasıl girdin?"

"Kapının yanındaki pencere camlarından birini kırdım," diye sakince cevap veriyor, ceketini silkip kalp şeklinde topuzları olan pembe şifonyerimin üzerine atıyor.

Ona bakakaldım. "*Sabahın iki buçuğunda*" -*çalar* saate bakıyorum- "evime *mi* girdin?"

Dün dolabından seçmesine yardım ettiğim siyah deri ayakkabıları ayağından çıkarırken Dar'ın parmakları gömleğinin düğmelerine gidiyor. Onun tam bir deli olduğunu öğrenmeden önce.

Dudakları kıvrılıyor. "Az önce *Toby* adında bir şoförle üç saat geçirdim. Bu süre zarfında annesiyle olan ilişkisini, *mısır aromalı patlamış mısır* pişirmek için en iyi yöntemi, *The fucking Crown* için fikrini çaldığı için Netflix'e neden dava açmayı düşündüğünü duydum ve en az dört kez ona ayarlayabileceğim bir kız tanıyıp tanımadığını sordu."

Gömlek şifonyerin üzerinde ceketıyla birleşirken ben hâlâ neler olup bittiğini anlamaya çalışıyorum. "Neredeyse öğle yemeğine kadar burada olmaman gerekiyordu!"

Sırada kemer var. "Lanet olası kıyafetlerini çıkar, Savvy." Sesi ölümcül derecede sakın ve otoriter. Az önce müdürün odasına mı girdim?

"I-" Çarşafın altındaki bedenimin dış hatlarına bakıyorum, sonra tekrar ona göz kırpyorum. "Ne?"

"*Şimdi*."

Başımı sallayarak çarşafı geri çekiyorum. "Çıplak uyumayı seviyorum." Kalçalarımı birbirine bastırıp yüzündeki karanlık ve aç ifadeye bakıyorum.

Aman Tanrım. Bunu seksi bulmalı mıyım? Çünkü biraz seksi olabilir.

Dar başka bir şey söylemeden başının arkasına uzanıp beyaz tişörtünü çıkarıyor, yere atıyor ve yatağımın ucuna doğru . Dar öne eğilip her ayak bileğimi tutup *çekmeden* önce, üzerinde sadece düşük belli bir elbise pantolonu olan gömleksiz halini takdir edecek zamanım bile olmamıştı.

Kıçım yatağın kenarına sürüklenirken ciyaklıyorum. Dar bacaklarımın arasına giriyor, bakışları onun için açılmış ve teşhir edilmiş çıplak bedenimin üzerinde geziniyor.

Kollarımda ve sırtımda tüylerim diken diken oldu.

"Dar," diye ve sadece birkaç saniye önce yaşadığım korku ve kafa karışıklığı tarih oluyor. Gelecekteki Savvy beni ölümüne korkuttuğu için ona kızabilir. Bu onun sorunu. Şu anda önceliklerimde hızlı bir değişim yaşıyorum.

Cevap vermiyor. Bunun yerine, bana son bir kez bakıp dizlerinin üzerine çöküyor. "Gözlerini benden ayırma, küçük kasırga. İzle."

yeni favori yemeğimin tadına bakayım."

Dudaklarım ayrılıyor, bir şey söylemek niyetiyle... bir şey mi? Ama bir önemi yok. arasındaki uzun boylu, siyah saçlı adam ve ellerinin dizlerimin iç kısımlarında sıkışması, beni açık tutması, böylece öne doğru fırlayıp ağzını amımın üzerine kapatması dışında başka hiçbir şeyin önemi yok. "Aman Tanrım..." Nefes nefese kaldım, zaten kendimi tutmaya, bana söylediği gibi izlemeye çalışıyordum.

O kadar... içine girdi ki.

Her inlediğimde ya da seğirdiğimde Dar çabalarını iki katına çıkarıyor, sanki benim zevkim kendi zevkiymiş gibi inliyor. Klitorisimi okşarken çıkardığı kaba, ıslak sesler iliklerime kadar işliyor. Aldığı zevk bunu on kat daha ateşli hale getiriyor ve parmaklarımı saçlarının arasından geçirip onu daha yakına sürüklemek için uzandığımda gerçekten hırlıyor.

Bir parçam bunun bir rüya olup olmadığını merak ediyor, çünkü daha önce kimse bana dokunmamıştı. Asla. İlk defa bir erkek bana oral seks yapmıyor, ama her zaman kendimi utangaç hissettim, bu durumdan hoşlanmayacağından endişe ettiğim için tam anlamıyla zevk alamadım.

Dar'ın bariz keyfi artık bunların hiçbirine yer bırakmıyor.

İki parmağı girişimi buluyor, G noktamı bulmak için kıvrılırken klitorisime odaklanıyor, emme ve alaycı yalamalar arasında gidip geliyor.

Koyu renk gözler benimkilerle buluşuyor ve karnım sıkışmaya başlayarak nefes alıyorum.

"Dar!" Onun adından başka bir kelime söyleme yeteneğimi kaybettim ya da belki de söylemek istemiyorum. her şey ve her yerde, dilini seksimde öyle aç bir şekilde gezdiriyor ki, boşalmazsam ölecekmiş gibi.

Beni destekleyen dirseğim mücadeleyi bırakıyor ve sırtüstü düşüyorum, vücudum benden çıktığı gücüyle titriyor. Tam , göğsüm kabarıyor ve iki elim Dar'ın saçlarında kenetleniyor. Boşalma başka bir şey düşünmeden, içgüdüsel olarak zevkimin kaynağına çalışarak ağzına yapışıyorum.

Sonra, hiçbir uyarı olmadan, gitti.

Dar'ın ayağa kalktığını ve bacaklarımı yatağın ucundan aşağı bıraktığını görmek için tam zamanında kafamı kaldırarak haykırıyorum. "Çok yaklaştım!" hala açık, doğrulup otururken gözlerimde hayal kırıklığının gerçek gözyaşları var.

"Farkındayım." Hâlâ benim tahrikimle kaplı olan uzun parmaklarım pantolonunun düğmesine gidiyor. Gözlerim, pantolonun kumaşını şiddetle zorlayan ereksiyonunun korkutucu çıkıntısına takılıyor. "Sanırım bunu hak ettiğini kabul edeceksin, seni küçük baş belası." Buna itiraz etmek üzereydim ki pantolonu ve boxer'ı bir arada köşeye doğru fırladı.

Darwin Wilder, bir zamanlar defterlerime *Bayan Savvy Wilder*'ı çizdiğim ve akşam yemeği için evine gitmeden önce endişeyle kirazlı Lip Smackers sürdüğüm aynı yatak odasında çıplak ve bana . Rafta kitaplarının tozlu, eksik bir koleksiyonu ve on üçüncü yaş günümde bana hediye ettiği minyatür, parlayan bir ay diyagramı, seramik dersinde yaptığım pinch-pot kupanın yanında sergileniyor.

Ergenlik aşkımın kanıtları her yerde ve şimdi yetişkin bir kadının, tükürüğü iç bacaklarımda soğurken aynı adam için yanıp tutuşuyorum.

Dar yatağın kenarında diz çökerken dilim dudaklarımı ıslatmak için dışarı fırlıyor. Birlikte ortaya doğru ilerliyoruz, bacaklarım ona yer açmak için ayrılıyor. "Yakmam gereken çok fazla hayal kırıklığı var bebeğim," diye mırıldanıyor ve eğilip dudaklarını üzerinde gezdiriyor. "Bunu benim için , değil mi? Seni bu yatağın içine sokmama izin verir misin?"

Yanıt olarak çıkardığım inilti yeterli olmalı, çünkü Dar aramıza uzanıyor, sikinin başını hassas açıklığıma yönlendirirken gözlerini benimkilerden .

"*Lanet* olsun." Uzunluğunun ilk birkaç santimi beni ihlal ederken tıslıyor. "İşte oldu. Kahretsin bebeğim, bana ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok. Sana yapmak şey-"

Ellerim poposunu buluyor, onu daha derine çekiyor ve düzensiz nefeslerimiz yatak odasını doldururken sikini içime sokmasına yardım ediyor. Bu kadar dolu hissetmeye asla alışamayacağım, imkânı yok. "Söyle bana," diye , onun üzerindeki etkimin duymak için çaresizce, ama Dar ileriye doğru sözlerim bir çılgılığa dönüşüyor, beni içten içe yakan tek bir hamleyle kendini tamamen gömüyor.

Tanrım, o çok büyük.

Bekle, bunu yüksek sesle mi söyledim?

"Hoşuna gidiyor," homurdanıyor, ağırlığını bir koluna vererek diğer koluyla dizimi daha yukarı kaldırıp beni açıyor. "Bu amcığın doldurulmaya ihtiyacı var, değil mi? Lanet olsun Savvy, kendini çok iyi hissediyorsun."

İçimdeyken gerçek adımlı söylediğini hiç sanmıyorum ve bu kalbimin daha hızlı atmasına neden oluyor. "Dar," inliyorum, beni öpmesi için onu aşağı çekiyorum, beni derin ve sert bir şekilde becerirken bile çok fazla oluyor ve beni onun altında kıvranan bir karmaşaya indiriyor.

O kadar ani oldu ki başım döndü, bizi yuvarladı ve kendimi ona yaslanmış buldum, siki hala derinlere gömülüydü.

Hiç tereddüt etmedim. Ellerimi göğsünün ortasına koyarak kalçalarımı yuvarlıyorum ve klitorisimi sikinin tabanına sürtecek bir açı buluyorum.

" böyle. Sür beni," diye emrediyor Dar ve bana bakışı... Kendimi hiç bu kadar güzel, bu kadar arzulu hissetmediğime eminim. Meme uçlarımla rengini beğenmediğine, göğüslerimin daha büyük ya da kıcımın daha küçük olmasını dilediğine dair tek bir endişe bile yok. Yüzünün her yerinde tam tersi yazarken değil.

Onu
seviyorum.

Onu
seviyorum.

Onu çok seviyorum.

Dilimin ucunda, patlamaya çok yakın, ama küçük bir korku çatlağı kelimeleri boğazımda yakalıyor. Onun yerine öne atılıyorum, dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdirerek acilen öpüyorum. Çok yakınım, sınırda titreşiyorum ve Dar'ın parmakları piercinglerimi bulduğunda zevkle karışık acının keskin sarsıntısı beni göndermek için gereken tek şey.

Boşaldım, boğuk çılgılığım öpücüğüyle boğuldu, orgazmım aşağıdan içime giren horoz tarafından uzatıldı ve uzatıldı.

"İşte " Bir el kıcıma iniyor, beni ciyaklatacak kadar sert ve ben de ipucunu alıyorum. Dar arkama yaslanıp beni izlerken gözleri parlıyor, elleri hızımı yönlendirmek için kalçalarımın gömülüyor. "Bütün gece bunu yaparken seni izleyebilirim," diye inliyor, çenesi gerilirken bile. Çabalarımı iki katına çıkarıyorum, onu kararlıyım.

Nefes nefese bir kahkaha attım. "İstersen video çekebilirsin."

Bir şaplak daha. "Çok önemli bir toplantıyı iptal ettim çünkü buraya dönüp seni tekrar becermem gerekiyordu. Kendinden memnun musun?"

"Sayılır, evet."

Şaplak bu sefer daha yüksek sesle geliyor ve daha önce şaplak attığı aynı hassas noktaya vururken ritmim kekeleyor. "Benim için iyi bir kız ol, bebeğim. Beni boşalt."

Sözleri karnımda bir ihtiyaç hissi uyandırıyor ve bakışlarını tutarak parmaklarımı göğüslerime götürüyorum, ona daha hızlı binerken kendimle alay ediyor ve çimdikliyorum. Dar'ın elleri kalçalarımı kavıyor, sessiz övgü ve zevk sesleri beni daha da kararlı, daha çaresiz kılıyor, bunu benim için olduğu kadar onun için de inanılmaz hale getirmek için.

Birinden bu kadar etkilenmek nasıl mümkün olabilir?

"İçimde istiyorum," diye sızlanıyorum, kalçalarım onun yanlarına yapışıyor. "İçime gir Dar, lütfen."

Alçak bir küfürle elleri beni aşağı çekiyor, boyu şişip seğirirken bizi birbirimize kenetliyor. Öne düşüyorum ve içimin en derin yerinde yeşeren ıslak sıcaklık hissi beni de boşaltıyor, alnımı göğsüne bastırarak titriyorum.

Kalp atışlarımız sakinleşirken ve terimiz tenimizde soğurken bile birbirimize sarılmaya devam ediyoruz.

Sonunda Dar başımın tepesine bir öpücük kondurup çekiliyor ve yastığının üzerinde yan yatacak şekilde yer değiştiriyoruz. "Merhaba," diyor sessizce, gözleri yüzümü arıyor.

Cevap gülümsememin büyüklüğünden yanaklarım ağrıyor. "Merhaba," diye fısıldıyorum, bu adama karşı öyle hislerle doluyum ki burnumdan çıkmamaları bir mucize gibi görünüyor.

Ne zaman daha fazla düşemeyeceğimi düşünsem, kanıtlanıyor. Tek bir insanın kalbinizde ne kadar yer kaplayacağını bir sınırı olması gerekmez mi? Maksimum kapasite? *Üzgünüm, müşteri başına ruhumdan sadece bir parça mı?*

Görünüşe göre öyle değil.

Yatağın ucundaki buruşuk yatak almak için uzanıyorum, üzerine çekiyorum ve onun sıcak, sert, Dar kokan göğsüne daha da sokuluyorum. Işıklar hâlâ yanıyor ama nefes alış verişlerimiz yavaşlayıp ölçülü hale gelirken ikimiz de onları kapatmak için hareket etmiyoruz.

Parmaklarım kaburgalarımın kazınmış sözcüklerin, onun sözcüklerinin üzerinde tembelce geziniyor. "Hey, Dar?" Mırıldanıyor, çoktan uykuya dalmış.

"Sabah pencereyi tamir edeceksin."

To Do: ☆

~~Find a realtor for GG~~

~~Meeting with accountant~~

~~Find an accountant~~

Caleb'in Exact geliri

~~Clean literally everything~~

Fix literally everything

~~Talk to HMM~~

~~New Vacuum~~

~~Rip up stained carpet in lobby+snackbar~~

~~Replace those long lightbulbs in the ceiling~~

Find out which games in arcade don't

~~Fix roof leak~~

~~Reconnect security system (at some point)~~

~~Bir therapist bulun~~

~~Figure out why my car is making that clanky noise~~

~~New bathroom light fixture~~

~~Research competitor pricing~~

~~Complete the Google Ads course~~

~~Locate source of weird smell in back hallway~~

~~Buy tampons!!!!!!!~~

~~Finish new website~~

~~Create social media graphics for Laser Speed Dating~~

~~Start ads on b-day parties~~

~~Get a bikini wax like now~~

~~Train kids on new POS system~~

~~Kids paint B-day rooms~~

Stock arcade games

Stock snack bar

~~Update business hours~~

Yeni iş bönle hesabı ÉCe

+Dar only registered users)

Tekerleği mora boya yeni

iş posfinØ.

BÖLÜM 19

DARWIN

SAVVY bir haftadır yatağında uyuyor.

Tesadüf değil, aynı zamanda hayatımın en mutlu haftası oldu.

Onu hak etmiyorum, yakınından bile geçmiyorum ama hak etmeye çalıştığımdan eminim. Raven ve ailesinin temizliğimize yardım etmek için geldiği gün ona söylediğim şey gerçektir: Savvy beni istiyor ve bunu kabul edip cehennem gibi kaçmamak için aptal olmalıyım.

"Buraya taşınmalısın." Sözcükler ben onları durduramadan ağzımdan kaçıyor ama kendimi kontrol edemememin sorumlusu ben değilim.

Biraz önce mutfağa girdiğimde, kız arkadaşımı ocağın başında, yalınayak, üzerinde sadece benim tişörtlerimden biri, pembe saçlarını dağınık topuz yapmış halde buldum.

Oda daha dağınık. Meyve kasesinde soğan ve buzdolabında yulaf sütü var. Masada dizüstü bilgisayarım Savvy'ninkinin karşısında, her yemekten sonra çalışmaya başladığımız yerde duruyor. Ayrıca kiler kapısına yapıştırılmış, üzerinde aletimin çok doğru bir çizimi olan bir yapışkan not var (bir ok işareti var ve *Darwin'in Aleti* yazıyor ki yanlış anlaşılmasın).

Baktığım her yerde, küçük kasırgamın kendini evinde hissettiğine dair işaretler var. Arkasından yaklaşıp kollarımı sıcacık beline doladığımda ve ona yakın olmanın rahatlığını, lanet olası rahatlığını hissettiğimde... Kelimeler ağzımdan dökülüyor.

Ve Savvy sertleşiyor.

Sadece yarım saniyeliğine, sonra spatulayla yumurtaları tavanın etrafına itmeye geri dönüyor. "Biraz erken değil mi de?" diye cevap verirken sesi sıradan.

Keşke şu anda yüzünü görebilseydim. Kaşlarını çatarak çenesini öpmek için eğildim. "Hayır, istemiyorum," diye mırıldanıyorum tenine doğru, omurgamda gezinen paniği görmezden gelmeye çalışarak. "Eğer hazır , anlarım."

Savvy ocağı kapatıyor ve yumurtaları kızarmış ekmek ve dilimlenmiş kavunla birlikte beklettiği iki tabağa aktarmaya başlıyor. "Hazır olmadığımdan değil," diye itiraf ediyor ve bana kahvaltımı uzatırken nazik, güven verici bir gülümseme sunuyor.

Teşekkür etmek için onu öpüyorum ve masaya doğru ilerliyoruz. "Ne oldu o zaman?" Otururken soruyorum. Göğsümde o tanıdık, endişeli sıkışma devam ediyor ve kafamı gerektiğini biliyorum ama onun cevabını duymak şu anda çok daha önemli görünüyor.

parmaklarının arasında yuvarlayan Savvy endişeyle bana bakıyor. "Lütfen bunu kişisel olarak algılama. Sadece bu evi... sevmeyebilirim."

"Evi sevmiyor musun?" Tanıdık mekâna bakıp Savvy'nin gözünden hayal çalışarak . Stone'un evinden daha büyük, daha güzel ve şehrin daha iyi bir bölgesinde. Kuşkusuz çok fazla beyaz var ama bunu değiştirmek zor değil. "Boya yapabiliriz..." Ona şaşkınlıkla bakarak öneriyorum.

Bir ısırtık kavun yutarken burnu kırışıyor. "Um, belki."

Bu cansız yanıt olmasaydı bile, yine de bu planın hayranı olmadığını bilirdim. Masanın altında dizim zıplıyor. Bir adım geri atıp kafamı boşaltmam ve Doktor Lucas'tan öğrendiğim nefes egzersizlerini yapmam gerekiyor ama doğru düşünemeyecek kadar endişeliyim.

Bunu yutmayacağımı anlayan Savvy iç çekerek çatalını bırakıyor. "Hayır demiyorum. Bu sadece kafamı toparlamam gereken bir şey. Bunun hakkında konuşmaya devam edeceğiz."

"Sevmediğin bir yerde yaşamak zorunda olmamalısın."

"Dar," diye yalvarıyor, gözleri kocaman ve yalvarırcasına. "Sana karşı dürüst olmaya çalışıyorum."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "O zaman söyle bana şu lanet evin nesi var!" Savvy'nin yüzü düşüyor ve midem pişmanlıkla bulanıyor. Sesimi alçaltıyorum. "Özür dilerim. Bu... . Özür dilerim."

sallıyor, elleri masadan kayarak kucağına düşüyor. " değil. İyi iletişim kuramıyorum." "Bu sesimi yükseltmem için bir bahane değil."

Uzun bir süre sessizce birbirimize bakıyoruz. Sonunda Savvy tekrar iç geçirir. "Burası bir sürü hüzünlü anıyı

Benim için anılar. Şu anda mutluyum ve senin de mutlu olduğunu biliyorum ama burada pek de iyi olmayan bir geçmiş var. *İkimiz* için de." Boğazımda bir türlü çıkmayan acı dolu bir yumru var. "hissettiğini fark etmemiştim."

Dudakları gönülsüz bir kalkıyor, gözleri anlamam için yalvarıyor. "Burası senin evin. Bu evi seviyorsun ve ben... ben seninle olmak istiyorum. Bunu şimdi konuşmamıza gerek yok. Bu ileride konuşulacak bir konu."

Onu seviyorum, lanet evi değil.

Ona evi satılığa çıkaracağımızı ve birlikte yeni bir ev bulacağımızı söylemek istiyorum. Aslında, kendimi Savvy ile el ele evleri gezerken, metrekare ve banyo fayanslarını tartışırken hayal etmek... Bunu seviyorum.

Ama benden bunu istemiyor. Bu evden nefret ediyor ama yeni bir ev bulmamızı önermiyorsa, bunun nedeni *bizi* kalıcı olarak görmemesi olabilir mi?

Damarlarımdan buz sızıyor ve masanın altında bacağım daha hızlı zıplıyor.

Tanrı aşkına, buradaki ilk gününde bana işi satmak istediğini söyledi. Biz de bunun için çalışıyorduk. Bunu görmezden gelmeyi nasıl başardım? Son ayları beni terk etmesine yardım ederek mi geçirdim?

Galaktik Lonca tamamlandı ve hiç görmediğim kadar iyi görünüyor. Yumuşak açılışımıza sadece birkaç gün kaldı ve Savvy önümüzdeki iki ay için doğum günü partisi paketlerini ve Lazer Hızlı Buluşma etkinliklerini şimdiden sattı. Geçen hafta sonu bir mali projeksiyon tablosu hazırladık ve bu tablo bizi üç ay içinde rahatlıkla yeşilin içinde gösterdi. Her an bir teklif alabiliriz.

Göğsüm gibi oluyor ve Savvy elimi tutmak için masaya uzandığında elimi geri çekiyorum. Yüzü düştü.

"Dar," diye başlıyor temkinli bir şekilde, "bana şu anda ne düşündüğünü söyleyebilir misin?"

Hissettiğim rahatsızlığın karıncalanması neredeyse beni rahatlatıyor. "Her şey benim OKB'm değil, Savvy." "Öyle olduğunu söylemedim!"

"Sen düşündün," diye hırlıyorum, sandalyemi geriye itip bir bardak su doldurmak için lavaboya doğru ilerliyorum. Musluk açıldığında ellerimi akıntının altına itiyorum. Kaslarım kendi iradeleriyle çalışıyor, ne yaptığının farkına bile varmadan tanıdık ritüeli yerine getiriyorlar.

Gerginliğimin bir kısmı gidiyor.

Savvy hâlâ masada ve ben ona istemiyorum. Onun incindiğini ya da öfkelenildiğini görmek ve bu konuda tamamen benim hatalı olduğumu bilmek istemiyorum. O hiçbir şey yapmadı. Tüm bu konuşmanın ve aldığı çirkin halin sorumlusu benim.

Bunun için donanımlı değilim. Duygular. İnsanlar. *Aşk*.

Savvy bu evi sevmiyor mu? Bu ev rahat ettiğim tek yer ve bir hevesle çekip gidebilecek birine bırakamam. O zaman bana ne ? Beni eski hayatıma bağlayan bağlar teker teker koptu ve bu bağ, yani ev, en büyüğü. Gitmesine izin veremem. Bırakamam işte.

"Lütfen ellerinizi yıkamayı bırakın."

Başlıyorum. Şu anda mutfak adasının karşısında duruyor ve sesi titriyor. Yere baktığımda ellerimde sabun görüyorum. Sabun koyduğumu hatırlamıyorum... Dişlerimi sıkarak köpükleri duruluyorum, sonra musluğu kapatıyorum ve öne ellerimi tezgâha dayıyorum.

Başımı kaldırıp ona bakacak cesareti toplamakta zorlanıyorum ama ve göreceğim şey için kendimi hazırlıyorum.

Savvy kollarını kendine dolamış ve gözlerindeki endişeyi gördüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. *Endişe*. Dünya çapında bir hıyar olmama rağmen öfke ya da incinme değil.

Sesi dayanılmaz derecede anlayışlı. "Biraz yalnız ister misin?"

Hayır, boşluğa ihtiyacım yok. Bu kadın için yeterince iyi olmalıyım, *onun için* yeterince iyi olmalıyım ve nasıl yapacağımı bilmiyorum.

Yapabilir miyim?

Buraya nasıl geldik biz?

Dün gece işten sonra yemeğe çıktık. Bir restorana. Şehirde yoğun bir geceydi ve diğer çiftlerin sıralandığı sıkışık bir masada oturduk, içkilerimizi yudumlarken ve mezelerimizi paylaşırken rahatça sohbet ettik. Onu güldürdüm.

Bir saat önce, sabahın ilk ışıklarında bana muzipçe bakan parlak gözleriyle, sertleşmiş sikimi ağzıyla okşarken uyandım. Yaklaşana kadar izin verdim, sonra sırt üstü yatırdım, vücuduna o kadar kolay girdim ki sanki bunu daha önce binlerce kez yapmıştık.

Haftalardır kendimi normal olduğuma inandırıyor, birkaç önemsiz zaferden dolayı zafer kazanmış gibi hissediyordum. Şimdi, bu illüzyon etrafımda parçalanıyor ve sevdiğim kadın kalbini kırıyormuşum gibi görünüyor.

Nefes alamıyorum.

"Galaktik Lonca'yı satacak mısınız?"

Savvy'nin gözleri açılır. "Ne? Ben... Ben emin değilim. Bunun evle ne ilgisi var?"

Ev mi? Tanrım, biz de bahsediyorduk, değil mi? Onun bu evi sevmemesi artık sorun değil, ama bunu nereden bilebilir ki? Bu zihinsel sarmal beni asıl kavgamızdan kilometrelerce uzağa götürdüğü için onunla konuşmuyordum.

Ellerimi yüzümde gezdiriyorum. Bu korkunç bir şey. Her şeyden çok özür dilemek, ilerlemek ve bu boktan sabahı binlerce inanılmaz altına gömmek istiyorum. Daha önce hiç aşık olmamış bir adam için bile, aramızdaki bu şeyi biliyorum.

Biz özeliz. *O* özel ve gelen en iyi şey.

Yine de onu mutlu edebilir miyim? Bunu yapabilir miyim? Yoksa onu beyni arızalı yaşlı adamla mı baş başa bırakmış olurum?

Düşünmek zorundayım ve bunu hayatımın aşkı gözlerinde yaşlarla bana bakarken yapamam, çünkü şu anda tek önceliğim onu tekrar gülümsetmek.

Son bir ciğer dolusu hava çekerek ellerimi bıraktım. "Boşluk iyi olurdu." Sesim soğuk, hatta kopuk geliyor ve Savvy kendi içine daha da kıvrılıyor.

Başını sallıyor, cesurca onu incitmemişim gibi davranmaya çalışıyor. Teklif etmesine rağmen, kabul etmemi beklemediğini söyleyebilirim. "Tamam. Ben sadece... Eşyalarımı alıp evde işe gitmek için hazırlanacağım."

İçimde uyandırdığı tüm içgüdüler inliyor, ama masaya geri dönüp bilgisayarının fişini çekerken ve bana bakmadan toplarken kıpırdamıyorum.

Bize hazırladığı kahvaltı hala masanın üzerinde dokunulmamış halde duruyor. Ona kalıp benimle yemesini ya da gideceğimi ve onun burada bekleyebileceğini söylemek için ağzımı açıyorum. Ağzımdan bir şey çıkmıyor. Sonra, çıplak ayak sesleri yatak odasına doğru geri çekiliyor ve ben hala olduğum yerde kalıyorum.

Saniyeler, belki de dakikalar geçiyor ve ben lavaboya bakıp bizi buraya getiren olayları yeniden canlandırmaya çalışıyorum, panik ve kendimden tikslenme duygusu içimde yükseliyor.

Kafamı bakıyorum ki Savvy omzunda şişirilmiş bir çantayla yeniden ortaya çıkıyor. Gözlerinin kenarları kırmızıydı.

"Tamam," diyor, sesi kararlı bir şekilde sakın, kaçırdığı bir şey olmadığından emin olmak için mutfağı tarıyor. Sonunda, daha fazla erteleyemeyince, bakışlarını benimkilerle buluşturmak için kaldırıyor. "Dar, eğer ev anlaşmayı bozuyorsa, bunu hallederiz, tamam mı? O şekilde hayır dediğim için özür dilerim. Ben... ben seninle olduğu sürece her yerde yaşarım."

O arkasını dönüp aceleyle gözden kaybolurken tezgahı tutuyorum. Ön kapı kapanır kapanmaz korkunç bir *deja vu* hissine kapılıyorum.

On sekiz yaşındaki Savvy, gözyaşları içinde yağmura doğru koşuyor. Savvy hayatıma geri döndüğü gün, olabildiğince hızlı bir şekilde kaçıyordu.

Burayı sevmemesine şaşmalı mı? Tanrı aşkına, bu oda tek başına ilişkimizin en dip noktasına tanıklık etti. Dünyada bunu kadar boya yok.

Konfor alanımı kaybetmekten kadar mı korkuyorum ki Savvy'den, *benim küçük kasırgamdan*, onun kalbini kırdığım yerde yaşamasını istiyorum? Nasıl bu kadar bencil olabildim? Yaptığı her şey tam tersini kanıtlarken, korkumun onun hayatımdaki yerini sorgulamaya başlayacak kadar büyümesine nasıl izin verebilirim?

Pişmanlığımın ve kendimden nefret etmemin ağırlığı altında ezilmemem bir mucize.

O yanlış bir şey yapmadı. Savvy bir yetişkin gibi davranıyordu. Duygularını ilette ve benimkilerle uzlaştı çünkü -her ne kadar şu anda bunu düşünmemeye çalışsam da- beni sevdiğini *biliyorum*. Bu kelimeleri hiç kullanmadık ama onunla birlikte olduğum her dakika bunu hissediyorum.

Savvy, bugüne kadar tüm hayatıma hakim olan rahatsızlığın ötesini görüyor. O *beni* görüyor ve karşılığında ben de onun bu evden gözyaşları içinde çıkmasına izin veriyorum.

Gözlerim terk edilmiş kahvaltı tabaklarına takıldığında, midem şiddetle çalkalanıyor. Sanırım hasta olacağım.

BÖLÜM 20

SAVVY

Panik yapmamaya çalışıyorum.

Eve dönerken elim sürekli telefonumun yan tarafındaki zil sesini kontrol eden küçük düğmeye gidiyor ve açık olup olmadığını kontrol ediyor. Kendi kendine kapandığını ya da bir şekilde doğru konumu karıştırdığımı görmeyi bekliyorum, Sanki Dar'ın beni hemen geri çağırmamasından o metal parçası sorumluymuş gibi.

Ondan bunu beklemek mantıklı değil. Ona yer önerdim, o kabul etti. Bu

demek değil ki... Kavga ettik, hepsi bu. Çiftler kavga eder. Bu normaldir.

Midemin çukuruna yerleşen buz gibi korku topunu uzaklaştırmaya çalışırken kendime sürekli bunu söylüyorum. O aptal düğmeye her dokunduğumda daha da .

Dar arayacak ve bana dönmemi söyleyecek. Nefes almak için bir dakikaya ihtiyacı varmış ama arayacak. *Aramak zorunda.*

Bunun yaşadığım diğer tüm boktan ilişkilerden farklı olması gerekiyordu, özel ya da önemli olduğunu düşündüğüm ama şimdi Dar'a karşı hissettiklerimin yanında sönük kalan ilişkilerden. aşığım, *tamamen* aşığım. Aptalca tartışmalar ya da yanlış anlamalar yüzünden rayından çıkmayan türden bir aşk. *Sonsuza dek* sürecek türden bir aşk, lanet .

Ya aptalca bir yorumla, *-bizim-* değerinden daha fazla sorun olduğunu fark etmesini sağladıysam? Bana hayatında yer için zaten çok şey değiştirmek zorunda kaldı ve bunu yapmaktan mutlu olduğunu düşünürken, ya başından beri yanıyorsam?

Sonra, acının üzerine, ellerinin mutfak lavabosunda suyun altında nasıl hareket ettiğini ve sabuna bir can simidi gibi nasıl uzandığını düşünüp duruyorum. Stres ve büyük hayat değişiklikleri OKB'yi kötüleştirir; uzman değilim ama bu kadarını biliyorum. Beni tam zamanlı olarak hayatında görmek için en rahat olduğu yerden ayrılmasını önermem, mutfağı ateşe vermenin duygusal eşdeğeri idi.

Babamın evinin garaj yoluna dönüp arabayı park ettiğimde, bunun çabucak sona dair son umut kırıntısı da yok oluyor. Gözlerim yaşlarla yanıyor ve bir an için tek yapabildiğim çatlak garaj kapısı camına bakıp son yarım saati anlamlandırmaya çalışmak oluyor.

Gerçekten sadece otuz dakika mıydı? Bu kadar kısa bir süre önce kendimi son derece mutlu hissederken şimdi tüm dünyam başıma yıkılıyormuş gibi hissetmem imkânsız görünüyor.

Gül fidanlarını budayan huysuz Bayan Paul'un önünde ağlamamak için kendimi zor tutarak arabanın kapısını açtım gözlerimi silerek yola çıktım.

Buraya, sözde evime dönmek hiç rahatlatıcı değil. Tapuda adım yazsa ve eşyalarımın çoğu garajdaki kutularda olsa bile, burası hala benim evimden çok babamın evi gibi geliyor. Gideli iki aydan fazla oldu ve ben henüz yatak odasını temizlemeye ya da yüzlerce koleksiyon eşyasını eBay'de listelemeye vakit bulamadım.

Ön kapıya giden yürüyüş yoluna henüz varmıştım ki, çıkmaz sokağa doğru hızla dönen bir arabanın sesi yola dönüp bakmama neden oldu. Buradan, bana doğru hızla gelen tanıdık bir araba da dahil olmak üzere tüm sokağın net bir görüntüsü var.

Kalbim durdu.

İsteksiz ve dehşete düşmüş bir umutla, şoförün garaj yoluma keskin dönüş yapmasını ve neredeyse kaldırımdaki büyük çöp kutusunu devirmesini izliyorum. Araba durduğunda ve gözlerim ön camdan Dar'ın kollarıyla buluştuğunda dudaklarımdan küçük bir hıçkırık dökülüyor.

Saniyeler sonra ayağa kalkıyor, aramızdaki mesafeyi uzun adımlarla kapatırken arabanın kapısını kapatma zahmetine bile . Tek bir kelime etmeden kollarını bana doluyor, beni göğsüne öyle bir çekiyor ki beni yerden kaldırıyor.

Titriyor.

"Özür dilerim." İki ham, yalvaran kelime ve iyi olacağımızı *biliyorum*. "Özür dilerim, bebeğim. Çok özür dilerim."

Bacaklarımı beline dolayarak alnımı onunkine bastırıyorum ve gözlerimi görebildiğinden emin oluyorum. "Biliyorum. Biliyorum, Dar. Sorun yok-"

"Değil," diye araya giriyor, sesi zayıf. "Bu iyi değil, Savvy. Kahretsin, sana bir daha asla böyle hissettirmek istemiyorum. Asla."

Evi satarız. İstersen Stone'unkini de. Birlikte yeni bir yer alırız. Ya da ben buraya taşınırım. Umurumda değil."

"Dar, senin güvenli alanın. Yapabiliriz-" diye başlıyorum ama o çoktan başını sallamaya başlamıştı.

"Hayır. Hayır, Savvy. *Sen* benim güvenli alanımsın. *Sen* benim *evimsin*, sen benim lanet *ortağımsın*." Sesi çatlıyor ve gözyaşları yanaklarımdan süzülürken kolları beni sıkıca sarıyor. "Bebeğim, seni seviyorum. Sana o kadar aşığım ki. Hastalığının senin hayatında yaratacağı etki için kendimi suçlu hissetmeyi bırakmam mümkün değil. Sen mükemmelliği hak ediyorsun ve ben bundan çok uzağım. Yine de sana güveniyorum, hiç kimseye güvenmediğim kadar. Eğer bana bu işin içinde olduğunu ve üstesinden gelebileceğini söylersen, gerisini birlikte çözeriz."

Daha konuşmasını bitirmeden başımı salladım. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim, hiç bu kadar rahatlama, korku ve umudu aynı anda yaşamamıştım.

Hayat dağınıktır. Kavgalar ve yanlış anlaşılmalara olur. Dar'ın rahatsızlığı izlememiz gereken bir şey olmaktan asla çıkmayacak ve benim de kendi sorunlarım yok denecek kadar az.

Her şey mükemmel olmayacak. Olmalarını istemiyorum.

Her şeyi berbat edecek, sonra da hız sınırlarını aşır peşimden gelecek ve benim onu sevdiğim kadar o da beni sevdiği için bunu düzeltecek birini istiyorum.

Hâlâ Dar'a bir maymun gibi sarılmış, yan Bayan Paul'ün onaylamayan gözleri üzerimizdeyken babamın yürüyüş yolunda dururken ellerim yüzünü çerçeveleyiyor. "Ben de bu işin içindeyim."

Boğazı düğümleniyor, beni daha sıkı tutarken bile kara gözlerinde hâlâ endişe parlıyor. "mi?"

"Evet." Korku ve şüphenin son gölgeleri de düşerken hiç çaba harcamadan yerini sonsuza dek sürecektir bir mutluluğa bırakıyor. "Ben de seni seviyorum Wilder. Bununla ilgili bir sorunun mu var?"

Karşılık olarak aldığım ateşli, talepkâr öpücük, aslında bununla bir sorunu olmadığını doğruluyor.

Dar aklını başına toplayıp ön kapıya doğru ilerlemeye başlayana kadar birbirimize tutunarak olduğumuz yerde sallanıyoruz. "Tekrar söyle," diye mırıldanıyor ve kaslarındaki titremeden beni buraya kadar takip etmesine neden olan korku ve suçluluk duygusunu tam olarak anlayabiliyorum.

Parmaklarımı sakalının kaba tüyleri gezdiriyorum, dokunuşuma can atar gibi eğilmesine bayılıyorum. Bu asla hafife alacağım bir şey değil. "Seni seviyorum."

Bir başka yakıcı öpücük, ama yürüyüş bacağına bir çalıktan çıkarmak için duraklamak zorunda kaldığında ayrılıyor.

Yolumuza devam ederken, Dar'ın elleri kıcımlı avuçlarken, "Beni yere bırakabilirsin," diye nefes alıyorum.

Başını iki yana sallıyor ve omzumda asılı duran çantaya elini uzatarak anahtarlarını arıyor. "Ben... Ben şu anda iyi değilim, Savvy. Yakınımda olmana ihtiyacım var."

"Seni seviyorum," diye tekrar söz veriyorum ve sırtım ön kapıya çarpıyor, dudaklarımız bir kez daha buluştuğunda olduğum yerde sabitleniyorum. Dişleri alt dudağımlı sıyrıyor ve bu küçük jest beni eriterek daha da yaklaştırıyor.

"Siktir, bebeğim," diye inliyor, anahtarlarını tek eliyle karıştırmak için uzaklaşıyor. Islaklık külotumu kaplarken boynuna saldırıyor, öpüyor ve ısırıyor. Ona karşı sallanmaktan elde ettiğim sürtünme yeterli değil.

Konuşmamız gereken şeyler var ve yakında işe gitmem gerekiyor ama fiziksel olarak kendimi bu adamdan soyutlayabilecek durumda olsam bile (ki) bunu yapmazdım. On dakika önce gözyaşlarımı tutmaya çalışıyordum, geleceğin ne emin değildim ve şimdi Dar beni kollarına almış beni sonsuza kadar seveceğine söz veriyor.

Sorumluluğun canı .

Dar, kapıdan hızla geçerken, girişteki paspasa takılmaktan kıl payı kurtuluyor ama yine de beni bırakmıyor. gerginlik her adımda daha da artıyor. Oturma odasına girdiğimizde ikimiz de nefes nefese kalmıştık.

"Sana ihtiyacım var." Onu bırakmak istemiyorum ama bunun bir yolu yok gibi görünüyor.

Ayaklarım yeri bulup ellerim tişörtümün eteklerine giderken Dar beni durduruyor. "Bırak beni." Oh

Tanrım.

Beni işkenceye varan bir kendine hakimiyetle soyuyor. Evdeki sessizlik üzerimize baskı yapıyor, her nefes alışını ya da kıyafet hışırtısını çok daha erotik hale getiriyor. Son parça da yere düştüğünde Dar da düşüyor. Ayaklarımın dibinde diz çöküyor, göbek deliğimden çakıllı meme uçlarıma kadar sıcak, ıslak öpücükler bırakıyor, ikisine de dikkatini vermek için zaman ayırıyor.

"Dar," diye yalvarıyorum, kaburgalarıma doğru ilerleyip burnunu oradaki koyu mürekkebin üzerinde gezdirirken omuzlarını kavıyorum. Cevap olarak sessiz bir homurtu duyuyorum. "Bir gün seninle evleneceğim."

Kalbim boğazıma fırladı. "Tamam."

"Düzgünce," diye devam ediyor, dövmemin her kelimesini öperek. "Bir elbise giyeceksin. Orada insanlar olacak. Dans edeceğiz."

Gözlerimin arkasından yaşlar akıyor, o anın ham duyguları hala çok güçlü olan hayal kırıklığı ve ihtiyaca karışıyor. "Hoşuma ," diye fısıldıyorum, kalbim hâlâ boğazımda düğümlenmişken zar zor konuşabiliyorum.

Elleri ayak bileklerimin arkasından başlayıp yukarı doğru hareket ediyor ve ona en çok ihtiyaç duyduğum yer hariç her yerime dokunuyor. Sırtımın alt kısmında duraklıyorlar ve Dar bakışlarını benimkilere doğru kaldırıyor.

Gözlerinin soğuk olduğunu nasıl düşünebildim? Orada çok şey var. Sevgi, umut ve neşe. Tüm geleceğim bana bakıyor.

"Bize bir ev inşa edeceğim."

Başımı sallıyorum, alt dudağım titriyor. "Bunu ben de isterim."

Gülümsemesi nefes kesici. "Seni hamile bırakacağım."

Cevap olarak attığım kahkaha histerik sınırlarda geziniyor. "İstersen şimdi çalışmaya başlayabiliriz." İstiyor.

Kalçalarımı açarak tekrar yere çöktüğümde kıkırdıyorum. Dar' hâlâ daha önce giydiği eşofman altı ve tişört ve sikinin başındaki küçük karanlık noktayı gördüğümde ağzım kuruyor. Bir saniye sonra o leke kayboluyor ve Dar çıplak ve aç bir şekilde üzerimde geziniyor.

Onun için hazır olup olmadığımı kontrol etmiyor; ikimiz de hazır olduğumu biliyoruz. Ve sikini yumruklayıp onca santimi vücuduma yönlendirdiğinde sırtım yere eğiliyor ve bir çığlık evin sessizliğini bozuyor.

"Şşşt." İlk hamlesi beni halının üzerine sırtım yanıyor. Dar zevkle homurdanıyor, alnını alnıma bastırıyor ve sadece bu ses bile beni ıslatmaya yetiyor. "Artık benimsin bebeğim. Geri dönüş yok."

Bir güçlü itiş daha, ve onu kaybettiğini hissedebiliyorum.

İçimdeyken onda meydana gelen değişimi seviyorum. Başlarda yavaş yavaş oluyor, kalçalarının her yumuşak pompalanışında kontrolü elden kayıyor, ta ki kendini içimde kaybedinceye, vücudu benimkinden ihtiyacı olanı alıncaya kadar.

Hiçbir şey beni bu kadar tahrik edemez.

"Senin," diye ve adımları teklemeye başlıyor. "Benimle ne istersen yapabilirsin."

Dar küfrediyor ve bedenimi çevreleyen kollar esniyor. "Öyle mi? Bacaklarını *açık* tut -evet, işte böyle- şimdi seni sertçe becereceğim." Ellerim dizlerimin arkasını kavırıyor, üstümdeki adam gevşerken kendimi açık ve açıkta tutuyorum.

Geri çekilip ileri atılırken vücudundaki her kas geriliyor, tüm gücüyle üzerime abanıyor ve beni halının içine sokuyor. Dudaklarımız buluşuyor ve beni öpüyor, çığlıklarımı boğuyor.

Dar'ı daha önce serbest bırakılmış gördüğümü sanıyordum ama değildi. İkimiz de olaylardan dolayı açık, çiğ ve savunmasız ve sanki hiç olmadığı kadar derine inmeye çalışıyor.

"Her o kadar sıkı ki bebeğim," diye inliyor dudaklarıma karşı, bir eli saçlarımdan dolanıyor ve canımı acıtacak kadar sert çekiyor.

Şimdi titriyorum ve sikinin ıslak tokatları giderek hızlanıyor. Daha yeni başlamıştık ve şimdiden orgazmımın beni yutmakla tehdit ettiğini hissediyorum.

O da biliyor.

Saçımdaki el sıkışıyor. "İzle," diye Dar. "Seni becermemi izle."

Bedenlerimizin arasına bakabilmem için kendini üzerimden kaldırıyor ve gördüğüm şey karşısında ağzım açık kalıyor. Bu *ilkel bir* şey. O büyük ve sert, bense küçük ve yumuşağım ama aramızdaki farklar onun bana ihtiyaç duymasını engellemiyor. Pompalıyor, pompalıyor, alıyor ve alıyor ve orgazmım beni tamamen yutana kadar onun da verdiğini fark etmiyorum.

Göz kapaklarımda içinde ışıklar patlarken ve nefeslerim düzensiz hıçkırıklarla gelirken geliyorum, sırtını pençeliyorum. Dar çok geride değil. Daha yeni halının üzerine yığılmaya başlamıştım ki derinlere doğru bastırıyor, döllerini içimi doldururken yüzü zevkten gevşiyor.

Her şey var.

"Aman Tanrım," diye yarı gülüyor, yarı ağlıyorum, sevdiğim adam yüzümü öpücüklere boğarken kaslarım zayıflıyor, büyük elleri yüzümü sarıyor. Birleşmemizin sertliğinden sonra bu anın tatlılığı garip gelmeli ama değil.

Dar sırtüstü yığılıyor, alnındaki nemli saçları silmek için uzanıyor. Birbirimize bakıyoruz.

"Bunu gerçekten yapacağım," diyor sessizce, eli aramızdaki boşlukta benimkini buluyor.

Kalbim çırpınıyor. "? Benimle evlenmek mi? Beni hamile bırakmak mı? Bize bir ev mi inşa edeceksin?"

"Evet." Ses tonu o kadar kuru ve gerçekçi ki gülüyorum, yüzümü boynuna bastırmak için dönüyorum ve tanıdık sıcak sabah kokusunu içime çekiyorum. "Galaktik Lonca'yı satmayacağım." Bu ana kadar karar vermemiştim ama kelimeleri yüksek sesle söylediğim doğru olduklarını anladım.

Dar mırıldanıyor, saçımın tepesini öpüyor. "istediğimi düşündüğün için saklama. Korkmuştum Savvy. ... Ne düşündüğümü bilmiyorum ama gerçek bu değildi."

"Konuşan OKB miydi?"

Sarsılarak başını sallıyor ve ben de ona daha sıkı sarılarak kıvrılıyorum. "Seni çok seviyorum. Bunun senin de sorunun haline gelmesi beni ."

"Ben olsaydım, bunun başa çıkılamayacak kadar büyük olduğunu düşünür müydün?" "*Tabii ki hayır.*"

Sormamdan bile rahatsız olmuş gibiydi.

Ona bir fiske vurdum. "Peki o zaman. Bu işte beraberiz. *Ortağız*, unuttun mu? Belki de terapistinle birkaç seans ayarlamalıyız böylece seni desteklemenin en iyi yolları konusunda Doktor Google'a danışmayı bırakabilirim."

Dar titrek bir nefes veriyor ve başını salladığını hissediyorum. "Evet. Bu-evet."

Göğsünü bir kez daha öptükten sonra doğrulup geriniyorum. "Ve sen istediğin Galaktik Lonca'yı tutmuyorum." "Neden o zaman?" diye soruyor, beni oturur pozisyonda takip ediyor ve pantolonuna .

Tereddüt ediyorum. "Bu çeşit... düşündüğümünden daha fazlası olduğumun kanıtı. Bundan önce, sanırım başarısız olduğum için rahattım.

İşimi kaybetmek, ilişkilerimi sabote etmek, üniversitedeki oda arkadaşımın meme uçlarımı delmesine izin vermek-" "Onları oradan mı aldın?"

"Evet. Enfeksiyonlar yüzünden neredeyse onları çıkarmak zorunda kalıyordum ama tropikal balık dükkanından antibiyotik aldım ve hemen ." Sağ tarafımdan bir boğulma sesi geliyor ve külotuma uzanıyorum. "Her neyse, aptal olduğumu kabul ama başarmaktan başka seçeneğim kalmayınca yaptım. Yani, belki. Daha açılmadık bile. En azından işler doğru yönde ilerliyor."

Ayağa kalkmaya başlıyorum ama sıcak bir el tutuyor. Dönüp Dar'a bakıyorum, o da bana en sevdiğim sert müdür ifadesiyle bakıyor. "Başardın, Savvy."

Başımı sallarken kalbim o kadar dolu ki. "Evet. Sanırım yaptım."

To Do: ☆

~~Find a realtor for GG~~

~~Meeting with accountant~~

~~Find an accountant~~

Exact revenge on Caleb

~~Clean literally everything~~

~~Fix literally everything~~

~~Talk to HMM~~

~~New Vacuum~~

~~Rip up stained carpet in lobby + snack bar~~

~~Replace those long lightbulbs in the ceiling~~

~~Find out which games in arcade don't work~~

~~Fix roof leak~~

~~Reconnect security system (at some point)~~

~~Find a therapist~~ First appointment 7/8 @ 2:30

~~Figure out why my car is making that clanky noise~~

~~New bathroom light fixture~~

~~Research competitor pricing~~

~~Complete the Google Ads course~~

~~Locate source of weird smell in back hallway~~

~~Buy tampons!!!!!!!~~

~~Finish new website~~

~~Create social media graphics for Laser Speed Dating~~

~~Start ads on b-day parties~~

~~Get a bikini wax like now~~

~~Train kids on new POS system~~

~~Kids paint B-day rooms~~

~~Stock arcade games~~

~~Stock snack bar~~

~~Update business hours~~

~~New business bank account (Me + Dar only registered users)~~

~~Paint wheel purple + green~~

~~Job posting~~

Savvy'ye yalan söylemek için DONANIMLI DEĞİLİM.

İyi bir nedeni olsa ve bunu yaptığım için mutlu olacağından emin olsam bile, sabahtan beri gerginim.

"Açılış günü!" cıvıldıyor ağızındaki diş fırçasının etrafında - aslında sesi daha çok "openy-ay" gibi çıkıyor - aynada bana bakıyor.

Onu böyle görmeye bayılıyorum: çıplak ve mutlu, çalıntı tişörtlerimden birini giymiş, banyomdaki ikinci lavabonun başında duruyor, o bizde kalmaya başlayana kadar hiç kullanılmayan lavabonun başında. Saçları birlikte aldığımız duştan dolayı nemli ve banyo onun şampuanı ve benim vücut yıkama suyum gibi kokuyor. Ancak bugün, bu sıcak ve rahat ev ortamını normalde takdir edemeyecek kadar dikkatim dağınık.

Kendi diş macunumu ağızımı çalkalıyorum ve eğilip şakağını öpüyorum. "Çocuklara dokuzda başlayabileceklerini söyledim.

Beş dakika içinde gitmeye hazır olacak mısın?"

Olmayacağını biliyorum. Önceki deneyimlerim bana bir yere gitmek için hazırlanmak için en az otuz dakikaya ihtiyacı olduğunu öğretti, eğer yeni duş aldıysa daha da uzun. Savvy'nin soruyu gözlerinin büyüdüğünden ve tükürmek için eğildiğinden eminim.

"Bunu bana *şimdi* mi söylüyorsun?" diye inliyor, eliyle kendini işaret ediyor. "Saçlarım hâlâ

ıslak, Dar." "Özür dilerim. Aklımdan çıkmış."

Derin bir iç çekti. "Ayrı arabalara binmemiz gerekecek. Gerçekten bir saat erken gelmelerine gerek yok. Bu sadece ön açılış, bu yüzden sadece bir avuç insanın tahmin ediyorum. Luke'un çalışmasına izin verme, tamam mı? Gizlice pepperoni yemeyi hiç bırakmıyor. King'i oraya koy. Marley'e de arenadaki kırıcıyı hatırlat, oyun sırasında patlarsa diye."

"Ben hallederim bebeğim." Çenesini yukarı itiyorum ve bana olan kızgınlığının eridiğini görüp sırtıyıyorum. "Her şey harika olacak. Her şeyi düşünmüşsün. Ve eğer , açılış yapmanın amacı da bu, değil mi? Normal çalışma saatlerine başlamadan önce sorunların ne olduğunu öğrenmek için? Önümüzdeki hafta da bu görüşmeleri yapacaksınız, yani bir sürü personeliniz olacak."

Dudağını ısırarak başını sallıyor ve bu konudaki gerçeği kabul

ediyor. "Biliyorum." "Orada görüşürüz."

Bir öpücük daha ve ben topuklarımın üzerinde döndüm, kalbim sanki az önce bir soygun yapmışım gibi çarpıyordu. Tanrım, insanların partnerlerinden bir şeyleri nasıl sakladıkları hakkında hiçbir fikrim yok. Tüm bu plan endişe verici bir kabus oldu. Bundan sonra doğum günü hediyelerini sır olarak Savvy şanslı olacak.

Kız arkadaşım bir şeylerin ters gittiğini fark etmeden evden başarıyla kaçtıktan sonra bile sinirlerim yatışmıyor. Bunu yapmak istiyorum, lanet . Savvy için ve kendim için. Bu benim için önemli ama bu işimi kolaylaştırmıyor.

Birkaç kez her şeyi iptal etmeyi bile düşündüm, ancak iki gün önceki kavga kararlılığımı güçlendirdi.

Savvy büyük bir jesti hak ediyor. Kitaplarda, filmlerde ve burnumun dibine kadar sokulan neredeyse her romantik alt kültür parçasında böyle yapılıyor, değil mi? İşleri berbat edip sevdiğiniz kişiyi incittiğinizde, üzgün olduğunuzu söylemek bazen yeterli olmaz.

Her şeyi geride bıraktığından ve beni sonsuza kadar, hiçbir özür dilemeden, koşulsuz seveceğinden eminim. Ama beş, on ya da yirmi yıl sonra, küçük kasırgam bana baktığında, onun için dağları yerinden oynatacağım konusunda aklımda bir şüphe kalmasını istemiyorum.

Bu hemen şimdi başlıyor.

Tüm bunlara rağmen Galaktik Lonca'ya giden yola saparken hâlâ tedirginim. Özellikle de çeyrek mil kala yolun her iki tarafına park etmiş arabaları gördüğümde.

Parmaklarım direksiyon simidinde huzursuzca sallanırken, derimin altındaki o tanıdık huzursuz, sürünme hissini yaşıyorum. On yılı aşkın bir süredir, ikinci kitabım çıktıktan hemen sonra böyle bir şey yapmamıştım. Menajerimin kuşklarına rağmen, yayıncımın benden imza masalarının arkasında oturacak ve kongrelere katılacak birinden çok daha fazla kitap istediğini fark ettim ve hepsini reddetmeye başladım.

Elbette tek tük röportajlar verdim, ancak başarımın yükselişi semptomlarının kötüleşmesiyle ilişkiliydi ve okuyucularla giderek daha az etkileşime girdim. Şimdi, yeni bir seri şekillenmeye başlarken, daha iyisini yapmam gerekiyor. Bir etkinlik bunu değiştirmeyecek, ama bu bir girişim, *bir başlangıç* ve Savvy'ye de fayda sağlayacağı gerçeği?

Bunu yapacağım.

Otoparka ulaştığımda, arabaların neden yol boyunca sıralandığı anlaşılıyor. Park yeri tamamen dolu, bir sıra insan tüm binayı çevreliyor ve park etmiş arabaların ötesinde görüş alanının dışına çıkıyor. Hepsinin elinde kitaplar var. Ön tarafa yakın bazılarının katlanır sandalyeleri var ve cips poşetlerini paylaşıyorlar.

Tanrım, bütün bunlar *benim* için mi?

Çöp bidonlarının yanına park etmek için etraftan dolanırken yeniden nefes alabileceğimi hissediyorum. Neyse ki arkada kimse yok. Arabadan indiğimde binanın arka metal kapı açılıyor ve Marley kafasını dışarı çıkarıyor.

"Şu repliği gördün mü?" diye fişkırıyor, beni arka salona sokmak için önümden çekilirken neredeyse zıplıyor.

"Evet, gördüm," diye ciddiyetle onaylıyorum, lobiye doğru onu takip ederken gömleğimin kollarını sıvıyorum. Üzerime garip bir sakinlik çöktü ve bu neredeyse panikten daha sinir bozucu.

Bu daha zor olmalı, değil mi?

Marley saçlarını omzunun üzerinden savuruyor. "Oyun dükkanındaki birkaç sana yardım etmem söyledim ama bana inanmadılar. Cinsiyetçi sikkafalılar. Her neyse, dört saattir dışarıda sıcakta oturuyorlar ama karmik adaletin gerçekleştiğini *görmeyi* gerçekten çok isterim. Masanıza geldiklerinde size bir işaret veririm ve siz de kitaplarına 'Marley kraliçenizdir' yazarsınız düşünüyordum."

"Bunu yapmayacağım," diyorum ona kesin bir dille, tam lobiye çıkarken.

Camlar karartılmış ama yine de heyecanlı seslerin gürültüsünü duyabiliyor ve etrafta dolaşan insanların belli belirsiz gölgelerini görebiliyorum. Yine de kendimi kaybedecek zamanım yok çünkü uzun boylu, siyah saçlı genç bir kadın bana doğru yürüyor. Kaşlarını çatarak.

"Geleceğinden emin değildim."

Raven kollarını kavuşturarak çekiyor. "Savvy için yardım ediyorum.

Sana değil." Sert bir kahkaha attım. "Anlamıştım. Yine de teşekkür ederim."

Bir bana baktı. "Yani, bu konuda ciddi misin? O mu? Sadece egonun okşanmasını istemiyorsun, değil mi?"

Bir elimi bulduğumuz ortama doğru kaldırarak sıkıca gülümsüyorum. "Beni bir kez bile Google'da arattıysanız, bunun yaptığım bir şey olmadığını bilirsiniz. Sanırım egomun bir öncelik olmadığı oldukça açık."

Raven buna itiraz etmiyor ama yüz ifadesi . "Seninle görüştüğünü sonra onu buzladığım için benim bir sürtük olduğumu düşünüyor olmalısın."

Tereddüt ediyorum. "Bence uzun zamandır onun yanındasın ve değer verdiğin birinin için kötü olan bir şey yaptığını görmek zor. Geçmişimiz göz önüne alındığında, kızgın olduğun için seni suçlayamam."

Raven geri çekilerek başını sallar. "Tamam o zaman. Bunun seni onayladığım anlamına geldiğini düşünme." "Buna cüret edemem."

"Muhtemelen hayatının geri kalanında şartlı tahliyesedin. Bu arada düşündüğünden daha kısa olabilir. Savvy bazen yemek pişirmeyi bitirdiğinde ocakları kapatmayı unutuyor."

Not edildi.

Raven geri çekiliyor, Savvy'yi geri alma görevine gidiyor ve ben kendimi hafiflemiş hissediyorum. Menajerim etkinliği yönetmek ve imza günü için doğum günü partisi odasını hazırlamak üzere bir son dakika ekibi kurmayı başardı ama Raven, erkek arkadaşı, Luke, Marley ve King, Galaktik Lonca'nın yüzlerce yeni müşterinin ağırlığı altında ezilmemesini sağlamak için hazır bulunan tek kişiler olacak.

Bu çok büyük bir deneme. Benim ve işim için.

Etkinlik çalışanlarından biri yaklaştı. "Sizin için hazırız, Bay Wilder."

Savvy biz başladıktan yaklaşık kırk beş dakika sonra geldi.

Yüzü solgun bir şekilde odaya giriyor ve kapı aralığından, dizinin oyuncu kadrosuyla ilgili düşüncelerini heyecanla anlatan üç okur için kitaplarımın tamamını imzalamayı bitirmemi izliyor. Başlarının üzerinden onunla göz göze geliyorum ve sırtıttığımı hissediyorum.

Onlara geldikleri için teşekkür edip dışarı çıkar çıkmaz, asistanımın bir sonraki grubu engellemek için elimi kaldırıyorum ve Savvy masanın arkasından dolaşıyor.

"Ne yaptın sen?" Biraz histerik bir şekilde gülüyor. "Arena bütün hafta maçlar için dolu, atari salonu tıklım tıklım ve buraya girmek için *binanın etrafında kuyruk* var. Önümüzdeki altı ay boyunca açık tek bir doğum günü partisi yeri bile yok."

Dönüyorum ve onu bacaklarımın arasındaki boşluğa çekiyorum. "Mutlu musun?"

"Yani, evet, ama-" Bir çılgın kıkırdama daha ve başını sallıyor. "Buna inanamıyorum, Dar. Bu gidişle başka bir yer daha açmamız gerekecek."

"Yapacaksın," diye düzeltiyorum. "Seni desteklemek için her zaman burada olacağım ama bu senin işin Savvy. Burayı ölümünden ve hak ettiği ilgiyi görmesi için gereken buysa, bütün ay burada oturup kitap imzalayacağım."

Bu noktada dizlerinin bağı çözülür gibi oldu. Onu kucağıma çekip nazikçe öpüyorum.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyor başını sallayarak. "Bunu aklım almıyor. Bunu benim için yapmak zorunda değildin."

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Bu sadece senin için değil. Benim için ve... Stone için de."

Kıpırdamıyor ve ben nedenini biliyorum. Benden külleri için yardım istediğinden beri hiç konuşmadık. İkimiz de onun ilişkimiz hakkında ne hissedeceği konusunu açmadık.

Savvy uzun, titrek bir nefes verir. "Sanırım benimle gurur duyardı."

"*Kesinlikle* öyle . Kusurluydu ama sizi ve burayı seviyordu. Onun için bu kadar önemli olan bir şeyi alıp onun yapabileceğinden daha iyi hale getirdiğinizi görmek? Stone'u hiçbir şey daha fazla gururlandıramazdı."

Savvy burnunu çekerek gözlerini siler. "Bunu başka bir zaman konuşmalıyız, böylece hıçkırın partnerini kollarında tutarken kitap imzalamak zorunda kalmazsın."

"Bunu yapardım."

"Yapacağını biliyorum, ama gelecekteki müşterilerin önünde biraz saygınlığımı korumaya ." Gülüyor ve ayağa kalkmadan önce beni tekrar öpüyor. "Sen dünyanın en tatlı huysuzusun Darwin Wilder ve seni seviyorum."

Yine de uzaklaşmadan önce elini tutuyorum. "Senin için bir sürprizim daha var."

Köşedeki büyük karton kutuya başımla işaret ettiğimde Savvy'nin kaşları birbirine çarpıyor. Kutuya doğru ilerleyip üstünü açtığı anda kalbim boğazıma düğümleniyor ve şaşkınlıkla metalik içeriğe bakıyor.

"Çıkar onu," diye nazikçe teşvik ediyorum, o da .

Bu bir ödül. Tabanı kaba bir taştan oluşuyor ve yerini gökyüzüne doğrultulmuş bir laser tag silahına . Tabanın üzerinde siyah bir plakaya kazanmış "Taş Kupa" yazıyor.

Bana bakarken Savvy'nin ifadesi okunamaz haldeydi. "Bu..."

Başımı salladım. "Anıt parçaları konusunda uzmanlaşmış bir metal işleme şirketi buldum. Yıllık laser tag turnuvasına devam bahsettiğinde, bunun uygun olacağını düşündüm. Önümüzdeki hafta masanın arkasına özel bir kılıf yapmak için bir marangoz gelecek."

Yine de hiçbir şey söylemiyor ve bu fikir aklıma geldiğinden beri ilk kez içimde bir endişe titreşimi hissediyorum. Yine de sessiz kalıyorum ve Savvy'nin ödülü kutusuna yerleştirmek için eğilmesini izliyorum. Bana bakmak için geri döndüğünde gözleri parlıyor. "Bu mükemmel."

Duygular göğsümde sıklaşıyor. "Öyle mi?" Başını sallıyor. "Evet."

İmza gününe devam etmeye hazır olmam için beş dakika daha geçmesi gerekiyor ama küçük kasırgam ayrılmıyor. Asistanımın yerine geçmeyi teklif ediyor, sonraki bir saat boyunca odaya girip çıkıyor, kitaplar getiriyor ve sıradaki insanlarla mutlu bir şekilde sohbet ediyor.

"Vay canına, gelmiş geçmiş en havalı patrona sahipsin, ha?" diye soruyor bir gruptaki bir adam ve Savvy daha ağzını açmadan ben onu düzeltiyorum.

"O benim ortağım aslında." Kitabını açarken ağrıyan sağ elimi sallayarak gülümsüyorum. "Sana yazılmasını ister misin?"

Hevesle başını sallıyor. "Evet, teşekkürler. Ben Caleb. Bu çok güzel, siz benim en sevdiğim yazarısınız. Buralardan olduğuna inanamıyorum."

Adını imzalıyorum ama kitabı adama geri veremedi Savvy'nin eli kitabın düşüyor ve beni durduruyor. Masanın üzerinden adama bakıyor.

"Buraya daha önce hiç geldin mi *Caleb*?"

Ona göz kırptıyor ve gergin bir şekilde sırtıyor, belli ki düşmanlık karşısında şaşırmış. "Uh, evet? Birkaç kez. Oturuyorum."

Şaşkınlıkla aralarına bakıyorum. "Uh-"

Savvy beni susturmak için bir parmağını , gözleri kısılmıştı. "En son ne zaman ?" Adam yutkunuyor, önce bana sonra Savvy'ye bakıyor. "Birkaç ay önce mi? Hatırlayamıyorum." "Hiç tuvaleti kullandın mı?"

"Ne?" Yüzü pembeleşti ve arkadaşları meraklı bakışlar atmaya başladı. "Ben, ben mi öyle düşünüyorum? Muhtemelen mi?" Bu açıklamayı rahatsız edici bir kahkaha izliyor ve Savvy'nin dudağı kıvrılıyor.

Onu hiç bu kadar canı görmemiştim.

"Öyle düşünüyorsun? Orada özel bir şey yarattın mı?"

Caleb, Savvy'ye bir balık gibi ağzını açıp kapatarak bakar.

Küçük kasırgam başka bir şey söylemeden kitabı altından çekip çıkarıyor, açıyor ve az önce imzaladığım başlık sayfasını yırtıp . Caleb ve ben izlerken, elimde gevşekçe tuttuğum parlak mavi kalem alıyor ve telif hakkı bilgilerinin altına bir şeyler karalıyor. Görmek için eğildim.

Caleb'in Caca'sı burada yatıyor.

Işıl ışıl parlayarak ona geri itiyor. "Uğradığın için teşekkürler *Caleb*. Biraz lif eklemeyi düşünmek isteyebilirsin."

diyet."

Yüzü artık endişe derecede kırmızı olan Caleb'in gözleri bana kayıyor, açıkça destek . Hiçbir destek kitabını alıp geri çekiliyor. Savvy'nin alaycı bakışları o ve arkadaşları gidene kadar azalmıyor.

"Bana bunun ne hakkında olduğunu söyleyecek misin?" Bir sonraki grup dosyalamasını kibar bir gülümsemeyle sunarken ona hafifçe soruyorum.

"Oh, önemli bir şey değil." Mutlu bir şekilde iç geçiriyor ve eğilip yanağımlı öpüyor. "Evren bazen çok harika, sence de öyle değil mi?"

Pembe at kuyruğunu sallayarak gidişini izliyorum ve hayranlık içimde kabarıyor.

"*Oof*. Bu yüzü tanıyorum." Konuşan yeni gruptan biri, benim yaşlarımda, kitabımın kapağı olan bir tişört giyen adam.

"Yüzüğü daha almadın mı? Ben kuyumcuyum, sana çok iyi bir fiyat verebilirim."

Lanet olsun, evren gerçekten harika.

Kitabını alırken ona gülümsüyorum. "Nerede çalışıyorsun?"

To Do: ☆

~~Find a realtor for GG~~

~~Meeting with accountant~~

~~Find an accountant~~

~~Exact revenue. Catch~~

~~Clean literally everything~~

~~Fix literally everything~~

~~Talk to HMM~~

~~New Vacuum~~

~~Rip up stained carpet in lobby + snack bar~~

~~Replace those long lightbulbs in the ceiling~~

~~Find out which games in arcade don't work~~

~~Fix roof leak~~

~~Reconnect security system (at some point)~~

~~Find a therapist~~ First appointment 7/8 @ 2:30

~~Figure out why my car is making that clanky noise~~

~~New bathroom light fixture~~

~~Research competitor pricing~~

~~Complete the Google Ads course~~

~~Locate source of weird smell in back hallway~~

~~Buy tampons!!!!!!!~~

~~Finish new website~~

~~Create social media graphics for Laser Speed Dating~~

~~Start ads on b-day parties~~

~~Get a bikini wax. like now~~

~~Train kids on new POS system~~

~~Kids paint B-day rooms~~

~~Stock arcade games~~

~~Stock snack bar~~

~~Update business hours~~

~~New business bank account (Me + Dar only registered users)~~

~~Paint wheel purple + green~~

~~Job posting~~

EPILOG

SAVVY

ONSEKİZ AY SONRA

T Yanımdaki sandalyede bir kadın oturuyor, sarışın kafası bir kitabın arkasından dışarı çıkıyor. Gülümsemekten kendimi alamıyorum çünkü *kocamınkilerden* biri.

Smoothie'sini almak için bir an gözlerini kaçırdığında, onu tatil köyünde birkaç kez gördüğüm biri olarak tanıyorum. Benden birkaç yaş küçük, ama "gümüş tilki" teriminin canlı bir örneği olabilecek kocası Dar'ın yaşında olmalı.

Yine de işler gidiyor olmalı, çünkü eli bebek yumrusunun üzerinde duruyor ve hayatının aşkıyla tatile çıkan bir kadının mutlu, rahat ışıltısına sahip. Bunu iyi biliyorum, çünkü buraya ilk geldiğimizde aynaya aynısı.

"Merhaba." Koltuğuma yerleşirken ona gülümsedim.

Etrafına bakıyor, kaşları ona baktığım için şaşkınlıkla kalkıyor ve ben de birini rahatsız ettiğim için her zamanki öz-bilinç tutamını hissediyorum.

"Merhaba." O da utangaç bir gülümsemeyle karşılık veriyor. "Saçını beğendim."

"Ah!" Düşün için açık, romantik bir pembeye boyadığım uçlarına dokunuyorum. "Teşekkürler! Yıllarca sıcak pembe şeylerle uğraştım ama bir değişiklik yapmanın zamanı gelmişti."

Kitabı yere bırakıyor ve kalbim yerinden gibi oluyor.

"Kız kardeşim bana bir süreliğine esmer olmam gerektiğini, böylece birbirimize daha çok benzeyeceğimizi söyleyip duruyor."

Düşünerek ona bakıyorum. "Hayır, bunu yapma. Çok güzelsin, hiçbir şeyi değiştirmene gerek yok."

Yanakları kızardı. "Kocam gibi konuşuyorsun." Çok tatlı bir kız. Onu seviyorum. "Ben Savvy, bu arada."

"Isobel."

"Burada ne kadar kalacaksın?"

Yüz ifadesi bir hal alıyor. "sekiz gün var. Sen?" "Aynı! New York'un taşrasından geliyoruz."

"Washington, D.C. Gerçi ben Manhattan'da büyüdüm ve Judah'ın oğlu ve kız kardeşim orada yaşadığı için sürekli oraya gidiyoruz."

"Yok artık! Dünya ne kadar da küçük." Deli gibi gülümsüyorum, sosyal olduğum için kendimden memnunum. "Ayrıca, ikisinin de orada yaşıyor olması harika. Ziyaret etmek çok kolay olmalı!"

Kızarması derinleşir. "Şey, orada *birlikte* yaşıyorlar. Evliler." Kız kardeşinin kayınpederiyle mi evlenmiş? Oh, evet, kızım. Eğer bir şey varsa,

Etkilendim. Söyleyiş tarzına bakılırsa -biraz savunmacı- insanların bu konuda yargıda bulunmasına alışkın olduğunu tahmin ediyorum.

Kocaman gülümsemekten yanaklarım ağrıyor. "Kocam rahmetli babamın en iyi arkadaşıydı, bu yüzden onu tüm hayatım boyunca tanıdım.

Sizce bu sizin tanışma şeklinizden daha mı iyi yoksa daha mı kötü?"

"Bekle, cidden mi?" Şimdi gülümsüyor ve ben konuşmaya başladığımda her ne kadar gardını indirmiş olsa da Onu.

Başımı sallıyorum ve ikimiz de bu tesadüfi karşılaşmanın gülünçlüğü karşısında kahkahalara boğulmuştuk ki, uzun boylu, gümüş saçlı

Isobel'in kocası olduğunu anladığım bir adam belirdi. Isobel'in yanındaki şezlonga oturuyor ve şaşkın bir ilgiyle aramıza bakıyor.

Isobel, nihayet , "Kusura bakma tatlım," diyor ve ona gülümsüyor. "Bu benim yeni Arkadaşım, Savvy. Savvy, bu benim kocam Judah."

"Özre gerek yok." Karısına taze bir smoothie uzatırken bana sıcak bir şekilde gülümsüyor. "oldum, Savvy. Sanırım az önce barda kocanızla konuşuyordum."

Sırıttıyorum, çünkü *bunu* her duyduğumda hâlâ heyecanlanıyorum - *kocam*. En iyisi bu. "Uzun boylu mu? Koyu renk saçlı? Muhtemelen çatık kaşlı?"

Muhtemelen güneşten ya da kumdan şikayet ediyordur?

Muhtemelen ikisinden de?" "Ah." Judah kıkırdar. "Evet, sanırım bu o."

Tam bu sırada Darwin sandalyemin yanında belirdi, üzerinde sadece bir çift siyah mayo ve bol, düğmesiz pamuklu bir gömlekle inanılmaz derecede seksi görünüyordu. Elinde istediğim gibi mini bir şemsiye ve içinden meyve sarkan saçma sapan bir hindistan cevizi kokteyli tutuyor ve kokteyli bana zorlanmış gibi bile görünmüyor.

Kalbim küt küt atıyor. Bu huysuzu çok seviyorum.

"Dar, bu Isobel ve kocası Judah." Yeni arkadaşıma elimle işaret ettim.

"Merhaba," diyerek yanıma oturuyor ve eğilip şakağıma bir öpücük konduruyor. Isobel gözlerini kısarak ona bakıyor. "Çok tanıdık geliyorsun. Daha önce tanıştık mı?"

"Sanmıyorum."

Gülüyorum, kocama daha da yaklaşıyorum, göğsüm gururla doluyor. "Okuduğunuz kitabı o yazdı."

Isobel'in ağzı inanamayarak açık kalır. Kitabı ters çevirip kapağın arkasındaki çatık kaşlı fotoğrafa, Dar'a ve sonra fotoğrafa bakıyor.

Judah önce toparlanır ve sırtır. "Sizinle tanışmak harika. Tüm seriyi okudum ama Issy ilk kez okuyor. Çalışmalarınızın büyük hayranıyım. Gösteri için heyecanlıyım."

"Teşekkür ," diyor Dar nezaketle. Okurlarıyla bağlantı kurmak için daha fazla çaba sarf ediyor, artık yarı düzenli olarak kongrelere ve imza günlerine katılıyor, ancak hala tanınmaya alışkın olmadığını biliyorum.

"Isobel, sabah Dar benim için pedikür rezervasyonu yaptırmıştım ama o bu plana itiraz etti." Ona şakacı bir kaş çatıyorum. "Onun yerine benimle gelmek ister misin? Baskı yok, birlikte vakit geçirmek için burada olduğunuzu biliyorum."

Yine de Isobel parlıyor ve kocasına (karısının yeni bir arkadaş edinmesinden fazlasıyla memnun görünüyor) hızlı bir bakış, onu birkaç saatliğine terk etme konusundaki tüm çekincelerini bastırıyor gibi görünüyor.

"Evet, çok isterim," diye kabul ediyor. "Numaralarımızı değişelim mi?"

Sonra da tatil planlarımız, evde yaptıklarımız ve hobilerimiz hakkında sohbet . Kocalarımız bir kenarda sessiz bir sohbe dalıyor ve Isobel akşam yemeği rezervasyonu için gitmeleri gerektiğini söylediğinde, yarın spa bakımlarımızdan sonra çiftle ögle yemeği randevusu için planlar yapmış oluyoruz.

"Sabah bana mesaj at! Randevumuzdan önce bebekler için güvenli içecekler alabiliriz!" Onlar ayrılırken arkasından sesleniyorum ve kalbim o kadar dolu ki.

"Ondan hoşlanıyorsun," diye gözlemliyor Dar ve geçebilmek için beni öne doğru itiyor.

Mutlu bir şekilde iç çekiyorum ve sıcak göğsüne yaslanıp içkimi yudumluyorum. "Bir süredir yeni arkadaşlar edinmekten kaçınıyorum. Raven ona takıntılı olduğumu söylüyor."

Eli çıplak karnımın üzerinde geziniyor, göbek deliğimin altına yerleşiyor ve aklında ne olduğunu biliyorum. "Sence çoktan olmuş mudur?" diye soruyor kulağıma, sesi özlemle kalınlaşmış.

Parmaklarımı onunkilerin arasından geçirerek kıkırdıyorum. "Eğer , bu çabasızlıktan değilSen takıntılısın."

Gerçekten öyle. Denemeye karar verdiğimizden beri adam gebe kalma, hamilelik ve ebeveynlik hakkında eline her kitabı okuyor. Sarhoş olup oturma odasının zemininde seks yapma teklifim *pek hoş karşılanmadı* (yine de yaptık).

olacağını tahmin etmeliydim. Kocam aklına bir şey koyduğunda, onu durdurmak mümkün değil.

Dar'ın sıcak nefesi kulağımın üzerinde geziniyor ve kollarımda yapışkan, tropik havayla çelişen tüylerimi diken diken ediyor. "Az önce ne düşünüyordum biliyor musun?"

Başımı sallıyorum, içkimi yudumlarken parmaklarımızdaki uyumlu alyanslara hayranlıkla bakıyorum. "Eğer şu anki servikal mukus seviyem buysa, seni terk ediyorum."

Beni görmezden geliyor. "Dar kıkırdaki tıkaç. Nasıl bir his, küçük kasırğa?"

Oh. Doğru ya. nereye varmak istediğini tahmin etmeliydim.

Sırtarak biraz yer değiştiriyorum ve bu hissin tadını çıkarıyorum. "Dolu," diye itiraf ediyorum. "olduğumdan daha büyük."

"kadar büyük değil." Onu göremiyorum ama şu anda hangi beğenmiş, memnun sırtışı takındığını çok iyi biliyorum.

Göz kapaklarım titriyor. "Bu gece kıcımlı sikecek misin, kocacığım?" Bu korkutucu bir olasılık ama meydan okumaya hazırım.

Hayal kırıklığıma rağmen Dar kıkırdıyor. "Hayır, karıcığım. Seni bırakana kadar, döllerimin gideceği tek yer senin amın olacak. Aklımda başka bir şey var. Aceleyle yok. İçkinin tadını çıkar."

Gürültüyle uzun bir yudum alıyorum ve göğsü kahkahalarla sarsılıyor. Hindistan cevizi şezlongun yanındaki masaya bırakıp Dar'ımın gözleriyle buluşabilmek için . "Artık bungalova mıyız?"

İkna etmek çok uzun sürmedi ve kısa süre sonra, öğleden sonra tropik güneşi sırtımızda, el ele tatil köyüne doğru başladık.

Dar'ın Galactic Guild'deki imza günü gibi bir şeyi bir daha asla gerçekleştiremeyeceğini söylemesine rağmen, bu seyahatin tamamı sürpriz oldu. Montreal'deki bir konferansta kendisine eşlik edebilmem için yaklaşık altı ay önce bana gizlice pasaport almam gerektiğini söyledi. Şu anda üniversiteye giderken müdür yardımcım olan Marley ile koordine etti ve ben

Havaalanında güvenlik kuyruğunda bana biletimi verene kadar bir şeylerin döndüğünü fark etmemiştim.

Bora Bora'ya kot pantolon ve sweatshirt dolu bir bavulla geldim, bu yüzden ilk durağımız pahalı küçük bir butikti, burada yeni kocam arkasına yaslanıp yeni seçtiğim uçşan pamuklu sundressler ve minik bikiniler hakkında fikirlerini söylemekten mutluluk duydum.

Aralarında bizimkinin de bulunduğu özel, su üstü bungalovlardan oluşşan büyük bir döngüye açılan iskeleye adım attığımızda elim onunkinde sıkılaşıyor. "Bunu yapmaya ne zaman karar verdin? Hiç sormadım."

Dar mırıldanıyor, gözleri okyanusta. "Nişanlandıktan hemen sonra. Birbirimizin arkadaşlığından keyif almak hiç kesintisiz uzun bir süre geçirmediğimizi fark ettim. Her zaman çok fazla oluyor."

Bu adam. "Bir bilim-kurgu yazarına göre çok romantiksiniz. Söyleyin Bay Wilder, bir sonraki kitabınızda hiç *açık kapı* sahnesi olacak mı? Bir numaralı hayranınız olarak söyleyebilirim ki, o karanlığa gömölme anları *çok* sinir bozucuydu."

"Eminim öyledir." Sırıtır ve bungalovumuza giden küçük patikaya döndüğümüzde karnımın alt kısmına bir ağırlık çöküyor.

Dar'la ilişkimizin başında seks inanılmazdı, evlendiğimizden beri daha da arttı ve ben bağımlısı oldum. Şimdi, bebek yapma çabalarıyla... durum resmen kontrolden çıktı. Buradaki ilk iki günümüzde yatak odasından bile çıkmadık.

Kapı arkamızdan kapanırken ikimiz de konuşmuyoruz ve omzumun üzerinden sinsî bir bakış Dar'ın da aynı fikirde olduğunu doğruluyor. "Yatak," diye homurdanıyor, gözleri seks balonumuzdan çıktığımızdan beri birkaç gün içinde daha da bronzlaşşan vücudumda geziniyor. Yemeğe sürece gerçek kıyafetlerle uğraşmıyorum ve saçlarımla uyumlu soluk pembe bikini artık çok dar geliyor.

Kıkırdayarak, oturma alanından biz dışarıdayken tazelenmiş olan yatak odamıza doğru ilerlerken neredeyse kendime takılıyorum. Büyük pencereler açık ve okyanus esintisi devasa yatağın üzerindeki tül gibi beyaz örtüyü dalgalandırıyor.

"Bunu benim için yaptığına hâlâ inanamıyorum." İçimi çekiyorum, parmaklarım mayomun bantlarının altında dönmeden hareket ediyor. O da orada. Üstümün düşmesine izin verirken bakışlarının ağırlığı tenimin altında huzursuzca karıncalanmaya neden oluyor, kumaşın yumuşak fırçası bungalovun desteklerine vuran dalgaların sesinde kayboluyor. Sırada altlarım var ve onları bacaklarımdan aşağı indirmek için eğiliyorum, yanaklarımdan arasında duran pembe, kalp şeklindeki mücevheri görebildiğinden emin oluyorum.

Tüm tatil kıyafetlerimi aldığımız butiğın hemen karşısında alan seks dükkanı *çok* şanslı bir keşifti.

Bir çift , sıcak el çıplak belime yerleştğinde nefesim kesiliyor ve Dar'ın dudakları boynumun kıvrımından geçerek kulağımı ısıtır. "Senin için her şeyi yaparım."

Nefesim kesildi. "Dar..."

"Benim için dizlerinin üzerine çök, bebeğim. Ağzına ihtiyacım var."

Tanrım, benimle böyle konuşmasına bayılıyorum. Alçak sesle, otoriter bir şekilde konuşması nabzımı hızlandırmıyor ve göğüslerimi ağırlaştırmıyormuş gibi davranamıyorum. Kollarında dönerken, dizlerimin önce sadece pamuklu gömleği omuzlarından itmek için duraklıyorum.

Dar çoktan sertleşmiş, ereksiyonunun uzun çıkıntısı şortunu sarıyor ve aşağı çekip sikini serbest bırakırken ağzım . Öne doğru eğilerek dilimi şaftının alt tarafı boyunca sürüklüyorum, tenindeki okyanusun tadına bakıyorum.

Hızımı yavaş ve taparcasına tutuyorum, sonunda gözlerimi onunkilerle buluşturmamak için kaldırmadan ve onu tamamen ağzıma almadan önce her santimini öpüyor ve yalıyorum. Ucu boğazımın arkasına çarpıyor, ama devam ediyorum, kendimi rahatlamaya zorlayarak onu daha önce hiç olmadığı kadar çok içime alıyorum.

Geçici rahatsızlık, Dar' titremesine, dudaklarından gelen alçak sesle övgü ve sövgülere değıyor. Bunu ona yapmayı seviyorum, daha büyük, daha güçlü, daha yaşlı kocamı titreyen bir karmaşaya indirgiyorum. Mantiğa aykırı görünebilir, ama beni zevki için kullandığı daha güçlü hissetmiyorum.

Burnum sikinin dibindeki koyu renkli, tel tel kıllara değıdiğinde beni çekip çıkarıyor. "Yatağa uzan," diye homurdanıyor bana , göğsü kabarıyor. "Kıcını havaya kaldır."

Söylediğini yapmak için acele ederken ben de nefes nefese kalıyorum, yatağın kenarına sürünüyorum ve açıyorum.

"Çok heveslisin bebeğim. Keşke şu anda nasıl göründüğünü görebilseydin," diye mırıldanıyor Dar arkamdan, elleri arkamı okşuyor. Fişin ucuna bastırırken sessizce inliyorum, kıvraniyorum. "Sikimi emmekten ve küçük tatlı kıcını gerdirmekten sırlısklam olmuşsun."

Hiçbir uyarıda bulunmadan üç parmağını amıma soktu. Parmaklarını vücuduma sokup çıkarırken ıslak ve özensiz sesler yüzümü yakıyor. Yaptığımız seksin çokluğundan (ve kalitesinden) dolayı hâlâ hassasım, ama beni sikmezse ölebileceğimi düşünüyorum.

"İşte benim kızım," diye Dar ve sikinin başı kalçalarımdan arkasına hassas deriye pre-cum bulaştırıyor. "Çok açgözlüsün. İki deliğini de doldurmama izin verecek misin?"

Vay anasını.

Şu anda ihtiyaçtan titriyorum ve ne söylediğimin farkında bile değılim. Yine de olumlu olmalı, çünkü bunu kesinlikle istiyorum. Anal oyuna yabancı değılim ama bunu daha önce hiç yapmamıştık. Dar'ın parmakları amımdan kurtulduğunda

sinirsel bir heyecan yerleşiyor.

Dalga geçmiyor. Saniyeler sonra, kocamın kalın sikinin başı girişime doğru bastırıyor. "İşte bu kadar." Dar'ın övgüsü, öne doğru gevşerken gergin.

Bu... çok fazla. Basınç çok yoğun. Tıkacın çıkıntısının sikine baskı hissedebiliyorum ve ellerinin kalçalarımda sıkılaşmasına bakılırsa Dar da bunu hissediyor.

"Kahretsin," diye sızlanıyorum, ona daha fazla yer açmak için sırtımı kamburlaştırıyorum. Uzunluğunun geri kalanı içeri kayıyor ve beni inanılmaz derecede dolu bırakıyor.

Dar kımıldamıyor ve ben ona doğru sallandığımda elleri sıkılaşıyor beni hareketsiz kalmaya zorluyor. "İnanılmaz hissediyorsun bebeğim. Yumruklarımdan bile daha sıkı. Kıpırdama yoksa bir pompadan sonra seni dolduracağım."

Dilim dudaklarımı ıslatmak için dışarı fırlıyor. "Çok dolu."

"Biliyorum. Hissedebiliyorum." Hareket etmeye başladı, birkaç santim geri çekildi, sonra yavaş, ölçülü itişlerle ilerledi. "Ne kadar iyi bir kızsın, küçük deliklerini doldurmama izin . Eminim senden istesem daha fazlasını da alırsın."

Küçük histerik bir kıkırdama çıkardım, ıslaklık iç uyluklarıma yayıldı. "Bu muhtemelen mümkün değil."

Uzun bir parmağı sikinin yanında amıma girdiğinde ciyaklıyorum.

Sadece bir saniyelğine ve beni becerdiği yavaş ritmi kaybetmeden parmağını geri çekerken sessiz kahkahası ikimizi .

Saniyeler sonra o parmak ağzımın içine itiliyor. "Beni emerek temizle, sonra sertleşeceksin."

Şaka yapmıyor. Dudaklarım tekrar aralanır aralanmaz itişleri sertleşiyor. Duyguların aşırı yüklenmesi neredeyse başımı döndürürken ellerim çaresizce şilteye sürtünüyor. Bu şekilde boşalabilmem inanılmaz görünüyor ama Dar'ın siki her yerde ve bacaklarımda titremesi uzun sürmüyor.

"Boşalacağım," diye . "Lütfen, ihtiyacım var, ihtiyacım var-" Neye olduğunu biliyor.

Klitorisimi sertçe çimdiklemesi, beni uçurumun kenarına göndermek için tek gereken şey. Dar'ın hızı düşmeye başladığında hala titriyor, orgazmımın yoğunluğundan sersemlemiş durumdayım.

"Nereme boşalmamı istediğini söyle," ve kalçalarımı o kadar sert kavırıyor ki muhtemelen morluklar oluşacak.

Siktir, bu çok ateşli.

İnliyorum. "İçime gel lütfen Dar. Derinlere ihtiyacım var!"

"Öyle mi?" Tenlerimiz birbirine çarpıyor ve zevk düğümü daha tam çözülmeden tekrar sıkılaşmaya başlıyor, bir orgazm diğerine geçiyor. "Doğum kontrol hapı kullanmıyorsun bebeğim. Yine de istiyor musun? Seni hamile bırakmamı ister misin?"

Tekrar boşalıyorum, o kadar sert elleri beni yatağın üzerine düşecektim. Kıcımlı tokatladı. "Söyle bana."

"Beni hamile bırak, lütfen, Dar."

Sert bir küfür ve birkaç çılgınca pompalamadan sonra durup derinlere bastırıyor. Dölünün ılık, ıslak kirpikleri iç duvarlarımı kaplıyor, beni birden fazla şekilde dolduruyor.

Omzumun üzerinden bakıyorum ve Dar'ın yüz ifadesini görünce midem bulanıyor. Hâlâ bağlı olduğumuz yere bakıyor, çenesi bedenimden aldığı zevkten ve bu anın samimiyetinden dolayı gevşemiş.

Gözlerimiz buluşuyor ve yavaş, tembel bir gülümseme dudaklarımı kıvrıyor.

Sanki o da gibi ne diyeceğini bilemiyormuş gibi başını sallıyor ve çekiliyor. Onun boşalmasını ve benimkinin de onun ardından damladığını hissediyorum ama uzun parmakları her damlayı geri iterek topluyor. "İyi misin?" diye soruyor sonunda, fişi çıkarıp yere bırakırken.

Yüzüm hâlâ çarşaflara gömülü, mırıldanarak başımı sallıyorum. Dar sürünüyor ve beni kendine , saçlarımda tepesini öpüyor. "Seni seviyorum," diye mırıldanıyorum, sakalının kaba tüyleriyle dalgınca oynarken gözlerim dalgın dalgın kapanıyor.

Bir öpücük daha, bu sefer şakağıma. "Ben de seni seviyorum." Sesi mesafeli, dikkati dağılmış.

Tek gözümü açıyorum. "İyi misin?"

Cevap gülümsemesi sıcak ve rahat. "İyiden de iyiyim. Ben... Bunun mümkün olduğunu bilmiyordum. Her gün bu kadar mutlu olmak."

Kalbim kabarıyor. "Tatildeyiz," diye hatırlatıyorum ona, yatak odasının penceresinin kristal berraklığındaki okyanusa doğru başımı sallayarak. "Buradayken herhangi bir şey için üzülme oldukça zor."

"Nerede olduğumuzun bununla hiçbir ilgisi yok, Savvy." Bana , kara gözlerinde sevgiden daha fazlası var. "O sensin."

Okuduğunuz için çok teşekkür ederim! Bu hikayeyi beğendiyseniz, lütfen bir puan veya yorum bırakmak için zaman ayırın. Bu benim gibi bağımsız yazarlar için çok büyük bir yardım ve insanların çalışmalarım hakkındaki düşüncelerini duymayı gerçekten çok seviyorum!

- Cleo

SON SÖZ

Savvy'nin Dar'ın şovunun prömiyeri için ışıltılı elbisesini alıp almadığını görmek ister misiniz? [Ücretsiz bonus sonsözü buradan indirin!](#)

Isobel ve Judah'ın yasak aşk hikayesini okumak isterseniz, [Out of Sight şimdi satışta.](#) Bir alıntı için okumaya devam edin!

GÖRÜŞ ALANI DIŞINDA TEASER

ISOBEL

"Tatile mi gidiyorsun?"

Gözlerimi kırıştıtırıp bilgisayar ekranından ayırdığımda yanımdaki koltukta yaşlı kadının beklentiyle bana baktığını görüyorum. "Hayır. Kız kardeşimin düğününe gidiyorum." Dizüstü bilgisayarımı kapattım ve ona her zamanki acı dolu, zorunlu gülümsememi verdim

Kimya sınıfımdaki *ortak* laboratuvar paketimizin sayfalarını çevirmeden önce parmaklarını yalayan kız için. Önemli değil. Muhtemelen dişlerimi gösterip bu kadına hırlayabilirim ve bu onu . Üç saattir bu uçaktayız ve benimle en az altı kez sohbet çalıştı, görünüşe göre ilgisizliğimi utangaçlıkla karıştırıyor.

Uçak güvenlik broşüründe yanınızdaki yabancıyı yalnız bırakmanızla ilgili bir kural yok mu, yoksa bu sadece genel bir nezaket kuralı mı?

Daha uçak havalanmadan önce zihnimde "Yaşlı " olarak adlandırdığım kadın, sanki Evie'nin tedavisi olmayan bir hastalığı iyileştirdiğini söylemişim gibi ellerini göğsünde kavuşturdu. Şaka yapıyor ama. Evie'nin pediatrik plöropulmoner blastomu tedavi etmesi için daha dört yıl var. Kız kardeşimin on dört yaşında kesinleştiği hayat planından hala sapmadığını düşünürsek, onu bu konuda tutardım. "Ne kadar *heyecan verici*! Bir düğün mü? Baş sen ?"

Vay anasını. Entelektüel bir kara deliğe bakıyormuşum gibi hissediyorum.

"Evet." Değilim, olmayı da beklemiyordum ama Yaşlı Yarasa'nın bunu bilmesine gerek yok. Kız kardeşim altı yaş büyük. Ben tam cümlelerle konuşabilecek yaşa geldiğimde, o yatılı okula gitmişti. Çekişme ve kaynaşmayla geçen o biçimlendirici yılları hiç yaşamadık ve şimdi tek ortak noktamız göz rengimiz ve ebeveynlerimizi memnun etmek için duyduğumuz ölümsüz dürtü. Düğünü için Bora Bora'da bir hafta geçireceğimiz bu seyahat, yıllardır aile üyelerimden herhangi biriyle geçirdiğim en uzun zaman olacak.

Müstakbel kayınbiraderim Reuben'le sadece bir kez, o da geçen yıl büyükannemin Hamursuz Bayramı'nda tanışmıştım. Çok fazla konuşmadık ama anladığım kadarıyla Evie'nin her zaman birlikte olacağı türden bir adama benziyordu - zeki ve onun A tipi nevrozunu dengeleyecek kadar uyumlu. Tıp fakültesinin ilk gününde tanışmışlar, ancak aynı pediatrik onkoloji ihtisasına yerleştirilene kadar çıkmaya başlamamışlar, kanserli çocuklar ve iş sonrası espresso martinileri yüzünden birbirlerine aşık olmuşlar.

Yaşlı yarasa ışınlanır. "Kız kardeşimin baş . O yıl Florida'da evlendi... *oh*. Ne zaman boşandılar? Neyse, sadece birkaç yıl sonra boşandılar çünkü-"

Pekala, ben .

Gürültü önleyici kulaklıklarım tam uçağa binerken bozuldu ama Yaşlı Yarasa bunu bilmiyor. Bir bahane uydurma zahmetine girmeden çantamdan kulaklığımı çıkardım ve o daha "potpuri" kelimesinin yarısından taktım. Göz ucuyla onun kırgın surat ifadesini görebiliyorum ama kararlı bir şekilde telefonuma bakıyorum ve o zavallı uçuş görevlisiyle konuşmak için güvenli bir şekilde arkasını dönene kadar amaçsızca kaydırıyorum. Refleks olarak dizüstü bilgisayarımı yeniden açıyorum ve son on beş dakika üçüncü kez e-postalarımı yeniliyorum.

Neden hala gelmedi?

Uğruna çalıştığım her şey, partiler ve kütüphanede geçirdiğim sayısız gece, hepsi tek bir e-postaya bağlıydı.

Weston Tıp Fakültesi'ne gitmek Bradley ailesinin *yaptığı bir şeydir*. Büyük büyükbabam, kardiyotorasik cerrahinin kurucu babalarından biri olmadan önce bu geleneği başlatmıştı. Büyükbabam da onun izinden giderek binlerce hayat kurtaran bir prosedür geliştirdi. Daha sonra aynı derecede zeki annemle orada tanışan ve evlenen babam, şüphesiz dünyayı her seferinde bir tıbbi yenilikle fethedecek seçkin, melez Doktor Bradley nesli yaratmayı umuyordu.

Yarısı işe yaradı.

Aptal biliyorum, ancak lisans eğitimimin son girerken

Kız kardeşime uygunmuşum gibi davranıyorum. Evie onur dereceleri, mükemmel test puanları, dekandan tavsiye mektubu ve kemerinin altında bir avuç prestijli staj ile yıl erken mezun oldu. Hepsi kusursuz bir manikür, bir sürü sadık kız arkadaş ve *Organized Living*'in kapağında yer alabilecek bir daire ile.

O dönem yüzünden bir yıl geç mezun oluyorum. Var olmayan bir sosyal hayattan ve iyi ama olağanüstü olmayan bir akademik sicilden bahsetmemem tavsiye edildi -sipariş edildi-.

Ayrıca onun göğüsleri benimkilerin iki katı kadar. Ne saçmalık ama.

Göğsümde bir şeyler acıyla düğümleniyor ve kendimi uzun, yavaş bir nefes almaya zorluyorum. Her şey yoluna girecek. Saçmalıyorum. Evie kadar tamamen, anlaşılmaz bir şekilde mükemmel olmayabilirim, ama bu giremeyeceğim anlamına gelmez. Çok çalıştım, profesörlerimden tavsiyeler aldım ve iki yılı aşkın süredir gönüllüyüm. Tüm bunlar anlaşılmayı sağlamazsa, o tatlı kayırmacılık puanlarından bazıları için soyadımı paylaşan üç nesil Weston mezununa güvenmekten gurur duymuyorum.

"İyi günler, yolcular. Kaptan emniyet kemeri bağlama işaretini yaktı-"

Uçak bulutlar dağılıyor ve şimdi uçağın kanadının ötesinde kristal berraklığındaki okyanusun üzerine yerleşmiş güzel bir ada görebiliyorum. Ailem her şeyi göze almış, Evie ve Reuben'in düğünü için Bora Bora'daki butik bir tatil köyünün yarısını satın almışlardı; neredeyse otuz yıl önce evlendikleri yerin aynısını.

Gelin ve damadın yakın aileleri bugün, tam beş gün erken gelecek ve düğünden bir gece önce de diğer konuklar bize katılacak. Evie en iyi yaptığı şeyi yaparak ailemin Reuben's'i tanınmasını istedi: organizasyon. Herkese beş sayfalık, renk kodlu bir program gönderdi; bu programda güneş kremi düzenli olarak tekrar sürmeleri ve su içmeleri için yararlı hatırlatmalar yer alıyor. Kız kardeşim bizi yeterince entegre görmeden ve ülkenin ayrı köşelerine dönmemize izin verilmeden önce ebeveynlerimiz ve ben bu yabancılarla beş tam gün boyunca zorla bağ kurma faaliyetlerine ve düğün organizasyonuna maruz kalacağız.

uçak sarsılıyor ve kolçaklarımı o kadar sert kavıyorum ki parmak eklemlerim bembeyaz oluyor ve Yaşlı Yarasa'nın endişeli bakışlarına maruz kalıyorum.

Aileni görmeden önce böyle hissetmenin normal olmadığını ve muhtemelen bir gün benim üzerimden çok para kazanacak bir terapist olduğunu biliyorum, ama normalde başa çıkabilirim. Yine de tıp fakültesine kabul edilmemin onların bendeki genel hayal kırıklığını azaltacağına güveniyordum ve Weston'sız gelen kutum kaygımı neredeyse kritik bir seviyeye çıkardı.

Bunu soracaklar *elbette*, soracaklar ve onlara *"Hayır, henüz duymadım"* dediğimde dudaklarını büzüp sessizce iç çekeceklerini düşündükçe *midem* bulanıyor. Bunu yüksek sesle söylemediler, ama içimi kemiren, çoktan bir şekilde... gözden çıkarıldığım şüphesini yok başaramıyorum.

Ebeveyn olarak yüksek mevkilerde cerrahlara sahip olmak, belli bir düzeyde duygusal ihmal anlamına geliyor. Buna alışkınım ama Evie tıp fakültesine başvurmadan önceki aylarla benim başvurduğum aylar arasında paralellik kurmamak mümkün değil. Onun için çok heyecanlıydılar. Annem başvuru kompozisyonu sorularını ve hangi apartmanlara bakmaları gerektiğini tartışmak için sürekli arıyor, babam ise kabul ofisinde çalışan eski bir arkadaşını uygun bir şekilde akşam yemeğine davet ediyordu.

Benim için bunların hiçbiri olmadı. Girme şansım olmadığını düşündükleri için mi yoksa-

Hayır. Bu düşünceyi bir kenara itiyorum.

Çok meşgullerdi, hepsi bu. Evie'nin düğünü yaklaşıyor, annem büyük ödüle aday ve babamın muayenehane ortağı planlanandan erken emekli oldu, bu yüzden vaka yükü çılgınca. Bunların hepsi Weston hakkında konuşmak için beni saat başı aramamaları için gayet geçerli sebepler. Bencilce davranıyorum. Bu Evie'nin düğün haftası ve ailem bana ne kadar boktan hissettirirse hissettirsin, bunu birazcık bile kendimle ilgili hale getirmeyi reddediyorum.

Uçak son inişini yaparken gözlerimi pistten ayırmıyorum, palmiye ağaçları kristal sular yanıp sönüyor, ta ki bir sarsıntıyla inene kadar, dışarıda sadece yarım düzine uçağın olduğu küçük bir havaalanına doğru çarpıp savruluyoruz.

Uçuş görevlileri kapıları açtığı anda, bir nem duvarı ve yakındaki okyanusun kokusu bir duvar gibi üzerime çarpıyor. Yaşlı Yarasa, *Air Times Dergisi*'nin ücretsiz kopyasını, açılmamış üç torba yer fıstığını ve tüylü mor bir boyun yastığını toplamak için zaman harcıyor ve sonunda kalkıp aniden dayanılmaz hale gelen klostrofobik uçaktan sıcak piste kaçmama izin veriyor. Neredeyse öğlen ve güneş tepede. Bavullarımı bagaj bölümünden otel servisleri ve taksi kuyruğuna sürüklediğimde tişörtüm sırtıma ve nefes nefese kalmıştım. Telefonumun kamerasından kendime şöyle bir bakmam, on beş saat boyunca uçaklara binip indikten, bir sürü insanla yan yana oturduktan sonra tam da tahmin ettiğim gibi berbat göründüğümü doğrulamaya yetiyor. aşırı geveze yaşlı kadınlar ve rahatsız edici uyku nöbetleri arasında avuç avuç tatsız atıştırmalıklar yemek.

Başka bir deyişle, *gerçekten* boktan.

Bildiğim kadarıyla öğleden sonraya kadar ne bizim aileden ne de Reuben'in ailesinden kimse gelmeyecek. Şansım yaver giderse, fark edilmeden otel odama kaçabilir ve Evie'nin programındaki ilk etkinlik olan akşam yemeğinden önce ortalığı toparlayabilirim.

Sonunda Regency Sun Resort & Spa'nın logosuyla süslenmiş beyaz bir servis bulduğumda rahatlayarak yere yığılmak istiyorum, şoför parmaklarının arasında bir sigarayla minibüse yaslanmış. Ben yaklaşırken sigarasını atıyor ve beni ağır aksanlı İngilizcesiyle Bora Bora'ya davet ederken bedenime takdir dolu bir bakış atıyor. Minibüse tırmanırken "Siz gelin değilsiniz, değil?" diye soruyor.

Benden belki bir ya da iki yaş büyük, sarkık kahverengi saçları ve altın sarısı teniyle objektif olarak çekici biri; eğer bu tür şeylerden hoşlanıyorsanız, mükemmel bir tatil kaçamağı. Eminim göz göze geldiği tek güzel yabancı ben değilim, sonuncusu ben olmayacağım. Keşke yapabilsen. Aklımı Weston'dan ve aile stresinden uzaklaştıracak birine sahip olmak harika olurdu, ama ne yazık ki, birinin çekiciliğini rasyonalize etmenin aslında beni ona çekmeyeceğini zor yoldan öğrendim.

"Hayır, ben gelin değilim," diye sessizce onu temin ediyorum, koltuğuma geri yerleşiyorum ve yapışkan saç tellerimi yüzümden uzaklaştırıyorum.

Minibüs neyse ki klimalı, ama şoför kapıyı kapatmak için hiçbir hamle yapmıyor.

"Başka bir misafirimiz daha geliyor," diyor omzunun bana, tam o sırada koluna asılı bir giysi çantasıyla bir bavulu sürükleyen ve buruşuk giysiler giymiş yorgun görünümlü başka bir yolcu yaklaşıyor.

Ben hala, göğsüm aniden gerildi.

Yeni gelen kişi kırklı yaşlarının ortalarında olmalı ama yarı yaşındaki şoförden daha formda. Geniş omuzlu ve uzun boylu, kaldırımda yanından geçen yolcuların üzerinde yükseliyor, kalın çerçeveli siyah gözlüklerinin arkasından minibüsün üzerindeki logoyu kontrol ediyor. Gümüş saçlı bir Clark Kent'e benziyor ve karnımın alt kısmında sıcaklık birikirken bir sarsıntıyla birbirine bastırdığımı fark ediyorum.

Ne?

"Regency Sun?" diye onaylıyor şoför, omzunun üzerinden bana sinsi bir gülümsemeyle bakıyor, sanki bir sırrımız varmış gibi. "Doğru," diyor yeni gelen, sesi alçak ve yorgun. "Tatil köyünden ne kadar ?"

"Oh, yaklaşık on beş dakika, çok kolay bir yolculuk," diye bilgi veriyor şoför, adamın bavullarını arka tarafa götürürken.

Yabancı sanki birini arıyormuş gibi omzunun üzerinden uzun uzun bakarken, ciğerlerim vermeyi başaramadığım bir nefesle yanarken izliyorum. Başını hafifçe sallayarak dönüyor ve minibüsün açık kapısına ilerliyor. Ancak göz göze geldiğimizde durup bana bakıyor.

Bazıları geri bakıyor olabilir. Çünkü, lanet olsun, o çok seksi. Gerçekten ateşli. Hatta terden yapış yapış ve belli ki uçakta oturmaktan en az kadar yorgun. Yanaklarım ısındı. Tanrım, şu an çok kötü görünüyorum. Ama o hâlâ bana bakıyor; vücuduma değil, doğrudan gözlerimin içine.

Metalik bir gümbürtü ikimizin de sıçramasına oluyor ve yabancıнын gözleri nihayet benimkilerden minibüsün zeminine kayıyor; telefonu elinden düşmüş ve kapının etrafındaki metal çerçevenin üzerinde yüzüstü yatıyor. Sessizce küfrederek telefonu eline ve ekrandaki çatlaklardan oluşan örümcek ağına bakarak irkiliyor.

Oops.

"Efendim?" Şoför geri döndü ve yeni gelen kişi içeri atmadan önce cihazı cebine soktu. Bu minibüste dört sıra koltuk var ama o koridorun karşısındaki koltuğa oturuyor.

Sanki tüm vücudum bir anda elektrik teline bağlanmış gibi hissediyorum. Tüm bilincim benden sadece birkaç adım ötede oturan yabancıya odaklanıyor ve kalbim aniden göğüs kafesime doğru çılgınca çarpıyor. Bu bana *hiç* olmamıştı. Hem de hiç. Onlara karşı tamamen ilgisiz olduğumu kanıtlayabilecek birkaç eski erkek arkadaşım var

Okulda doğru erkek onlara gülümsediğinde yapış yapış, çırpınan bir karmaşaya dönüşen kızlara zaman gözlerimi devirmişimdir, ama şu anda kendimi oldukça yapış yapış ve çırpınan hissediyorum.

"geliyorsun?"

Etrafıma o kadar hızlı bakıyorum ki boynumdaki bir kas acıyla . "Oh!" diye ovuşturuyorum, yüzüm buruşuyor. Sesi *harika*, alçak ve biraz da ciddi. "Özür dilerim. Belli ki uçakta çok uzun süre oturmuşum. Chicago'dan geldim ama Tahiti üzerinden uçtum. Ya siz?"

Sanki onu suçüstü yakalamışım gibi mahcup mahcup sırtıyor. "Washington D.C. Ama ben, ah, aynı aktarmalı uçuştaydım. Seni fark ettim."

Oh. Tamam, vay canına. Umarım az önce sorduğu sorunun aynısını sorduğunda Yaşlı Yarasa'yı duymamıştır.

Şoför arabaya tırmanırken ön kapı çarpıyor ve bana dönerek çekici olmak için tasarlandığı belli olan çarpık bir gülümseme takınıyor. " süre içinde tatil olacağız," diyor diğer yolcusunu tamamen görmezden gelerek. "Konaklamanızı iyileştirmek için herhangi bir şeye ihtiyacınız olursa lütfen bana bildirin, Bayan..." İsmimi söylememi bekleyerek sözünü kesiyor.

Yüzümü buruşturuyorum ama ben bir şeyler uyduramadan yabancıyı uyduruyor. "Hanımefendi," diyor şoföre kayıtsızca, kadar kayıtsız ki hava durumunu bildiriyor olabilir. Hiç tereddüt etmeden koridorun karşısına uzanıp parmaklarını kucağımda duran elimin içinden geçiriyor. "Yıldönümümüz için buradayız."

Şoförün dudakları ona pek inanmamış gibi kıpırıyor ama neyse ki geri dikkatini yola veriyor ve havaalanı trafiğine girdiğimizde radyoyla oynuyor.

Yine de yabancıyı elimi bırakmıyor. "Güvende olmak için elini bir süre daha tutayım mı?" diye soruyor nefesinin altından, dudaklarının köşesi muzip bir gülümsemeyle kalkıyor. Onda *profesyonel* olduğunu haykıran şeyler var, sanki günlerini takım elbiseyle geçiriyor ve nasıl müthiş bir hesap tablosu oluşturacağını biliyor, ama gülümsediğinde....

Kelebekler. Gerçek kelebekler içimde patlıyor. Lanet olsun, 23 . İlk aşk için biraz geç. "Evet. Evet, lütfen." Bunun inanmıyorum. Sanki iç karartıcı siyah-beyaz bir indie filminden fırlamış gibiyim.

filmini romantik komediye istiyorum. Ya da benden en az yirmi yaş büyük olduğu ve benim duygusal olarak ulaşılmazın tanımı olduğum gerçeği olmasaydı yapardım. Yine de onunla flört , değil mi? "Demek yıldönümümüz, ha? Kaç yıl oldu?

yıl mı? Sorarsa diye tabii ki."

"*Elbette*," diye ciddiyetle onaylıyor yabancım, gözlüklerinin arkasından gözleri parlıyor. "İki yıl, sanırım."

Düşünceli bir şekilde mırıldanıyorum, teninin benimkine karşı hissini ve başparmağının elimin kenarında neredeyse bilinçsizce yavaşça seviyorum. "Neden iki?"

Alçak kıkırdaması işliyor, tropik iklimle ilgisi olmayan bir sıcaklık yayıyor. "Mekiğe ayrı ayrı geldik, değil mi? Seni gözümün önünden ayırabilmem için en az iki yıl geçmesi gerekir. Ne biliyor musun? Hayır. Üç. Kesinlikle üç."

Yapışkan ve çırpınan duyguların katlanarak artmasına işaret edin.

Bu gerçekten oluyor mu? Bu ben değilim. Garip, huysuz ve genelde çekingen biriyim. Kendi ailem benimle vakit geçirmekten hoşlanmıyor ve ben de genetik olarak beni sevmek zorunda olan insanlar sevmiyorsa başkaları neden sevsin ki varsayımıyla hareket ediyorum. İnsanlarla konuşmak için asla yolumdan sapmam, ama bu adamın bana bakışında tüm bu olağan endişeleri ortadan kaldıran şey var.

"Böyle bir taahhüt altına girmeden önce adımları öğrenmen gerektiğini düşünmüyor musun?"

Cevap olarak attığı kakhaha kalbimin dolmasına neden oluyor. "Hayır." Başını sallıyor, hâlâ sırtıyor. "Yine de anlat bana. İşe yarayabilir."

"Isobel."

Gülümsemesi daha da büyür. "Judah."

Ön koltukta oturan şoför dikiz aynasından bana bakarak "Ne zamandır evlisiniz?" diye soruyor.

Judah ve ben hep bir ağızdan "Üç yıl!" diye cevap verdiğimizde yola bakıyor.

YAZAR HAKKINDA

Cleo White'ın karanlık, dramatik ve umutsuzca romantik olan her şeye olan ilgisi, Sevgililer Günü'nde rekor kıran bir kar fırtınasının ortasına denk gelen doğduğu gün başladı. Edebiyat sevgisi kısa süre sonra ortaya çıktı ve çocukluğunun büyük bir bölümünü elinde bitmemiş öykülerle dolu bir defter ve bir kitapla geçirdi. Hayatının dönemlerinde, karmaşık karakterler ve işlevsiz aile dramları içeren baharatlı kitaplar yazmayı sevdi. Cleo şu anda Vermont'ta kocası ve iki kızıyla birlikte yaşıyor. Yazmadığı zamanlarda yürüyüş yaparken, bahçeyle uğraşırken, resim yaparken ve aşırı miktarda kafein tüketirken bulunabilir.

Gelecek sürümlerden haberdar olmak ve özel bonus içerikler almak için www.authorcleowhite.com adresinden haber bültenime abone olun.

CLEO WHITE TARAFINDAN DA

Daha fazla yasak insta-aşk, yaş farkı, baharatlı iyilik havasında mısınız? Cleo'nun diğer kitaplarına göz atın!

[Gözden Uzak](#)

[Parçalar](#)

[Halinde](#)

[Gölge Çağı](#)

[Sen O'sun](#)

[Fırtına](#)

Silver Fox A-Listers Serisi

[Aktör](#)

[Sanatçı](#)

[Rockçı](#)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.